

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HAYES BROTHERS SERIES
BOOK ONE

TOO much

I. A. DICE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

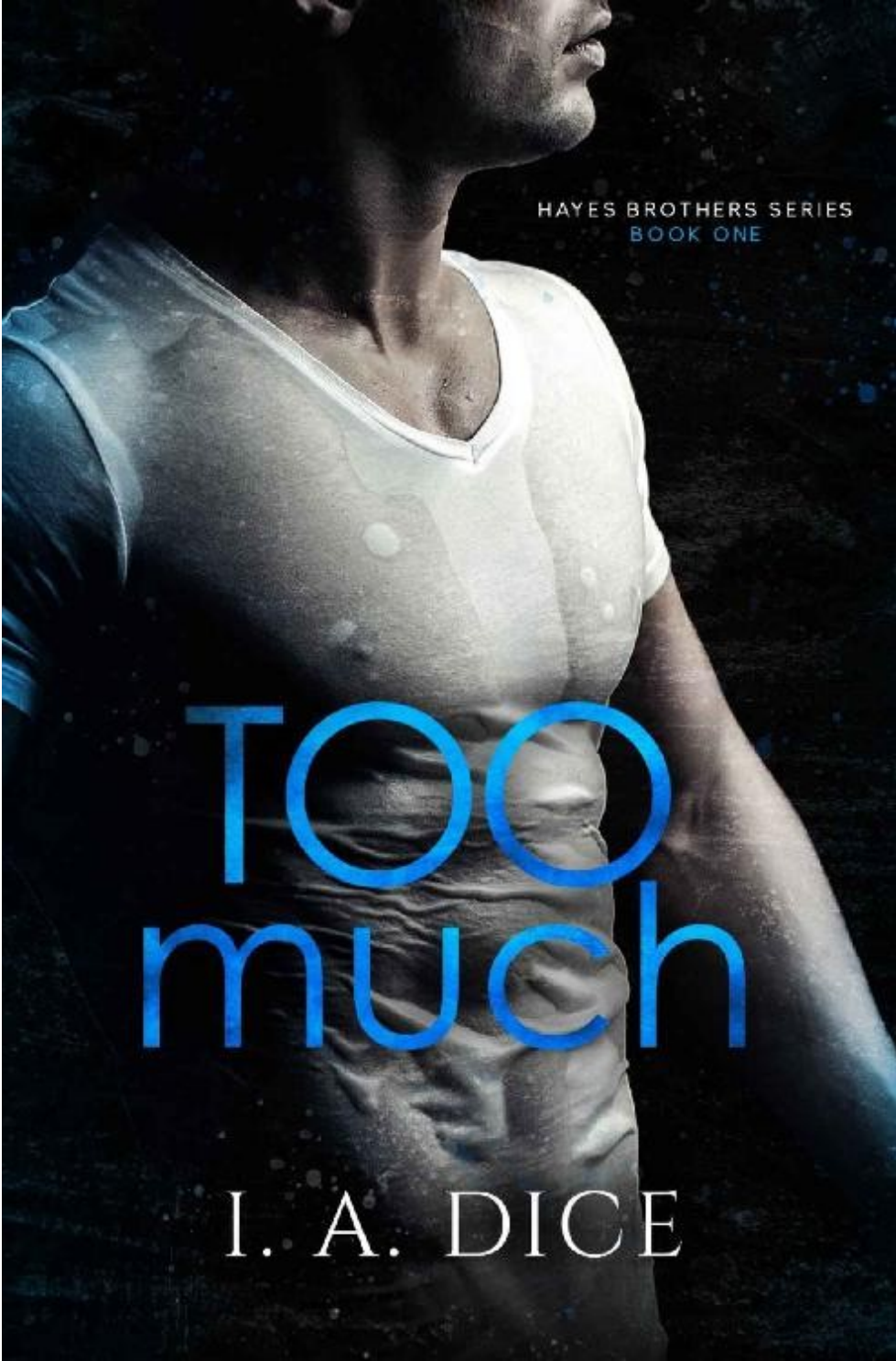
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Telif Hakkı © 2022 I. A. Dice tarafından

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör: [Final Cut Editing](#)'den Kylie Ryan

e-Kitap Kapağı: [Pretty in Ink Creations](#)'da Dez Purington

Hayes Kardeşler serisinin çizimleri harika bir sanatçı olan Danny O'Connor DOC Art tarafından yapıldı. Serideki her FMC'yi mükemmel bir şekilde yakaladı ve kızları hayata geçirmek için nazıkçe yarattığı her parçayı kesinlikle seviyorum.

Çalışmalarını buradan takip

edebilirsiniz: Facebook: Danny

O'Connor (DOC) Instagram:

@artbydoc

Web sitesi: www.docart.bigcartel.com

Art by @artbydoc

BİR

Thalia

"İŞTE ÜNIFORMAN." Bu güzel sabahta gözetmenim olan Cassidy, pilili beyaz bir etek ve bej bir polo tişört uzatıyor.

Gerçi ikisi de giysi olarak sınıflandırılabilir kadar malzemedan yapılmamış. Etek, iş üniformasının bir parçası değil, el işçiliğinde kullanılan bir kumaş parçası olarak geçebilir. İşiniz striptiz değilse tabii. Neden olmasın?

"Ayakkabı numaran kaç? Beş mi?"

Komik... Elbise numaramı sormadı. Ya herkese uyan bir beden ya da bir tahminde bulundu. Sıfır bedene sığacağımı düşünüyorsa iyi bir tahmin değil. Giydiği daracık polo tişört ve müstehcen kısalıktaki eteği ve şu anda elimde tuttuğum aynı takımı düşünürsek, öyle olabilir -biri herkese uymalı, yoksa burada çalışamazsın.

"Altı," diyorum.

Cass raftan yepyeni beyaz kanvas spor ayakkabılar ve bej bir beyzbol şapkası alıyor. "Git üstünü değiştir. Soyunma odası şurada." Çalışanların ortak kullanım alanının karşısındaki kapıyı işaret ediyor ve polo tişörtünün göğüs cebinden küçük bir anahtar çıkarıyor. "On dört numaralı dolap senin. On beş dakika içinde pistte olmalıyız, o yüzden acele edin."

Havasız odayı geçerken ayakkabılarım pelüş, kahverengi halıya batıyor. Kapıyı iterek açıyorum ve kaşlarımı çatarak içeriye bakıyorum. Daha ihtiyatlı bir şey bekliyordum - butiklerdeki gibi perdeli küçük kabinler, ama hayır. Soyunma odası açık bir alan, etrafına dolaplar serpiştirilmiş ve ortada ahşap banklar var.

Bitişikteki duş alanında tozlu pembe fayansları fırçalayan yaşlı bir kadın ben içeri girdiğimde başını kaldırıyor. Saç çizgisi boyunca parlayan ter damlalarını mendiliyle siliyor ve gri saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken bana küçük bir gülümseme gönderiyor.

Ben de ona gülümseyerek karşılık veriyorum ve dolabımın önünde duruyorum. Utangaç değilim ama herhangi bir kadın çalışan içeri girebilecekken iç çamaşırlarımı çıkarıyorum.

Burası biraz sinir bozucu. Kıçımın yarım santim altında biten kısa eteğin içine sıkışıyorum, sonra polo tişörtümü çekiştiriyorum, duvarda asılı uzun aynadaki yansımama bakıp inliyorum. Düğmesiz V yaka göğüs kafesimin altında bitiyor ve dar kesim sayesinde sıkıca birbirine bastırılmış göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Birkaç yıl önce çalıştığım kulüpte direk dansçıları direklerin etrafında kıvranırken benim şu anda giydiğimden daha fazla kıyafet giyiyor, Newport Beach'in en lüks yerinde bira, su ve gazlı içecek satmaya hazırlanıyorlardı.

Beyzbol şapkasını bırakıp anahtarı çeviriyorum ve ortak odaya geri dönüyorum. Dışarıdaki sıcaklık seksen derece civarında ama sabahın erken saatlerinde Newport Beach'in üzerinde toplanan bulutlar güneş ışığını gizliyor.

Yazık oldu.

Kaliforniya'yı özellikle hava durumu için seçmiştim, ama ne oldu biliyor musunuz? Amerikan Rüyası'nı yaşadığım iki gün ve şu ana kadar sıfır güneş ışığı. Anlaşıldı. Yunanistan'da güzel, altın rengi bir bronzluk için daha fazla şansım olurdu.

"Çok tatlı görünüyorsun." Ben uzun, koyu renk buklelerimi yüksek bir at kuyruğu haline getirirken Cassidy ışıldıyor. "Herkes seni tanımaya başlamadan önce önümüzdeki birkaç gün boyunca ilgi odağı olacaksın." Platin sarısı at kuyruğunu yeniden ayarlıyor, üzerine bir şapka geçiriyor ve beni Fransız kapılarından dışarı çıkarıyor. "Bu senin olacak." Düzgün bir sıra halinde park edilmiş, birbirinin aynısı beş içecek arabasından birini işaret ediyor. "Bugün seni işe başlatacağım ama yarın gözetimsiz olacaksın kızım, o yüzden dikkat et. Cuma'dan Pazar'a kadar en yoğun olduğumuz zamanlar..."

Başım soldan sağa dönerken ağzım mutluluk dolu bir gülümsemeye dönüşüyor. Golf sahası mükemmel bir görüntü sergiliyor; yüz dönümlük yemyeşil bir alana yayılmış on sekiz delik, sahilden bir şapka uzaklığında. Web sitesinde yer alan resimler buranın hakkını pek veremiyor.

Kulübün üyeleri arasında çok sayıda A-list aktör ve ünlü bulunmaktadır. Dışarıda park etmiş lüks arabalara bakılırsa, burada golf oynayan herkesin nakit parayla dolaştığını varsaymak yanlış olmaz.

Memlekette sadece bir kez Ferrari görmüştüm, o da Atina'ya yaptığım bir okul gezisinde. Burada ise bir değil *iki* Ferrari park halinde, ikisi de kırmızı. Zengin golfçüler beni umutlandırıyor. Belki de okuduğum "*Confessions of a Cart Girl*" blogunun ima ettiği kadar iyi bahşiş veriyorlardır.

Newport Beach, yeni bir hayata başlamaya çalışan hiç kimsenin varış noktası olmamalıdır. Buradaki yaşam maliyeti ulusal ortalamanın üç katı, ancak maaşlar

Çoğu yerden daha yüksek, bu yüzden hayatımın yeni bölümünü burada yazmayı seçtim.

Amerika'da hayatta kalmak için her kuruşa ihtiyacım var. Geçen yıl Green Card çekilişini kazandıktan sonra farklı yerleri araştırmak için saatler harcadım. Kaliforniya en başından beri ilk tercihimdi, ancak Orange County ya da Newport Beach beni kazandı çünkü nereyi aradıysam olası iş ilanlarını sordum, herkes her zaman personele ihtiyaç duyduklarını söyledi.

Para kazanabilirsem, ayakta kalabilirim.

Kaliforniya'da misafirperverlik tüm yıl boyunca gelişir, ancak turistlerin nefes kesen tatil beldelerini ziyaret ettiği ve Ivy League kolejlerinden eve dönen güven fonu çocuklarının gevşemek, parti yapmak ve ebeveynlerinin parasını harcamak için istekli olduğu yaz aylarında ekstra yoğun olur.

Dört gün önce hayatımı üç büyük bavula sığdırdım ve Yunanistan'ın Selanik şehrinden Zürich ve Münih aktarmalı Los Angeles'a giden uzun mesafeli bir uçağa bindim. On yedi saat yerine yirmi dokuz saatlik bir yolculuğu tercih etmek bana dört yüz dolar kazandırdı. Sezon dışında seyahat etseydim daha ucuza gelebilirdi ama bu kadar hızlı iş bulamazdım.

Los Angeles Uluslararası Havaalanı'ndan Amerika Birleşik Devletleri'ne resmi olarak kabul edildiğimde, Newport Beach'e üç saatlik otobüs yolculuğunu iple çekmiyordum ama başardım. Yaşasın.

Birkaç haftalığına kanepelerinde yer açarak bana yardım edebilecek hiçbir arkadaşım ya da ailem olmadığı için, en ucuz motele yerleştim ve sekiz yüz dolardan fazla param yoktu.

Buraya kadar her şey yolunda.

Bir işim ve başımı sokacak bir evim var. Kokuşmuş, pis bir çatı ama ben uyum sağlayabilen biriyim. Islak köpek kokan bir motel odasından daha kötü yerlerde uyudum.

Hapishane hücresi mesela.

"Hafta sonları çalışabilir misiniz?" Jared, genel müdür, dışarıda bize katılıyor. Uzun burnunun köprüsüne kadar ittiği havacı gözlükleri, dün mülakatım sırasında beni dikkatle inceleyen bir dizi çarpıcı toz mavisi gözü gizliyor. Kül sarısı saçları bir tarafa doğru taranmış, kıyafetlerinin -gri bir chino pantolon, beyaz bir bluz ve boynundan sarkan ince gri bir kazak- belirlediği tiki görünümü tamamlıyor. Elbette bu bir moda ifadesi çünkü hava sıcaklığı süveter giymesini gerektirmiyor.

"Bana vereceğiniz her vardiyada çalışırım," diye teminat verdim. Yirmili yaşlarının ortasındaki bir adam nasıl olur da dünyanın en lüks Golf Kulübü'nde

OC MI? "Günde on altı saat, haftada yedi gün, eğer bu bir seçenekse."

Gözlüğünü kafasına doğru iterek mükemmel saç modelini bozuyor. "Günde dokuz saat, haftada beş gün, Cuma'dan Salı'ya kadar. Personelimiz az olduğunda ara sıra seni bar işi için düşünebiliriz. Gerçi gerçekten ilgileniyorsan, Cassidy iş *göremez* hale geldiğinde onun vardiyalarını da üstlenebilirsin." Son kelimeyi sırtarak vurguluyor.

Şifreyi çözmek için dahi olmaya gerek yok. Anlaşıldığı kadarıyla Cassidy kronik akşamdan kalmalardan muzdarip. Yirmi üç yaşında, benden bir yaş küçük ve elektrikli kişiliğiyle tam bir parti tipine benziyor. Kısa tanışma ve selamlaşmamız sırasında kısa bir hayat hikayesi anlattı; fotoğrafçılık okuduğunu, on sekiz yaşında Newport Beach'e taşındığını ve bir fotoğraf stüdyosu sahibi olmayı hayal ettiğini söyledi. Ayrıca çoğu zaman Cassidy değil Cass adını kullandığını söyledi.

Jared'a dönüp bakıyorum. "Bana ne zaman ihtiyacın olursa, burada olacağım."

"Güzel. Bunu duymak hoşuma gidiyor." Gözleri iPad'inin ekranına sabitlenmiş durumda. "Senden birkaç ayrıntı daha almam gerekiyor. Vardiyandan sonra hallederiz." Beni süzüyor ama pek seksi görünmüyor. Daha çok bir ürüne değer biçiyor, satıp satmayacağını merak ediyor gibi. "Saçını topla, gülümse ve iyi bahşiş almak istiyorsan, zeki olduğunu anlamalarına izin verme."

"Neden zeki olduğumu anlamasınlar ki?"

"Golfçülerin çoğu golf arabasındaki kızların güzel ve aptal olmalarını ve kaba, cinsiyetçi şakalarına gülmelerini bekler. Sizden hoşlanırlarsa iyi bahşiş alırsınız ve size ne verilerse sizindir."

Arabacı kız olarak çalışmanın ABC'si hakkında okuduğum blogda iğrenç golfçülerden bahsediliyordu, ancak şimdiye kadar skandal niteliğindeki paylaşımların web sitesine daha fazla trafik çekmek için yapılan zavallı girişimler olduğunu düşünüyordum.

Görünüşe göre değilmiş.

Her neyse. Sevimli, geniş gülümsemeler daha yüksek bahşiş anlamına geliyorsa, öyle olsun. Newport Beach'te geçirdiğim iki günün ardından cüzdanımdaki para resmen dört yüz doksan dolara düşmüştü. Newport Gazette'de ilanını bulduğum en ucuz yer, golf sahasına sekiz mil uzaklıktaki küçük, klostrofobik bir stüdyo için bin dört yüz dolardı.

Motelden taşınmak için aylık kiranın en az iki katını biriktirmem gerekecek, bu yüzden ikna edici bir gülümseme alıştırması yapsam iyi olacak.

"Sorusu olan var mı?" Jared bileğini süsleyen gümüş saate bakarak soruyor.

"Şimdilik yok."

"Güzel. Bugün işin bitince beni bul. Evrak işlerini bitiririz." İçeri doğru yürüyor, adımları sanki bir toplantıya geç kalıyormuş gibi aceleyle atılıyor.

"Pekâlâ, başlayalım. Fazla vaktimiz yok." Cassidy arabanın etrafında dönüyor, parmaklarını farklı içeceklerin depolandığı vitrin raflarında ve buzdolaplarında gezdiriyor ve kafamı bilgilerle doldurarak monoloğuna başlıyor. "Tipik bir hafta sonunda altı kasa Bud Light, dört kasa Coors Light ve iki kasa Corona tüketirsiniz." Sanki İngilizcemin yetersiz olduğundan ve görsel araçlardan vazgeçerse anlamayacağımndan endişeleniyormuş gibi rakamları göstermek için parmaklarını kullanıyor.

Önemli ayrıntılara dikkat çekerken, arabanın nasıl çalıştığını açıklarken ve tacize uğramak istemiyorsam hangi golfçülerle flört etmemem gerektiğini tarif ederken monolog devam ediyor. Cassidy'nin arabayı çalıştırdığı saat tam yediye kadar her ayrıntıyı kuru bir sünger gibi içime çekip zihnime notlar alıyorum. Dört orta yaşlı adamın çoktan başlama vuruşunu yaptığı ilk deliğe doğru ilerliyoruz.

"Günaydın Cass," diyor biri. Ama ona bakmıyor. Gözleri benim üzerimde, tek kaşını kaldırmış, çerçevemde geziniyor. "Yeni kız kim?"

Derin bir nefes alıyorum, genişçe gülümsüyorum ve arabadan atlıyorum, kalçalarımı çevreleyen dar kumaşı düzeltiyorum - tanım olarak etek ama büyükannemin gözünde bir kemer olarak geçmezdi.

"Selam Jerry," diye cıvıldıyor Cassidy, uzun kirpiklerini kırıştırırken bir tutam sarı saçını parmaklarının arasına sıkıştırıyor, sesi yapay bir tatlılıkta. "Bu Thalia. Stajyer."

Masum ve çapkın bakışları tam isabet. Belki yanına bir çırak almak ister? Kolumda birkaç numara olsa iyi olurdu.

"Thalia," diye tekrarlıyor Jerry, kelimeyi test ediyor, gözleri V yakamdan dışarıya bakan göğüslerime odaklanmış. "Ne iş yapıyorsun güzelim? Üniversite mi?"

Sorgulayan bir kaşımı kaldırıyorum. Flört etmeyi beklemek başka bir şey, babam yerine rahatlıkla geçebilecek bir adam tarafından süzülme bambaşka bir şey. Ya da bana karşı söylenen ilk cümlelerin bir sevgi ifadesi içermesi. "Artık değil," diyorum, inandırıcı bir Amerikan aksanı çalışarak. Artık değil işe yaradığını. Birazcık kulağı olan herkes buralı olmadığımı anlayabilir. "Şehirde yeniyim."

Jerry'nin çatlamış dudaklarının arasından bir sıra bembeyaz, tertemiz diş görünüyor. "İlginç bir aksanın var. Dur tahmin edeyim..." Gözlerini kısarak beni tekrar süzüyor, sanki büyüklükleri uyruğumu ele verecekmiş gibi göğüslerimin üzerinde duruyor. "İspanya mı?"

"Hayır, Yunanistan."

Cassidy adamlardan birine servis yapıyor, bir şişe Corona'nın kapağını inkar edilemez bir rahatlıkla açıyor. Jerry'nin arkadaşları onun yanında duruyor, aç gözleri sanki damadını bekleyen postayla sipariş edilmiş bir gelinmişim gibi beni baştan aşağı süzüyor.

Kulağa ne kadar utanç verici gelse de, bir an için o web sitelerinden birine kaydolmayı düşündüm. Neyse ki onun yerine Yeşil Kart Piyangosu'nu seçtim. İyi ki de kazanmışım, yoksa muhtemelen Jerry gibi vatanımdan kaçmak için çırpınan bir adamla evlenecektim. Yunanistan güzel bir ülke, ruhlı insanlarla dolu... hapiste çürümemi ya da kazığa bağlanıp yakılarak yavaş ve acılı bir şekilde ölmemi isteyen insanlarla aynı insanlar.

"Kaç yaşındasın?" Jerry'nin kırk yaşlarında kel bir adam olan arkadaşı uzun sakalını kaşıyarak soruyor.

"Yirmi dört. Sana ne getireyim? Soda? Bira? Su?" "Bir şişe Coors Light, canım."

Sabahın yedisinde mi? Soru dudaklarımdan kaçmadan önce dilimi ısııyorum. İçki alışkanlıkları beni ilgilendirmez, bu yüzden birayı getiriyorum, Cassidy'nin kapağını daha az kolaylıkla patlatmasını taklit ediyorum. Başka bir golfçü yaklaşıyor, kim olduğumu ve nereden geldiğimi öğrenmek için aynı derecede meraklı. Cassidy ve ben saat onda mola vermek için ortak salona gittiğimizde, hizmet ettiğim her kişi tarafından aksanım sorulmuştu.

Akdenizli özelliklerim ve ani gelişim, erkeklerin sabahdan beri üzerime üşüşmesinin başlıca nedeniydi. İlk bakışta Amerikalı olmadığım anlaşılıyordu ama bir kişi bile doğrudan sormadı. Hepsi kalın bir aksanla köklerime ihanet edene kadar bekledi ve sonra ağızları bilmiş bir gülümsemeye dönüştü.

Moladan sonra arabayı yeniden doldurduğumuzda Cass, "Bahşişlerden çok para kazanacaksın," dedi. "İki yıldır buraya hiç yabancı gelmedi. Erkekler sizi çok seviyor, Avrupalı kızlar. İki yıl önce Polonyalı bir piliç üç ayda bahşişten tüm üniversite masraflarını karşılayacak kadar para kazanmıştı."

"Üç ayda mı?" Yankıladım. Günde birkaç yüz dolar kazanmasına imkân yok... Elimi cebime atıp bahşişlerimi çıkarıyorum. Ellerim nemleniyor, çünkü Jerry'den gelen on dolarlık banknotu yüz dolar olarak düşünmüştüm.

Bir adamdan *yüz dolar* bahşış.

Bunu hak etmek için dokuz saat aralıksız çalışmam gerekirdi ama o sanki birkaç dolar bozukluktan fazlası değilmiş gibi bahşışı rahatça göğüs cebime attı. Onunla flört bile etmedim! Gülümsemem için daha fazla çaba göstersem ne kadar para kazanabilirdim?

Mola bittiğinde ilk gerginliğim kayboluyor. Hayatımı kazanmak için buradayım. Eğer masum flörtler yapmamı gerektiriyorsa, öyle olsun. Motelde üç gece geçirdim ama ne kadar küçük olursa olsun artık bir yer kiralamak için yanıp tutuşuyorum. Geçici odamın kağıt inceliğindeki duvarları ve muhtemelen cinsel yolla bulaşan hastalıklarla dolu bir yatak beni deli ediyor. Motelden daha hızlı kaçmak için Avrupalı yakışıklılığımı kullanmaya çok istekliyim.

Saat dörtte yorgunluktan bitap düşmüş olsam da bahşişleri sayınca keyfim yerine geliyor. Masanın üzerine yayılmış para yığını gözlerimi yaşırtıyor. Üç yüz altmış beş dolar. Dokuz saat içinde kazanılan üç günlük emek.

Boğazımı yakan ekşi tiksintiyi yutuyorum ve vicdanımı kafamın içinde bir yerlerde bir bulmaca kutusuna kilitliyorum. Ağırbaşlı ve kendi kendine yeten biri gibi davranmanın zamanı değil. Hayatta kalmak ve yarım yamalak geçmişimden kurtulup yeni bir hayat kurmak için elimdeki tüm imkânları kullanma zamanı.

"İyi, ha?" Cass uzun, kırmızı tırnaklarını masanın üzerine vuruyor. "Dinle, yarın akşam kız arkadaşlarımla dışarı çıkıyorum. Sen de bizimle gel. Eminim birkaç arkadaşına ihtiyacın vardır."

Kızı suçlayamam. Birlikte dokuz saat geçirdik, sohbet ettik ve güldük. Neşeli, çekici ve şaşırtıcı derecede yardımsever. Ayrıca haklı; yeni arkadaşlara ihtiyacım var. Her kuruşu biriktirmem gerektiği düşünüldüğünde daveti kabul etmek pratik bir hareket değil ama hayır dersem beni bir daha davet etmeyebilir ve kimse yalnız kalmak istemez. Ben her zaman sosyal bir insan oldum, etrafım hep bir grup arkadaşım ile çevriliydi. Ellerimin kelepçelenmesi ve yüzümün ülkedeki tüm gazetelerin kapağında yer alması sayesinde bu arkadaşlar benden acımasızca alınınca ruh sağlığımla mücadele ettim.

"Elbette, kulağa harika geliyor. Teşekkür ederim. Saat kaçta ve nerede buluşalım?"

"Hangi bara gideceğimize henüz karar vermedik. Bana telefon numaranı ver. Detayları daha sonra mesaj atarım. Yarın için izin aldım, o yüzden seni burada göremeyeceğim."

Numaralarımızı değiştiriyoruz ve ben üniformamdan sıyrılıp jean şort ve bol bir tişört giyerek dışarı çıkıyorum.

motele kadar beş millik bir yürüyüş.

İKİ

Thalia

MOTELİN RESEPSİYONİSTİ BANA BİR DEMİR VERDİ

En iyi kıyafetlerim bir bavulun dibinde ufalanmıştı. Odada güve toprakları kokan bir dolap var ama kıyafetlerimi çantalarımın saklıyorum. Küf kokusunun çürümüş bir gölge gibi arkamdan gelmesinden şimdiden utanıyorum.

Bu gece için seçtiğim kıyafetin kırışıklıklarını ütiledim - her ikisi de siyah olan yüksek belli mini etekle eşleşen basit bir spaghetti askılı üst. Aşırı kıvrırcık saçlarımı standart, sıkıcı, aşırı yapılmış bir at kuyruğundan başka bir şekilde şekillendiremiyordum. Saçlarımı kısa kestirmeyi düşündüm ama uzun olsalar da ağırlar ve bukleler başıma yakın durmak yerine dışarı taşıyor.

Cassidy ve arkadaşları limanın yanında, motelden üç mil uzakta bir bar seçtiler. Siyah ince topuklu ayakkabılarla birkaç kötü su toplaması yaşamadan bu mesafeyi kat edemezdin. Kanayan ayaklar bu geceki görüntüm için uygun değildi, bu yüzden Uber uygulamasını indirdim ve ana cadde üzerindeki Brezilya temalı bir kokteyl barı *olan Tortugo*'ya gitmek için yer ayırttım.

Şoförün beni oraya götürmesi için gereken süreyi fazla hesaplamışım, bu yüzden şimdi kaldırımda durmuş, çantamı iki elimle kavırıyor ve Cassidy gelmeden önce yirmi dakikam kalmışken kapıya bakıyorum. Dışarıda aylıklık etmek, barda bir içkiyle beklemekten daha az çekici geliyor, orada tek başıma duracak olsam bile.

Derin bir nefes alarak kapıyı itip açıyorum, odanın içinde arka taraftaki bara doğru yürürken dekora göz gezdiriyorum. Latin müziği havada süzülüyor, çoğu masanın üzerinde vızıldayan heyecanlı sohbetlere enerjik bir soundtrack oluşturuyor. Hava benimle birlikte hareket ederken tatmin edici, baş döndürücü bir toprak, çarkıfelek ve şeker kokusu yüzümü sarıyor. Sıcak, toprak tonları mekâna hâkim ve doğal bitkileri tutan yüzlerce uyumlu kil saksı yerde duruyor,

tavandan sarkıyor ve çıplak kırmızı tuğla duvarlara vidalanmış paslı metal rafları dolduruyor.

Uzun bir bara yaklaşırken topuklarım aşınmış beton zeminde mutlu bir şekilde tıkırdıyor. Yabancı yüz hatlarım yine dikkat çekiyor ve birkaç masanın yanından geçerken kafalar bana doğru dönüyor, her hareketimi inceleyen erkeklerin yakıcı bakışlarını hissediyorum.

Büyükannem yıllar boyunca *Yunan güzelliğinin tanımını* yapardı. Ben güzellik göremiyorum. *Güzel* tabii, ama güzel değil.

"İyi akşamlar." Barmen soruyor, beyaz gömleğinin kollarını kıvrıyor ve bir kısmını yeleğinin altına gizliyor. Ellerini barın üzerine koyuyor, havayı dolduran heyecanlı uğultudan sesini yükseltmek zorunda kalmamak için daha yakına eğiliyor. "Size ne ikram edebilirim?"

Barın üzerindeki beş ekranda altmış sekiz seçenekli uzun bir kokteyl listesi gösteriliyor. Her birini nasıl hazırlayacağını biliyorsa barmene tebrikler. Eve döndüğümde her şeyi basit tutardım; şişelenmiş bira, şarap ya da uzo. Bazen de şampanya. Barmenlik günlerim boyunca, renkli içkiler hazırlama becerisinde ustalaşırken birçok farklı kokteyl denedim, ancak burada bunlardan yalnızca üçü servis ediliyor - hepsi de benim beğenime göre fazla tatlı.

"Emin değilim," diyorum, aksanım karşısında ağzının nasıl hafifçe kıvrıldığını görmezden gelerek. "Çok sert ve çok tatlı olmayan bir kokteyl istiyorum. Ne önerebilirsin?"

"Ona bir caipirinha yap," diyor bir adam, yanımda durarak. Başımı çevirip üstünkörü bir bakış attığımda, "Seveceksin," diye ekliyor.

Ah, *kahretsin...*

Hayatım boyunca birçok yakışıklı erkekle yolum kesişti. Buradaki yeni hayatıma alıştıkça, bu sayı sürekli artıyor-Amerikalılar seksi, ama bu adam? Tüyleri diken diken eden, tırnak yedirten bir yakışıklılığı var. Kapak modeli tipi değil. Çenesinden kaşına kadar uzanan uzun yara iziyle herhangi bir derginin onu kapak yapacağından şüpheliyim. Köprüsünden hafifçe çarpık olan burnu hayatında en az bir kez kırılmış olmalı ve üst dudağının üzerinde küçük bir yara izi var. Yara izlerine gelince, bu gördüğüm en seksi yara izi olabilir.

Koyu kahverengi saçlarındaki sanatsal bir karışıklık, çocuk olmamasına rağmen inkar edilemez, çocuksu çekiciliğine on puan ekliyor. O kırmızı kanlı, geniş göğüslü, testosteron yüklü bir adam. Bu gece saçının nasıl şekillendirilmesi gerektiğini biliyormuş ama bu fikri yarı yolda bir kenara bırakmış gibi görünüyor.

Görevini yerine getirdi ve parmaklarını kalın tellerin arasından geçirerek ortalığı dağıttı. Seksi bir dağınıklık.

Koyu kahverengi gözleri beni esir alıyor, siyah beneklerle süslenmiş ince konyak rengi. Başparmağının ucuyla dokunduğu dolgun dudaklarını zar zor çıkan kirli sakalı çerçevesiyor, sağa sola gezdirerek konuşmamı bekliyor. Vücudum bacaklarımın arasında zonklayan bir nabızla tepki veriyor.

Bu ne büyücülük böyle?!

Yüce Tanrım... Teori doğrulandı. Anlık şehvet *geçerli*.

On sekiz ay bekar kaldıktan, dokunulmadıktan, öpülmedikten ya da becerilmedikten sonra libidom tavan yaptı, tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaştı, ancak son iki gün boyunca golf sahasında düzinelerce erkekle etkileşime girmeme rağmen etkilenmedim.

Ta ki... şimdiye kadar.

Yanaklarım daha sıcak yanıyor ve umarım uyarılmamın kokusunu almaz, sanki kızışmış bir hayvanım, bir eş için çaresizim. Yumurtalıklarım çekişiyor, ağzım kuruyor ve zihnim keskin, erotik bir kırmızılıkla doluyor. Onu şimdiden önümde diz çökmüş, ağzı klitorisimde, iri, nasırlı elleri kalçalarımı tutarken hayal edebiliyorum.

İlgi çekici biri ve ne yazık ki bu gördüğüm en kırmızı bayrak. Onun gibi erkekler barlarda kadınlara tek bir amaçla yaklaşır, seks. Kabul ediyorum, vücudum gerçek bir erkeğe aç, bavulumda saklı silikon ikamesine değil, ama bir içkiden, yakışıklı bir yüzden ve güzelliklerden vazgeçmek için vücuduma hücum eden inkar edilemez arzudan daha fazlasına ihtiyacım var. Temel düzeyde bir bağlantıya ihtiyacım var. İlk isim. Sıkıcı, evli ya da psikopat olup olmadığını kontrol etmek için bir saat.

"Teşekkür ederim." İçimden neşeleniyorum, sesimin merkezimi sızlatan aşk acısına ihanet etmemesinden memnunum. "Deneyeceğim," diyorum barmene, kalçamı bara yaslayarak.

Benim içkim yerine, henüz sipariş vermemiş olmasına rağmen yanımda duran adama iki Budweiser ve bir Corona uzatıyor. Devamlı müşterilerden biri olmalı, yani turist değil... buranın yerlisi.

"Sizi daha önce burada görmemiştim," diyor Budweiser'ından büyük bir yudum alırken. "Ben Theo, siz de...?"

"Buralarda yeniyim."

Evet, pek cana yakın biri değilimdir.

Ağzında bir gülümseme iması belirdi. "İlginç bir aksanın var. İspanyol mu? İtalyan mı?"

Barmen peçetenin üzerine uzun bir bardak koyuyor, iki pipet sıkıştırıyor ve ben Theo'nun sorusunu duymazdan gelerek yirmi dolarlık bir banknot uzatırken bardağı tezgâhın diğer tarafına kaydırıyor. Bakalım ne kadar ısrarcı olacak.

"Ben ısmarlıyorum." Theo elimi uzaklaştırıyor; tenine dokunmak canlı bir tel kadar heyecan verici. "Hesabıma yaz Gary."

Duruşundaki keskinlik, kimin ödeyeceği konusundaki savaşı daha başlamadan kaybettiğimi gösteriyor.

"Teşekkür ederim." Yirmiliği çantama geri sokuyorum.

Tasarımcı giysileri ve yaydığı genel para kokusu, muhtemelen dışarı çıkmayan bir kız için içkiye birkaç dolar harcamayı göze alabileceği anlamına geliyor.

En azından ben öyle umuyorum.

"Thalia! Çok seksi görünüyorsun kızım!" Cassidy arkamdan gürledi. Bir saniye sonra sağımda durup yanağımı okşuyor ve dikkatini Theo'ya yöneltiyor, kurnaz, sahte bir gülümseme gül goncası dudaklarını büküyor. "Koş Hayes," diye bağırıyor, her kelimesi zehir saçıyor.

"Ah, *Yunan*," diyor Theo, Cassidy'nin bariz kızgınlığını görmezden gelerek.

"Thalia.

Dokuz İlham Perisi'nden biri. *Kalós orísate*^[1]."

"*Den písteva poté óti tha ákouga elliniká stin Kalifórnia*^[2]."

Theo'nun gülümsemesi genişliyor, yanağındaki yara izi belirginleşiyor ama ne dediğimi anladığını sanmıyorum. "Evet, çok heyecanlanma, *omorfiá*^{(1) (3) (1)}. Sadece birkaç kelime biliyorum."

Dudaklarından dökülen *Omorfiá* kelimesi duyularımı maytap gibi ateşledi. Çok bütüncül, her şeyi kapsayan bir şekilde *güzellik* anlamına geliyor.

"Hadi, kızlar birazdan burada olur." Cass kolumu kavırıyor ve pembe tırnaklarında yarım ay izleri bırakıyor. "Biranı yudumlarken boğul, Hayes," diye tatlı tatlı ekliyor, kirpikleri dalgalanıyor, beni odanın karşısındaki masaya doğru çekerken dudaklarının arasından beyaz dişleri görünüyor.

Bar taburesine atlıyor, bebek mavisi elbisesini yeniden ayarlıyor. Şık, düşük bir topuzun içine sıkıştırılmış sarı saçları ve mükemmel bir şekilde kanatlandırılmış göz kalemi ile etkilemek için giyinmiş. Modern, kusursuz, formda, sıfır beden bir şekilde güzel. Bahse girerim sabahlarını koşu bandında, dar taytlar, egzersiz sütyeni ve kulaklık takarak geçiriyordur. Muhtemelen bir protein kokteyli yudumluyor ve at kuyruğu sallanarak omuzlarını fırçalıyordur... Eğer bu doğruysa kıskanıyorum.

Egzersiz yaparak ve yediklerine dikkat ederek vücutlarına ve sağlıklarına özen gösteren insanlara imreniyorum. Yılda on kez büyük planlar yapıyorum.

Ben de abur cuburu keserim, kalorileri sayarım ve spor yaparım ama sonu hep aynı olur: Pizzayı birayla yıkarım.

"Sanırım bunun bir hikayesi var?" İçkimden ilk yudumu alırken soruyorum. Gözlerim geri yuvarlanıyor ve neredeyse yüksek sesle inliyorum. Çok lezzetliydi. Lezzetli, çok tatlı değil ve alkolün izi sürülemiyor. Düşündüm de, bu ölümcül olabilir. "Eski erkek arkadaşın mı?"

"Kesinlikle hayır!" Dudaklarını büzüyor ve sanki ona hakaret etmişim gibi bana ters ters bakıyor. "O bir Hayes, bebeğim. Hayes kardeşler kız arkadaş edinmez. Yedisinden de uzak dursan iyi edersin Thalia. Bir Hayes gördüğünde tanırırsın. Kalabalıkta fark edilmeleri zor değildir. Koyu renk saçlı, uzun boylu, yapılı benzerler. En küçük üç tanesi birbirinin aynı üçüzler." Arkamdan sert bir bakış fırlatıyor, omzumun üzerinden bakmam için beni zorlarken başı seğiriyor.

Theo odanın karşısındaki bir masada iki adamla birlikte oturuyor, birini tanıyorum - Country Club'ın genel müdürü Jared. Diğeri de Theo'nun kardeşi olmalı. Cass haklı. Aralarındaki akrabalık çok açık.

"Bu Nico," diyor sanki otuz metre öteden bizi duyacaklarından korkuyormuş gibi kısık bir sesle. Shawn ve Lo da var-" boğazını temizliyor, yüz hatları sanki kelimeyi çıkarmak için mücadele ediyormuş gibi sıkışmış. "Logan."

Ah... demek Logan onun kin beslediği kişi.

"Onlarla yarın tanışacaksın," diye devam ediyor. "Her Pazar golf oynuyorlar. Üçüzler on yedi yaşında, bu yüzden onlar için fazla endişelenme."

Neden

endişeleneyim

ki?

Onlar çocuk.

Lanet olası *yasadışı*lar.

"Tamam, peki neden kötüler?"

Cass gözlerini abartılı ve teatral bir şekilde deviriyor. "*Kötü* demedim. Sadece bu lanet kasabanın sahibi olduklarını sanıyorlar. Onlar oyuncu, Thalia. Hepsi. Hem de en kötüsü, çünkü sanki sen tüm dünya için önemliymişsin gibi davranıyorlar ve seni bir kez becerdikten sonra ne arıyorlar ne de mesajlarına cevap veriyorlar ve-" Nefesi tükendiği için konuşmasını yarıda kesiyor. Sert bir nefes alıyor ve kaşlarını çatarak gülümsüyor. "Sadece incinmeni istemiyorum, tamam mı? Sana göz kulak olmaya çalışıyorum."

"Teşekkür ederim." Elini tutup parmaklarımı onunkilerin etrafında dolaştırıyorum. Sevimli bir gülümsemesi olabilir ama canının yandığını söyleyebilirim. "Mesaj alındı."

Açık ve net, ama saf değilim. Onlardan, özellikle de Logan'dan bahsetme şekli, ses tonundaki ve vücut dilindeki değişim ayrıntıların ipuçlarını veriyor. Sonsuza dek mutlu olmayı umarak onunla yatmış olmalı ve Logan bunu başaramadı.

Birinin yaptığı bir şey yüzünden neden yedisinden de nefret ettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Satır aralarını doğru okuyorsam neden mutlu bir son beklediğini de anlamıyorum. Theo bir mil öteden bağıllık kokusu alıyor. Nico da çok daha güçlü olsa da aynı havayı veriyor, bu da bana Logan ve Shawn'ın da aynı olabileceğini söylüyor. Karşılıksız seks istiyorlar. Hem de hiç. İlk isimden öteye geçtiklerinden şüpheliyim.

Cassidy'nin arkadaşları Amy ve Mary-Jane birkaç dakika sonra geldi. İkisi de güzel, kısa elbiseler giymiş, saçlarını mükemmel bir şekilde şekillendirmiş ve kızlar gecesinden çok podyum için uygun makyaj yapmışlardı. Kısa bir tanışma faslından sonra beni yalnız bırakıp içki siparişi vermek üzere bara doğru ilerliyorlar.

Newport Sahili kusursuz insanlarla dolu, ki bu şaşırtıcı değil. Para herkesi bir mankene dönüştürebilecek güce sahip. Buradaki çoğu insan ülkenin geri kalanından farklı, daha lüks hayatlar yaşıyor olsa da, geldiğimden beri tanıştığım insanların yüzde doksanı kibar ve arkadaş canlısı görünüyor. Zengin insanların olmasını beklediğimden daha arkadaş canlısı.

Kızları kontrol etmek için omzumun üzerinden bakarken Theo dikkatimi çekiyor. Parmağını Budweiser'ının boynuna vurarak barı işaret ediyor ve sessizce onunla orada buluşmamı istiyor. İçkimden sadece bir yudum almış olmam çok kötü. Caipirinha'yı hafifçe soluma itiyorum, bardağa da vuruyorum, böylece daha bitirmedigimi göreceksin.

Dudaklarını kaldıran hafif gülümseme beni tempoyu biraz artırmaya ikna ediyor. Theo ilgi çekici biri. Yürüyen bir çelişki. Cassidy'nin ona yakıştırdığı *oyuncu* etiketine uygun görünüyor, kokuyor ve davranıyor ama Yunan mitolojisinde Thalia'nın kim olduğunu biliyor, yani zeki olabilir. Hayat tecrübelerime göre, bu pek sık olan bir şey değil.

Yunanca konuştuğu birkaç kelimeyi nereden öğrendiğini merak ediyorum. Cass ve arkadaşlarıyla senkronize bir şekilde içkimi bitirirsem sorma şansım olmayacak. Cassidy'nin *biranı* zehirli bir şekilde boğmasından sonra Hayes, yanımda kızlarla bara yaklaşırsam muhtemelen yanıma bile yaklaşmayacaktır.

Bir dakika sonra geri dönüyorlar ve aptalca endişelerimi bir kenara bırakıyorlar; her birinin elinde bir şişe prosecco ve bir flüt var. Yarın yataktan sürünerek çıkmamın imkanı yok.

bu gece bir şişe şampanya içtim. Nedense beni diğer alkollerden daha çok etkiliyor.

Kızlar alışveriş, iş ve Amy'nin yaklaşan üniversite son sınıfı hakkında sohbet ediyor, mümkün olan her yerde beni de sohbete dahil ederken ustalıkla bilgi almaya çalışıyor, hayat tercihlerimi soruyorlar. Şimdiye kadar karşılaştığım herkes gibi onlar da neden dünyanın öbür ucuna tek başıma taşındığımı merak ediyorlar. Arkadaşlarımı ve ailemi neden terk ettiğimi.

Yeni tanıştık, bu yüzden korkunç gerçekler arkadaşlığımıza başlamak için en iyi yol olmayabilir. Onlara sevdiğim herkesin bana sırtını döndüğünü söyleyebilirim ama A dersem, B demek ve nedenini açıklamak zorunda kalacağım. Böyle bir şey olmayacak. Başka seçeneğim olmadığı sürece kimseyle tartışacağım bir konu değil.

Bu yüzden yalan söylüyorum. Cevapları hafif tutuyorum, yeni arkadaşlarıma daha iyi bir hayat arayışıyla ilgili inandırıcı, sıkıcı bir hikaye anlatıyorum. Bu sırada caipirinha'mı yudumluyor, aptal merakımla savaşıyor ve omzumun üzerinden bakmamaya çalışıyorum. Söylemesi yapmaktan daha kolay. Birkaç kez, pozisyon değiştirdiğimde, çevresel görüşümde Theo'yu bir anlığına yakalıyorum.

Yanağındaki yara izi, düz bir kot pantolon ve gri bir tişörtle ne kadar çarpıcı görüldüğünü azaltmıyor; kumaş, pazıları şişerken dikiş yerlerinden ayrılmanın eşiğinde, Nico'nun sırtını sıvazlarken güzelce kayıyor,

"Bir içki daha alacağım," diyorum, sanki hava yüz dereceymiş ve susuz kalmışım gibi içkimin son üçte birini mideye indiriyorum. "Hemen döneceğim."

"Bir şişe prosecco getir," diyor MJ, saçlarını bir omzunun üzerinden savurarak. "Bacaklarını koru, kızım."

"Ben köpüklü içki içerken benimle parti yapmak istemezsin. Güven bana." Topuğumun üzerinde dönüyorum, Theo'yu ayakta, bir kafa denizinin üzerinden bana bakarken buluyorum ve gülümsemem sıkılaşıyor.

Nico'ya bir şeyler söylüyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. Yüzü kayıtsız, titizlikle korunan ilgisizlik dışında en ufak bir duygu belirtisi yok. Etrafını saran ezici özgüven tüylerimi diken diken ediyor, hem de iyi anlamda değil. Bir dakikamı bile yalnız geçirmek isteyeceğim bir adam değil.

Barmene seslenerek boş bardağı barın üzerine bırakıyorum. "Bir tane daha, lütfen."

Theo yanımda durduğunda baharatlı, erkeksi bir koku duyularımı tüketiyor, öncekinden bir adım daha yakın. "Görüyorum ki içkiyi beğenmişsin. Cassidy sana *canını kurtarmak için kaçmanı* söyledi mi?"

"Farklı kelimeler kullandı ama sanırım öyle diyebilirsin."

Bir dirseğini tezgâha dayamış, vücudu bilinçsiz bir davet gibi bana doğru bakıyor. "Sen neden değilsin?"

Ayaklarına bakarak onu da aynısını yapmaya teşvik ediyorum. "Beş santimlik topuklarla koşan bir kadın gördün mü?"

"Hayır, ama bir gösterinin sakıncası olmaz."

"Kurnazca koşturam gerektiğini mi söylüyorsun yoksa kapıya varmadan yüzüstü düşer miyim diye mi merak ediyorsun?" Birkaç asi saç telini yüzümden uzaklaştırıyorum. "Şaka bir yana, Cassidy'yi kararlarına güvenecek kadar iyi tanımıyorum."

"Yani sen de bana güvenmiyorsun." Tezgâhın üzerindeki boş bira şişesini düşüncesizce çeviriyor.

"Hem de hiç."

Bunu neden eğlenceli bulduğunu bilmiyorum ama dudaklarında çiçek açan gülümseme çarpıcı gözlerine ulaşıyor.

"Newport'ta ne kadar kalacaksın?"

Henüz şehri gezecek ya da keşfedecek zamanım olmadı ama bir yılını Kaliforniya'daki farklı yerleri araştırarak geçirdim. Newport Beach kesinlikle köklerimi salmak istediğim yer. "Şansa, işe ve sağlığa bağlı olarak elli, belki altmış yıl. En fazla yetmiş, ama bu benim yaşam tarzıma göre hayalperest bir düşünce."

Bir kaşını kaldırıyor, tekrar yaklaşırken sırtını dikleştiriyor. "Yeşil Kart sahibi misin?"

"Çok yakında olabilirim." Başımı yana eğiyorum ve onun mükemmel tonlardaki vücuduna üstünkörü bir bakış atıyorum. Göz göze geldiğimizde dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemenin gölgesi beliriyor. "Güzel olduğumu mu düşünüyorsun Theo? Komik mi? İlginç mi?" Kaşları ortada birleşince gülümsememi geri alıyorum. "Sanırım Vegas sadece beş saat uzaklıkta. *Kabul ediyorum* demeden önce seni ne kadar sarhoş etmem gerekiyor?"

Ağzından tek bir homurtu çıkıyor. Eğlenmiş değil, dehşete düşmüş. Beklenmedik bir adım atmış biri gibi geri çekiliyor.

"Sakin ol," diye kıkırdıyorum, omzuna dokunuyorum, elektrik akımının beni tekrar sarsıp sarsmayacağını merak ediyorum. Öyle de oluyor, parmaklarımın ucundan klitorisime doğru ilerliyor. Bu adama direnmek çok zor olacak. "Garip bir mizah anlayışım var. Geçen yıl Yeşil Kart Piyangosu'nu kazandım."

Başını sallıyor ve utanç yerini eğlenceye bırakıyor. "Hızlıca bir koca bulmaya hazır değilsen, etrafta bu şakayı yapma."

çok sık. Kaç tane orta yaşlı erkeğin senin için seve seve diz çökeceğini bilsen şaşarsın."

Barmen, Theo'nun siparişini getirmek için büyük buzdolabını açmadan önce bu kez benim içkimi uzatıyor.

Cüzdanımı almak için çantamın içine uzandığımda Theo, "Yapma," diyor. "Benden olsun."

"Çok tatlısın ama-"

"Ama hiçbir şey, Thalia. Benim için gülümse, Yunanca *teşekkür et* ve arkadaşlarına katıl. Cassidy o kadar kızardı ki kendiliğinden yanabilir." Gözleri yüzümden ayrılmıyor, yani bunu nasıl bildiğinden emin değilim.

"*Efcharistó*^[4]." İçkiyi alıyorum, sıvının dökülmesini engellemek için elimi bardağın üzerine koyuyorum ve ardından Theo'ya topuklu ayakkabılarla koşmanın nasıl bir şey olduğunu hızlıca gösteriyorum. Yumuşak kahkahası kalbimin ritmini daha da hızlandırıyor.

"Aman *Tanrım!*" Tabureme atlayıp çantamı arkaya attığımda Amy ciyaklıyor. "Gözlüğe ihtiyacım var mı, yoksa o gerçekten sana asılan Theo Hayes miydi?"

"Bana vurmadı!" Biraz fazla yüksek sesle haykırıyorum.

Bir an aval aval bana bakıyorlar, sonra kahkahayı basıyorlar. MJ o kadar çok kıkırdıyor ki gözleri doluyor. Yüzümdeki şaşkınlık ne kadar belirginleşirse, onlar da o kadar sert gülüyor ve çevredeki herkesin dikkatini çekiyorlar.

"Sanırım yanlış anladım..." Diyorum. "Açıklayabilir misiniz?"

"Sana asıldığını söyledim, *vurduğunu* değil kızım."

"Ah, doğru. Kusura bakma, bazen kelimeleri karıştırıyorum ve tüm argo ifadeleri anlamıyorum. Bu birine asılmakla aynı anlama mı geliyor?"

Cass kolunu omuzlarıma atıp beni yanına çekti. "Evet bebeğim, öyle. Theo kesinlikle sana asılıyordu. Eğer ona yeşil ışık yakarsan seni hemen şimdi burada yiyip bitirebilir."

Canlı hayal gücümü besleyecek en iyi görüntü bu değildi. Beynim bu fikri kavıyor, çok boyutlu karakterlerle tamamlanan cazip bir olay örgüsü geliştiriyor ve onu tam gelişmiş, ayrıntılı bir fanteziye dönüştürüyor.

Uygunsuz, erotik video klibi duraklatıyorum, böylece başka bir zaman tadını çıkarabilirim - silikon arkadaşımınla yalnız olduğumda, fanteziyi kendi yararına kullanmaya hazırım.

ÜÇ Thalia

"SANIRIM MEKÂNI DEĞİŞTİRMENİN ZAMANI GELDI. Geceyi dans ederek geçirmek istiyorum," diyor Mary-Jane, saat on buçukta prosecco şişesi bittiğinde.

Cep telefonumun alarmı altı saat sonra beni işe uyandırmak için çalacak. Şimdiye kadar motele dönmüş, biraz uyumuş olmalıydım. Olmalıydım ama değilim ve yakın zamanda da olmayacağım. Eğlenmeme izin vermeyeli uzun zaman olmuştu. Henüz geceyi bitirmeye hazır değilim.

Cass ve Amy bu fikre bayıldılar, çoktan ayağa kalkıp eşyalarını toplamaya başladılar, ben de yeni arkadaşlarıma uyum sağlamayı ve onlara tutunmayı umarak onları takip ettim.

Tabureden atlayıp çantamı alırken Theo'nun masasına bir göz atmadan edemiyorum. Sözsüz bir soruyla tek kaşını kaldırıyor ama odanın öbür ucundan ona verebileceğim tek yanıt gülümsemek oluyor.

Cass dirseğini benimkine takarak beni dışarıya, ana caddeden aşağıya, gece kulübüne doğru yönlendiriyor. Yirmiden fazla kişinin sırada beklediği girişin üzerinde büyük, neon yeşili bir *Q* harfi asılı. Cassidy kuyruğun arkasına katılmıyor, fedaiye saldırıyor. Yanağına bir öpücük konduruyor ve golfçüler için kullandığı gülümsemeyi takınıyor.

Bir dakika sonra içerideyiz, beş içkiden sonra içkiler elimizde ve dans pistinin yanındaki bir kabine yerleşiyoruz. Işıklandırılmış beyaz zemin, geniş alanın etrafına stratejik olarak yerleştirilmiş devasa hoparlörlerden gelen tekno ritmiyle ritim tutuyor. İnsanlar birbirlerine sürtünüyor, her biri kendi temposunda, alınları terden parlıyor.

Cassidy'nin yüzünde gergin bir gülümseme beliriyor ve *Theo Hayes*'in ortada yanıp söndüğü cep telefonu ekranını bana gösterirken mavi gözleri açılıyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Cass daha da büyük, bu sefer sahte bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Onu bir silahın önüne koyacağımı mı sanıyorsun, *evlat*? Hayatta olmaz, Theo. Defol git." Kıs kıs gülüyor, sesi kızgınlıkla karışık, ama bir saniye sonra omuzları çöküyor. "Tamam, tamam, *iyi. Q'daydık.*" O keser

telefonu çantasına attı. "Ne dediğimi unutma, Thalia. Sakın bana seni uyarmadığımı söyleme."

"Sağ ol Cass, ama benim için endişelenme. Ben büyük bir kıyım. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Mary-Jane eğilip kulağıma fısıldıyor: "Onu dinleme. Bir süredir Logan'a aşık olduğu ve Hay'lerin hiçbiri onu ciddiye almadığı için çok kızgın."

İçkilerimizi bitirene kadar sohbet ediyoruz, sonra hareketli bir tekno FILV & Edmofo'dan "Clandestine" ile değişince dans pistine çıkıyoruz. Yoluma bir yabancı atlıyor, gözleri vücudumda gezinirken başıyla onaylıyor ve elini uzatıyor.

Neden olmasın? Ben de eğlenebilirim.

Beni kollarının arasında döndürüyor, sırtım onun sıcak göğsüne yaslanıyor. "Beni seninle gördüğünde kıcıma tekmeyi basacak bir erkek arkadaş var mı buralarda?" diye soruyor kulağıma.

"Sen temizsin. Erkek arkadaşın yok."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Buradaki herhangi bir erkek için fazla seksisin. Onların liginin çok dışındasın, tatlım."

Nefesindeki viski kokusu olmasa sözlerini iltifat olarak kabul ederdim. Muhtemelen şu anda çift görüyor ve gerçekte neye benzediğime dair net bir fikri yok ama aleti pantolonunun içinde sertleşmiş, belime sürtünüyor, belki de yanıliyorumdur. Ritimle sallanıyor, uzun parmaklarını karnımda gezdiriyor. Tekrar konuşmadan önce müzik iki kez değişiyor.

"Sana bir içki ısmarlamama ne dersin?"

Omzunun üzerinden bara doğru bakıyorum. İçim bu akşam ikinci kez ısınıyor. Theo rahatça tezgâha yaslanmış, birasının yanında bir bardak caipirinha içiyor. Hızlı, zeki gözleri doğrudan bana bakıyor, başparmağını yine ağzının kenarında gezdiriyor ve bana böylesine uçucu bir yoğunlukla bakması dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyor.

Bakışlarımı kaçırıyorum, yoksa kendiliğinden yanan *ben* olabilirim... Bu gece beni eve götürmeye çalışırsa hayır demeyeceğimden eminim.

Dışarı çıkmamak için çok fazla.

Kızlar artık ortalıkta yok, muhtemelen kabine dönmüşler ve daha fazla içki ya da daha kötü içkiler içiyorlardır.

Dansçıya "Bu gece olmaz," dedim.

Gözlerim başka bir ödölde.

Beni tutuşu sıkılaştığında kafamın içinde kırmızı bir ışık yanıp sönüyor. "Böyle yapmayın, *senyorita*. Sadece bir içki. Çok seksisin... Seni tanımak istemem günah mı?"

Neden herkesin ilk tahmini İspanyol olduğum? Geri çekilip etrafımda dönüyorum. "Beni tanımak mı yoksa içime girmek mi?"

Ağzı açık kaldı, iki kaşı da havaya kalktı. İlk şaşkınlığı çabucak kurnaz, ukala bir sırıtışa dönüşüyor. "Biri diğerini dışlamaz, bebeğim. Ben Asher, bir-"

"Ve ben ilgilenmiyorum." Yaltaklanmamı gizlemeye çalışmıyorum. *Kız bebek...* ugh! Bu geçmişten gelen çok istenmeyen bir patlamaydı. İlk erkek arkadaşım, Londra'dan gelen bir değişim öğrencisi ve aldatan bir piç, bana *kızım* demişti. "Ciddi teklifin için teşekkür ederim ama dediğim gibi, bu gece olmaz."

Bana ekşi bir bakış fırlattı ve ellerini iki yanına indirdi. Pek çok erkek reddedilmekten hoşlanmaz. Zedelenmiş bir ego, taşaklara inen bir dizden daha çok acıtır, ama ilk nezaket girişimim göz ardı edilirse onları kolayca bırakmam.

Asher'ı anlamsız bir sohbetle eğlendirmek yerine, kızlara ve yeni arkadaşlarına katılmak için kalabalığın arasından geçerek uzaklaşıyorum - Theo, Nico ve Jared partiye katıldılar ve kabinimizde rahatça oturuyorlar. Mary-Jane ve Amy'nin Nico'yu nasıl süzdüklerine bakılırsa, kızların gecesi bir seks partisine ya da en azından bir üçlü sekse dönüşebilir.

Masadan birkaç adım uzaklaşmıştım ki Asher yolumu kesiyor, iki elimle yanlarımı kavrarken bana bakıyor, artık ona tamamen kızgınım.

"Bu gece sevişmeyeceğimiz konusunda anlaşalım." Bileğimi kelepçeleyerek beni burnum boynunun kıvrımlarına degecek kadar kendine yaklaştırıyor. "Şimdi sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

"Bu gece burada bir sürü istekli kız olduğunu biliyorsun, değil mi? Etrafına bir bak! Sikini isteyecek birini bulacaksın, sadece sabırlı ol."

"*Seni* istiyorum." Baştan çıkarıcı, çakıllı bir mırıltı çıkarmaya çalışıyor ama sesi gergin çıkıyor. "Siz İspanyol kızlarının ateşli olduğunu duydum."

Bu kadar. Ondan bıktım. Gözlerim kabinde gezinirken daha da fazla. Theo ile göz göze geldiğimde içim rüzgar çanları gibi titriyor. Nico ona bir şey söylüyor ama o dinlemiyor, eliyle işaret ediyor.

Asher çenesini kaldırırken parmağını ona doğru uzatıyor, bu hareket yardıma ihtiyacım olup olmadığını kontrol etmek için tasarlanmış.

Hayır, ihtiyacım yok. Hiç ihtiyacım olmadı.

Gülümseyerek Asher'ın gömleğini kavıyorum ve onu kendime çekiyorum. "Bebeğim, denesen bile benimle başa çıkamazsın ama seninle bir anlaşma yapacağım. Eğer o tatlı dudaklara sahip olabilirim, bu gece bana istediğin gibi sahip olabilirsin." İşaret parmağımı ince dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. Gözleri kapanıyor, göz bebekleri büyüyor ve tahrik sahneye çıkıyor. "Ayrılmadan önce bilmen gereken bir şey var, aygır." Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip kulağına konuşuyorum. "Regl dönemimdeyim."

Ağzının bir an için açıldığını, sonra kapanıp tekrar açıldığını görecektim kadar uzaklaşıyorum, sudan çıkmış balık gibi.

Regl olmadığım çok açık. Olsaydım suratına oturmazdım, ama bunların hepsi bir amaç içindi.

Asher kelimelerinde tökezliyor; kaşları çatılıyor ve gözlerine kazınmış oyuncak bebek benzeri şoka bakılırsa, gözlerinin önünden canlı, iğrenç bir görüntü geçiyor olmalı.

Sanırım kusacak.

"Güle güle, güle güle." Parmaklarımı çocukça sallayarak onu sersemlemiş bir halde bırakıyorum ve dilini aramaya koyuluyorum.

Ya da belki bir çöp tenekesi.

Theo ben yaklaşıncı yan taraftaki koltuğu sıvazlıyor, sonra da caipirinha'yı bana doğru uzatıyor. "Ona ne söyledin? Dehşete düşmüş görünüyor."

"Çoğunlukla nazik davrandım. Hayır'ı anlamadı, ben de garip mizah anlayışımı kullandım."

"Bir eş aramıyor, değil mi?"

"Sormadım. Çok nazikçe sorduğu için bu gece beni alabileceğini söyledim. Ayrıca suratına bineceğimi de söyledim. "İçkimden bir yudum aldım, "Regl olduğumu da eklemeliydim."

Nico viskisini yudumlarırken öksürük krizine giriyor ve en yakınında oturan MJ'in sırtını sıvazlamasına neden oluyor; MJ ona her dokunduğunda yanakları pembeleşiyor ve ısınıyor.

Theo bana tamamen inanmaz bir ifadeyle baktığında ona bir gülümseme sunuyorum. "Ne? Gerçekten regl olmadım ki. Üst üste üç kez hayır dediğimde beni dinlemeliydi."

"Zalimsin, biliyor musun? O adam için bu dünyadaki en güzel şeyi mahvettin. Bir kadına uzun süre yüzüne oturmasını söylemeyecek, eğer söyleyemezse."

Kalçalarımı dayanılmaz derecede hoş bir ürperti kaplıyor. *Söyle* dedi.

Sormak değil... *söylemek*. Hayal gücüm yeniden ateşleniyor, Theo'nun yatakta kuralları dikte etmekten hoşlandığını düşündüğüm için fantezim şimdi daha ayrıntılı.

"Söyleyecek," diyor Nico, beni gerçekliğe geri döndürerek. "Aklı başında hiçbir erkek am yemekten vazgeçmez. Ama önce regl olup olmadığını kontrol eder."

"Hiç üzgün değilim."

Jared bir tur daha içki sipariş edene kadar şakayla karışık beni azarlıyorlar. MJ gülümseyerek, sohbet ederek ve dudaklarını ısırarak Nico'yu eğlendiriyor. Saçlarının ipeksi dallarıyla oynuyor, olduğu yerde kıpırdanıyor, gözleri karanlık, Nico'nun görmezden geldiği ya da görmezden geldiği yoğun bir arzuyla yüzüyor. Her iki durumda da MJ'in kulüpten onun yanında ayrılmayacağını söyleyebilirim.

Bu arada, Theo yaklaşıp dudaklarını kulağıma dayadığında Cassidy kabinin diğer tarafından bana kaşlarını çatıyor.

"Dans et benimle, *omorfiá*."

DÖRT

Theo

DANS ET BENİMLE, OMORFIÁ.

Ne kadar aptalca bir şey söyledim. Daha iyi bilmeliydim. Bütün akşam Thalia'ya karşı açıklanamaz bir çekim hissettim, bu yüzden ondan dans etmesini istemenin bir karınca tepesini sopayla dürtmekle eşdeğer olacağını bilmeliydim.

Vücudunun benimkine yaslanma şekli, parfümündeki erik, şeftali ve tatlı bir çiçeğin sarhoş edici, kafa karıştırıcı, lanet olası heyecan verici kokusu... çok yoğun. Bütün bu akşam çok yoğun.

Thalia *Tortugo*'ya ayak bastığından beri dikkatimi tekeline aldı. Ne iri göğüsleri ne de kıvrımlı vücudu ilk dikkatimi çeken şeydi... Kalın bukleleri dikkatimi çekmişti. Daha önce onunkiler kadar sıkı bukleler görmemiştim. O kadar çok saç var ki bir elimle tutmaya çalışsam zorlanırdım. Vücudu görülmeye değer ve bu yetmezmiş gibi kendine güvenen, mantıklı ve kendine has bir şekilde komik: tuhaf, alaycı ve biraz uygunsuz, ama ben bunun için buradayım.

Thalia dans ederken geniş kalçalarını sallıyor, bana göz kamaştırıcı bir gülümseme göstermek için dönüyor, hareketlerinin her biri baştan çıkarıcı. Işıklılandırılmış dans pistine adım attığımızdan beri müzik beş kez değişti, ama onu kabine geri götürmek için kendimi zor tutuyorum.

Elini tutuyorum, parmağımın etrafında dönmesini izliyorum. Görüş alanımdaki her erkek gözlerinde sınırsız bir şehvetle ona bakıyor. Onu arıyorlar. Hatta bazıları hareket etmeyi bırakıyor, bakışlarını onun mükemmel yüzünden ayıramıyor. Şaşılacak bir şey yok. O çok güzel; dikkatleri üzerine çeken, odaya hükmeden güçlü bir mknatis. Kollarım beline dolanıyor, neredeyse sahiplenici bir şekilde tutuyorum, tek bir amaç için, bir mesaj iletmek için şekillendirilmiş: o benimle, o yüzden geri çekil.

Thalia parmaklarını saçlarımdan geçirerek kalın bir tutamı kavıyor. Diğer eliyle enseme okşuyor, elektrik veriyor

Vücudumdaki her sinir ucu.

"Bir molaya ihtiyacın var," diyorum göğsüm sıkışarak. "Ara vermeye ihtiyacım var."

Nefesim tükenme noktasına gelmekten çok uzağım, ama onu bu kadar yakınımda, kollarımın arasında korumak, kıyafetlerini yırtıp atmak istememe neden oluyor. Karışık, anlamsız bir şekilde, bunu yapmak da istemiyorum. Onu becermek ve unutmak çok eğlenceli.

İnce topuklarının üzerinde dönüyor, elimi avuçlarının içine alıyor ve sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi parmaklarımızı birleştiriyor. Ürperti, bu jest sadece omurgamdan aşağı kaymakla kalmıyor; kemiklerimin derinliklerine işliyor. Kalabalığın arasından ilerliyoruz, ben onun büyümüş gölgesi olarak, ona bir bakış atacak kadar taşaklı olan herkese ters ters bakıyorum.

Dirseklerini tezgâha dayadığında altın rengi teni halojen ışıkların altında parlayarak kararlılığını sınıyor. Boynunun pürüzsüz kıvrımı, dikkat çekmek için yalvaran bir ter buğusuyla parlıyor. Denklem parfümünün tatlı kokusunu da eklediğimde, başımı eğip kulağına doğru ağzı açık bir öpücük çizgisi çizmekten kendimi zor alıkoyuyorum. Orada durmayacaktım. Daha fazla öpücük gelecekti, daha yükseğe, daha aşağıya... *her yere*.

"Caipirinha?" Kollarımla onu çerçeveledim, barı kavradım, parmaklarım parkeyi kazıyordu. "Ve bir bardak limonata, böylece susuz kalmazsın."

Başını sallıyor, yanağını omzunun üzerinden geçiriyor. Kısa aralıklarla hızlı hızlı nefes alıyor, göğsü inip kalkıyor, iri göğüslerini vurguluyor ve benim mücadelemi yükseltiyor. Yüzümü o sulu göğüslerin arasındaki vadiye gömmek için neler vermezdim.

Yirmi dakika boyunca vücudunu vücuduma bastırdı, gülümsemesi, kara gözleri ve küçük elleri göğsümdeki kasları izledi ve şimdiden onun kurtulması en zor saplantı olacağını biliyorum. Özellikle de bir hamle yapmayı planlamadığım için.

Onunla bir gece geçirmek çok güzel bir deneyim olurdu, ama kafamdaki sık engelleyici bunun aynı zamanda çok eğlenceli bir arkadaşı ziyan etmek olacağını söylüyor.

On dakika sonra kabine geri döndük, elimizde içkiler. Ama limonata yoktu. Thalia yarısını içti, sonra kalanını bana içirdi. Bir bardağı paylaşmak, dudaklarımı onun dudaklarıyla aynı noktaya bastırmak... Bu çok samimiydi.

Biz samimiyiz.

Bütün bu lanet akşam çok samimi, nokta.

Masada sadece Nico ve MJ var ama pek konuşmuyorlar. Şu anda çakırkeyif, kadınların yüzde doksan dokuzu gibi küçük kardeşime açıkça bayılıyor, ama ne kadar çekici ya da becerilebilir olursa olsun, Nico ona dokunmuyor. En hafif tabirle seçicidir. İki kez baktığı çok özel bir kadın tipi var ve MJ tam olarak hedefi tutturamıyor.

Thalia ve ben önümüzdeki bir saat boyunca küçük baloncuğumuzun dışında var olmadık. Kalabalık bir odanın ortasında sadece biz varız. Saat yedide işe başlamadan önce pillerini şarj etmek için geceyi sonlandırdığı sabah bire kadar kısa molalar vererek dans ediyoruz.

Çok kötü. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim.

Daha sonra yatağa girdiğimde gülümsüyordum. Bir kızla konuşmaktan hiç bu kadar keyif almamıştım ama Thalia'yla konuşmak zahmetsizdi. Garip sessizlikler yok, rahatsız edici - *şimdi ne diyeceğim?*

Başlangıçtaki sertleşmem geçmedi ama kendimi tuttuğum, arzularımı dizginlediğim ve bu gece onu becermeye çalışmadığım için memnunum.

Yine de kolay olmadı.

Bazı kadınlar, hiçbir baştan çıkarıcı teknik kullanmadan bir erkeği saniyeler içinde dize getirme gibi nadir ve tuhaf bir yeteneğe sahiptir. Thalia da o gizemli yaratıklardan biri.

Yıllarca bu fenomeni düşündüm, arkadaşlarımdan bir akşamdan sonra kadınlara karşı kendilerini kaybetmelerini izledim. Bazen daha erken. Teorim basit: Kimya. Kadınlar farklı güç ve seviyelerde feromon yayarlar. Beynimizi zahmetsizce eritenler daha güçlü feromonlar yayıyor.

Bu yüzden olmalı.

Anlık çekimi başka nasıl açıklayacaksın? Dünya güzel kızlarla dolu ama güzel bir yüz bir erkeği ateşler içinde bırakacak kadar tahrik etmeye yetmez. Özellikle de fiziksel temas olmadan.

Barda Thalia'ya yaklaştığımda taş gibiydim. İşin içinde gerçekten kimya olmalı. O sırada bana bakmamıştı bile ama parfümünün kokusunu aldım, pürüzsüz teninin LED ışıklarla ve hokus pokusla yıkandığını gördüm.

pocus, presto chango, lanet olsun alakazam... ve anahtar
içinde benim Cinsel fantezilerden sorumlu başım döndü ve zihnimi
erotik görüntülerle doldurdu.

Onları kapatmakla iyi yaptım. Aletimi ıslatmak sorun değil ama arkadaşlar
her gün hayatıma girmiyor.

BEŞ

Theo

TEMBEL KIÇINI ARABADAN ÇIKARMAK YERİNE, Nico sabahın on birinde evimin önünde korna çalarak hem komşularımı hem de beni kızdırıyor. Özellikle de binadan çıktığımda onu yepyeni oyuncağının direksiyonunda bulduğumda.

"Gösteriş budalası," diye alay ediyorum, camı açık olduğu için beni net bir şekilde duyuyor. "Porsche'ye ne oldu?"

"Sattım." Omuz silkiyor, gözlerine bir çift aviator gözlük takıyor. "Yol tutuşunu beğenmedim."

Tabii ki yapmadı. Beş yıl önce, kendini beğenmiş evlat... annesi de benim annem olduğu için bunu söyleyemiyorum, eski bir Ford kullanıyordu ama şimdi 718 Cayman GT4 yeterince iyi yol tutmuyor. Neyse ki, pahalı arabaları hakkında sızlanmak dışında, Nico banka kazandığından beri değişmedi.

Bırakın denesin. Sağduyusu altı kardeşi tarafından tekrar o koca kafasına vurulacaktır.

Ve ilk yumruğu ben atardım. Zevkle.

Bembeyaz, mat Mercedes G-Wagon'un etrafında döndüm, yirmi iki inçlik alaşımlara ve siyah süslemelere hayran kaldım, sonra sürücü tarafındaki kapıyı çekip açtım. "Çık dışarı. Arabayı ben kullanacağım."

Sırtarak emniyet kemerini çözüyor ve sopalarını alıp arkaya kilitliyor. Direksiyonun arkasına geçip V8 motorun canına okuyarak rahatlıyorum.

Bu komşularımı biraz daha kızdırabilir.

"Doğum günümde bana ne alacağını merak ediyorsan, bu," diyorum direksiyonu okşayarak, "harika bir hediye olur."

İnsan hayal kurabilir, değil mi?

Dürüst olmak gerekirse, paramı ücretsiz olarak idare etmesi yeterli. Biriktirdiğim her kuruş Nico'ya havale ediliyor, o da ikiye, üçe, beşe katlıyor.

Birikimlerimi bir çırpıda. Rakamlar konusunda her zaman becerikliydi. Bunu analitik zekasıyla birleştirdiğinizde Batı Yakası'ndaki en iyi borsacılarından birine sahip olursunuz. Video oyunları tasarlamak sanat sayılırsa, ben daha çok sanatçıyım. Sayılmasa bile kimin umurunda? Para mükemmel ve bir bakıma ölene kadar genç kalacağım.

"Portföyünde bunu karşılayacak kadar para var," diyor radyoyla oynarken, indie alternatif Spotify çalma listesini ya da adı her neyse onu arıyor.

"Portföyün yedi haneli rakamlara ulaştığında beni ara. Oraya ulaştığımda bir G-Wagon düşüneceğim."

"Uzun sürmez."

Havalı kısmı mı? Abartmıyor. Portföyümü bir yıl içinde elli binden üç yüz bine çıkardı. Bir ya da iki yıl içinde, küçük kardeşimin milyoner yaptığı insanların hızla büyüyen listesine ben de katılacağım. Nico'nun kendisi *sekiz haneli* bir portföyde oturuyor. Benim o kadar param olsa aklımı kaçırdım ama Nico neredeyse hiç etkilenmedi. Hâlâ aynı adam, aynı birayı içiyor, her Pazar bizimle golf oynuyor ve uzun boylu, ince, arsız esmerlerle yatıyor.

Aynı zamanda en iyi arkadaşın olan gülünç derecede zengin bir kardeşe sahip olmanın ikinci en iyi yanı nedir? Arabalarını kullanmama izin veriyor. Ve lanet olsun, eğer G-Wagon şimdiye kadarkilerin en iyisi değilse. Motor kaputun altında kükrüyor, tüm hız sınırlarını hiçe sayarak şehrin içinden geçerken Vezüv'ün uğultusu gibi derin bir ses. Trafik ışıklarından uzaklaştığımda, tekerlekler öfkeyle dönüyor ve beni saf bir zevkle inletiyor.

On dakika sonra, Country Club'ın dışında Shawn'ın Dodge RAM'inin yanına park ediyorum. Arkadan sopalarımı alıyorum, Nico bira isterse diye anahtarları şimdilik saklıyorum, canavar da yarın sabaha kadar bende kalacak.

Öğlene kadar başlama vuruşu yapmayacağız ama iki ağabeyimiz, Shawn ve Logan, ellerinde biralarla barın yanında bekliyorlar.

"Ne istiyorsunuz çocuklar?" diye soruyor barmen, Nico ve bana bakarak.

"Ona bir Corona getir, dostum. Ben sürerim," diyorum, içimde Çikolata Fabrikası'nda bir gecede kilitli kalmış, tüm şekerleri yemekte özgür bir çocuk olmama rağmen havalı davranıyorum. Hepimiz motor kafalıyız ama en büyüğü ben olabilirim.

"Bazı haberlerim var," diyor Shawn ağır bir iç çekişle, yüzünü gizemli bir ifade kaplıyor. "Ama bir daha nefes almayacağına söz vermelisin."

"Şimdilik anneme, babama ya da üçüzlere bir şey söylemeyeceğim."

Annemden sır saklamak Shawn'a göre değil, belki de bu yüzden üçümüz birden başımızı sallayıp tereddüt etmeden pencerenin yanındaki masaya doğru ilerliyoruz.

Logan, hâlâ üniversitedeymiş gibi hep ters taktığı beyzbol şapkasını çıkararak, "Vur bize," diyor. Elini kısa, siyah saçlarında ileri geri gezdiriyor, asi saç tellerine boyun eğdirmeye çalışıyor, sonra şapkasını tekrar takıyor. Bu çabanın amacı neydi ki zaten? "Sen ve Jack iyi misiniz?"

Aynı soru benim ve muhtemelen Nico'nun da dilinin ucunda. Shawn ve Jack'in yolu inişli çıkışlıydı. Üniversiteden beri bir dargın bir barışıklılar ama son birkaç yıldır düzenli bir ilişki yaşamaya başladılar. Üçümüzün de Logan'ın sorusuna olumlu bir yanıt duymak için nefeslerimizi tutarak beklememiz çok doğal.

Biz rahat bir nefes alırken o bir kahkaha atıyor ve "Evet, iyiyiz, rahatla" diyor.

Biraz teatraldi ama sebepsiz değildi. Shawn yetişkin ilişkisini sürdüremezse, ikimizin de yuva kurma şansı yok. Eşler ya da çocuklar için hazır olduğumuzdan değil, ama bir gün olabiliriz. En azından bazılarımız. Nico muhtemelen ölene kadar modellerle sikişecek ve Logan'ın elli yaşına gelmeden en az beş kez evlenip boşanacağını rahatlıkla hayal edebiliyorum.

Üçüzler tahmin yürütmek için bile çok genç.

Bir saniye sonra Shawn'ın dudaklarında boktan bir sırıtış beliriyor ve gerginlik biraz daha azalıyor. Sol elini kaldırarak yüzük parmağındaki tek sıra pırlantalı siyah ve altın bir yüzüğü gösteriyor. "Evlenme teklif etti."

"Yok artık!" Yakındaki masalarda oturan herkesin dikkatini çekerek patlıyorum. "Ne?" İki yaşlı kadına bakıyorum. "Abim evleniyor!"

Tebriklerini mırıldanırken yüz ifadeleri kibar gülümsemelere dönüşüyor. Nico ayağa kalkmış, Shawn'ın sırtını sıvazlıyor ve Logan onu yere düşürmek üzereyken bir ayı gibi kucaklıyor.

"Nihayet!" Shawn'ı kucaklamak için kendime çekiyorum. "Biri gitti... altı tane kaldı.

Acele etmedi."

Shawn'ın dolaptan çıktığı günü hatırlıyorum. Beni, Logan'ı ve Nico'yu davet etti ve bizi yurt odasına oturttu, tırnaklarını çiğniyordu

Dersler, spor ve kızlar hakkında sohbet ederken birden ağzından "*Ben eşcinselim*" lafı çıkıverdi.

Benim tepkim "*Hadi canım*" oldu.

Annem bile Shawn'ın eşcinsel olduğunu o fark etmeden önce biliyordu.

Bu haber ailemiz için sürpriz olmadı. Bize söylemek için neden bu kadar gergin olduğunu hala anlamıyorum. Biz kardeşiz, ne olursa olsun her zaman birbirimizin yanındayız. Hayat ne kadar çılgın olursa olsun. Elbette birbirimizle farklı dinamiklerimiz var, ancak günlük ilişkilerimiz ne olursa olsun, önemli olduğunda oradayız.

Gecenin bir yarısı altısını arayıp birini öldürdüğümü söyleyebilirim ve onlar da dakikalar içinde evimi basıp kanıtları yok etmeye ve bir mazeret uydurmaya hazır olurlar. Shawn polis olduğu için gözleri bağlı bir şekilde derme çatma bir mezar kazacaktı ama sorgusuz sualsiz kazacaktı.

Jack'le o akşam tanıştık ve ondan hemen hoşlandık. Yıllar boyunca ne zaman ayrılırsalar, Shawn'ın hayatındaki diğer tüm erkeklerden prensip olarak nefret ettik çünkü Jack, Shawn için doğru erkekti ve bu lanet olası hikayenin sonu.

"Şimdi, neden kimsenin bilemeyeceğini açıkla," diyor Nico, kendini deri koltuğa yaslıyor ve sol kulağındaki AirPod'dan o anda hangi melodi çalıyorsa onu çalıyor.

"Çünkü birine söylemek zorundaydım, yoksa patlardım!" Shawn gürlüyor, hâlâ sırtıyor. "Jack bütün hafta New York'ta iş gezisinde. Gelecek hafta sonu onu annemle babama götürmek istiyorum, böylece onlara birlikte söyleyebiliriz. Yani siz üçünüzün gelecek hafta sonuna kadar sessiz kalmanız gerekiyor."

Sonraki yarım saati bekârlığa veda partisi planını düşünerek geçirdik. Ortaya atılan fikirler tutarsa hatırlamayacağımız bir gece olacağına dair kıcım üzerine bahse girmeye hazırım. Bir noktada, Logan'ın nereden kaplan kiralanacağını Google'da arattığı "Felekten Bir Gece"nin bir yorumu gibi. Tyson'ın artık kaplanı olmaması çok kötü.

"İşte buradasın." Jared konuşmanın yarısında sözümüzü kesiyor. Pespaye bir sırtıyla masaya uğruyor, Nico'ya odaklanmadan önce yarım yamalak başını sallamaktan başka bir şey yapmıyor. "Hadi dostum, konuşmamız gerek." Omzunu sıkarak onu bara doğru yönlendiriyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Shawn, Jared'in kafasının arkasında bir delik açarak daralmış gözlerine sert bir bakış attı. "Yaz sonunda Country Club'ın başına geçeceğini biliyorsun değil mi? Babası emekli oluyor ve o orospu çocuğu artık bu lanet yerin *sahibi* olacak."

"Bu durumda, bahse girerim Nico'nun sessiz bir ortak olmasını istiyordur." Logan boş bir Bud şişesini masaya çarpıyor ve her zamanki gibi etiketi soyma ritüeline başlıyor. Üçüzler o bunu yaptığında hep dalga geçer, cinsel açıdan hayal kırıklığına uğradığını ve birileriyle yatması gerektiğini söylerler. "Tek yaptığı Nico'dan para istemek," diye devam ediyor. Açacakları restoranla ilgili neler oluyor? *Zeytin Ağacı*'ydı, değil mi?"

"Son baktığımda hâlâ devam ediyordu," diyorum. "Tadilat neredeyse bitmek üzere. Nico'nun neden bir restoran istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Restoran işletmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Bilmek zorunda değil. Bir profesyonel tutacak ve parayı sayacak," diye kıkırdıyor Shawn. "Bu bir sermaye yatırımı."

"Sanki daha fazla sermaye yatırımı yapması gerekiyormuş gibi. Bahse girerim sadece emrinde dünya çapında bir şefin olmasını ve ona istediği her şeyi pişirmesini istiyordur."

"Bunun için yatılı bir hizmetçi tutabilirim." Nico üç bira ve benim için bir şişe suyla geri geldi. "İkiniz de yanıyorsunuz. Piyasa çökerse ya da başkalarının kaçırdıklarını görmeyi bırakırsam diye gelirimi çeşitlendiriyorum. Hazır konu açılmışken, bir tatile de ihtiyacım var, bu yüzden tanıdığınız biri varsa iyi bir borsa simsarı arıyorum."

"Evet, sen," diye sırtıyor Logan, sırtını sıvazlayarak. "Ve gerçekten de gelirini çeşitlendirmene gerek yok. Eğer büyünü kaybedersen, yirmi milyon değerinde bir evin var. Bence gayet iyi olacaksın, kardeşim." Arkasında bir yığın etiket artığı bırakarak ayağa kalkıyor. "Gidelim çocuklar. Neredeyse öğlen oldu."

Çim sahaya doğru yola çıkıyoruz ve konu hemen en küçük kardeşlerimiz olan Cody, Colt ve Conor'a geliyor. On sekiz yaşına girecekleri ve Eylül'de üniversiteye başlayacakları için Nico'yu yanına taşınmaları için sıkıştırmaya başladılar.

"Altı yatak odanız var," diyor Shawn. "Bu üçüzler için fazlasıyla yeterli bir oda. Parti yapmak istiyorlar, Nico. Annem onlara hâlâ on yaşındaymışlar gibi davranıyor."

"Belki de on yaşındaymış gibi davrandıkları içindir," diye ekliyor Nico, şoförünü kaparak. "Onlara bunu düşünceğimi söyledim ve düşünüyorum da, ama kabul etmemi istiyorlarsa ciddi bir şekilde büyümeleri gerekiyor."

"Bir bahse ne dersin?" Logan golf çantasına yaslanarak soruyor. "Eğer bugün kazanırsam, bir aylık bir deneme süresi için okulları bitene kadar senin yanına taşınmalarına izin vereceksin."

"Bundan benim çıkarım ne olacak?"

"Gerçekten ihtiyacın olan bir şey olduğundan şüpheliyim ama bir saate ne dersin?" "Hayır. Eğer kazanırsam, üçüzleri bir aylığına yanına alırsın."

Logan gülerken başını kesin bir *hayır* anlamında sallar. "Evet... söylediklerimi unut."

Bir süre tartışıyorlar ve üç delik sonra, her zaman olduğu gibi, çoktan kaybetmiş oluyorum. Kendimi hiçbir zaman bir golfçü olarak görmedim ve hiçbir zaman bu işin cazibesine kapılmadım ama kardeşlerimle onların arkadaşlarından, benim arkadaşlarımdan ve her zamanki ortamlarımızdan uzakta birkaç saat geçirmekten keyif alıyorum. Nico üniversiteyi bitirdiğinde golf oynamaya başladık. Dördümüz arasında en gencimiz o, yirmi altı yaşında. En gencimiz ve en zenginimiz.

Aynı zamanda en iyi anlaştığım kişi. Ben bir yaş büyüğüm, Logan ve Shawn ise sırasıyla yirmi sekiz ve yirmi dokuz yaşındalar. Ve tabii ki annemiz Wonder Woman'ın vücut bulmuş hali... Her yıl dört erkek. Bizim gibi çocuklar; kavga eden, tartışan ve yürümeye başladıklarında her şeyin suçunu üçüzlere yükleyen cehennemi bir grup.

Annem bugün bile havuza bir kova kırmızı boya dökenlerin onlar olduğunu düşünüyor ama aslında ben yapmıştım... ve boya değil sahte kandı. Logan'a şaka yapmak istedim, ölmüşüm gibi davranarak. Bir saat boyunca havuzun yüzeyinde yüzdüm, gözlerim kapalıydı, ama sonunda beni bulduğunda, kıcıımı kurtarmak için suya atlamadı. Bana bir şezlong fırlattı. Piç kurusu.

Yaklaşan arabanın sesi ılık öğleden sonra havasını dolduruyor ve oyunumuz anında *duraklıyor*. Araba durdu ve Logan ile Shawn'ın meraklı bakışlar atmasına neden oldu. Nico ve ben Thalia'yı bugün burada bekliyorduk zaten. Dün gece *Tortugo*'ya girdiğinde Jared'in pis ağzı onu övmüştü.

Barda ona yaklaşmadan önce adını, soyunu ve kısa bir hayat hikâyesini biliyordum ama kendisi hakkında ne kadar bilgi verdiğini merak ediyordum. Ne yazık ki pek bir şey anlatmadı.

"İyi günler," diye cıvıldadı, *r*'yi fazla telaffuz ederek. "Ben Thalia. Size içecek bir şey getireyim mi?" Koyu renk buklelerini bir omzunun üzerinde döndürüp kardeşlerimi süzdükten sonra mutlu gözlerine ulaşan gergin dudaklı bir gülümsemeyle bana dönüyor. Gözleri benimkilerden daha koyu, kavrulmuş fındık gibi.

Shawn yavaşça ona doğru ilerleyerek, "Sen burada yenisin, bebeğim," dedi. "Akbabalar e t r a f ı n ı z ı sarmadan önce size kısa bir özet geçeceğim. Ben

Shawn. Bunlar benim kardeşlerim: Logan, Theo ve Nico. Her Pazar öğlen on sekiz delik oynarız ve birayı hızlı tüketiriz, o yüzden her yarım saatte bir bizi bulmaya çalışın."

Bakışlarım yüzünden dar, bej rengi bir polo tişörtün içinde toplanmış tatlı göğüslerine, oradan da çekici yuvarlak kalçalarına, kalın uyluklarına ve uzun, pürüzsüz bacaklarına kayıyor. Dün gece giydiği, zeytin tenini ortaya çıkaran crop top aklımın bir köşesinde titreşiyor. Bütün gece ona bakmaktan kendimi alamadım.

Görünüşe göre bugün de daha iyisini yapamayacağım.

Jared arabacı kızlara *göz alıcı* diyor. Üyeleri mutlu etmek için sadece genç ve güzel kızları işe alıyor. Thalia ile büyük bir başarı yakaladı. Egzotik bir kız. Sıra dışı güzelliği İskenderiye'nin deniz feneri gibi parlıyor.

"Sana iyi su vereceğim," diyor arabanın etrafında dönüp arkadaki soğutucuyu açarken. "Size ne getireyim?"

"Su, iki Bud Lights ve bir Corona."

Arkasını dönüyor ve bana kıcını hayranlıkla seyretmek için mükemmel bir fırsat veriyor. Yuvarlak, kabarık... Eminim onu ısırsam ciyaklardı. Topuklu ayakkabıyla koşmanın nasıl bir şey olduğunu gösterdiğinde sallanışını gördüğüm o mükemmel, baş aşağı duran kalbi fark etmemiş değilim. Ben bir erkeğim ve kalçalarının beynimi eriten kıvrımı gözlerimi çekiyor. Tüm vücudum ona doğru çekiliyor.

"Dün gece dört caipirinha içmiş birine göre çok tazesin," diyorum, her zamanki rahatlığımınla.

"Uzo'yu hiç denedin mi?" diye soruyor, sığ, yumuşak bir kahkaha patlatıyor, devam ederken sesinde bir zevk belirtisi var, "Yunanlılar genellikle sek içerler ve biz çok içeriz. Dört caipirinha beni çakırkeyif yapmaz, bırakın hasta olmayı."

"Newport'u şu ana kadar nasıl buldun?" Nico soruyor, ona uzattığı Corona'yı alıyor, kolu sanki onun kişisel alanını işgal etmesini istemiyormuş gibi ok gibi düz. "Eminim burada çalışmak hoşuna gidiyordur. Avrupalı piliçler bahşişten her zaman çok kazanır."

"Newport'u seviyorum ve bahşişler de harika," diye itiraf ediyor, ses tonu çekingen, Nico'nun yanında rahatsız olduğunu ima ediyor.

Çoğu insan öyledir.

Shawn da onun tereddütlerini anlıyor. "Sanırım Cassidy sana bizim hakkımızda birkaç korku hikâyesi anlatmış."

Thalia başını sallıyor, yanakları hafif bir pembe tonunda kızarıyor. "Hayır. Pek bir şey söylemedi. Sadece en uslu olanların siz dördünüz olacağını söyledi."

bugün."

Saçmalık. Ama hakkını vermem lazım; profesyonel gibi yalan söylüyor - göz temasını koruyor, sesinin tonunu ve vücut dilini sabit tutuyor. Daha iyisini bilmesem ona inanırdım.

Cassidy'nin hikayeleri kanlı. Çoğu uydurma ama fark etmez. Bağırsaklarımızdan nefret ediyor. Şehirdeki barlardan birinde tanıştıktan bir saat sonra yatağıma atladı, bir hafta sonra da şansını Logan'da denedi.

Yanlış sıra.

Logan'dan benden aldığından çok daha fazlasını alabilirdi. Logan ona gerçekten ilgi duyuyordu ve vur ve bırak tarzında bir şey değildi. Birkaç kez dışarı çıktılar ve onu yemeğe götürdü ki bu daha önce hiç olmamıştı. Cass'le yatak odası dışında da ilgilendiğini ancak onu çoktan becerdiğimi söyledikten sonra itiraf etmesi çok kötü oldu. Bana daha önce söyleseydi, çenemi kapalı tutardım, böylece işleri kendileri halledebilirlerdi.

Kardeşinin hoşlandığını kızı becerdiğini bilmek gibi.

Söylemeye gerek yok, aralarında bir şey olmadı.

"Ah, bebeğim, yapma bunu," der Shawn. "Cass'i çok iyi tanıyorum. ne kadar doğru olursa olsun buna inanmam. Birinci vuruş. Üçe ulaşmadığından emin ol. Rütben düşürülürse çok yazık olur, bebeğim. Hafta boyunca bahşişler o kadar da iyi değil."

Thalia kalın kaşlarını birbirine yaklaştırıyor, dudakları biraz aralanıyor. Shawn'ın kafasını koparmaya hazır görünüyor, ama son anda fikrini değiştiriyor, omuzlarını kıvrıp daha dik duruyor. Kızgın yüz ifadesi yumuşuyor, iyi çalışılmış gibi görünen nötr bir ifadeye dönüşüyor ve bize şarkı söylemek istememe neden olan sevimli bir gülümseme gösteriyor.

Harika oyunculuk becerileri.

Gözlerinde yanan ateş, içinde iğneleyici bir söz olduğunu ele veriyor ama bir üyeye laf yetiştirmenin akıllıca bir fikir olmadığını biliyor. "Elimden geleni yapacağım." Direksiyonun arkasına geçip kısa eteğini aşağıya doğru çekti. "Otuz dakika içinde dönerim."

"Yirmi olsun," diyor Nico, Corona'sının yarısını çoktan bitirmiş. "Bugün hava çok sıcak."

Genellikle uzun boylu, siyah saçlı güzellere ilk asılan o olur. Şansıma, dün gece bana Thalia'nın doğru akorda gelmediğini ve ilgisini çekmedikleri sürece onlarla yatmadığını söyledi.

Oyuna ve *yeni konuya* devam ediyoruz.

"Dibs," diyor Logan acil, kırılmış bir tonda. "Dibs diyorum."

Alaycı kahkahalar boğazımda düğümleniyor. Arsız herif. Sarışınları seviyor, o yüzden şu anda ne yapmaya çalıştığına dair hiçbir fikrim yok. Ayrıca, çok az çok geç. İlk ben geldim. "O senin tipin değil Logan. Ve ev kuralları, piliçleri kapmak yok."

"*Hatunlara sahip olmak yok*," diye dalga geçerek beni tersledi. "Onu mu istiyorsun? Dene ve benden önce davran, kardeşim."

O bir hayvan, yemin ederim.

"Keşke biraz büyüsen." Shawn boğazının arkasından iğrenç bir ses çıkarıyor. "Anlamsız seksten sıkılmadın mı? Boş ev, boş yatak, konuşacak kimse yok mu?"

"Bunu Jack'le ilişkisini beş kez bitiren adam söylüyor, böylece sen," Logan yüzünü buruşturarak, "*diğer seçenekleri araştırabilirsin*."

"Bu uzun zaman önceydi. Dört yıldır birlikte harikayız. Sahip olduğumuz şeyi hiçbir sık için değiştirmedim. Siz üçünüzün birkaç ömür yetecek kadar amcığı var. Artık büyüme zamanının geldiğini düşünmüyor musunuz? Bir eş bulup, lanet bir aile kurmanın? Yakında hepiniz otuz yaşına gireceksiniz."

Nico bir kaşını kaldırıyor. "Dört yıl *erken* değil, Shawn. Bizi pazarlamak mı istiyorsun?" Logan'ı işaret ediyor. "En yaşlı olanla başla ve aşağı doğru in."

Kabul etmeliyim ki, Shawn haklı. Akşamlarımı yalnız geçirmekten son derece yoruldum. Logan ve Nico duyarken bu gerçeği söylemeye cüret edeceğimden değil. Bunu asla unutamam, o yüzden... yeni konu.

"Bir köpek alacağım."

"Bir Rottweiler ve erkek bir Rottweiler olmadığı sürece bebek bakıcılığı yapmayacağım," diyor Logan, salıncak alıştırması yaparak.

"Senden asla istemem. Senin hakkında o kadar iyi düşünmüyorum."

Sırıtarak beni yine tersledi. "Hislerimiz karşılıklı."

Nico'nun son teslim tarihinden bir dakika önce Thalia gelene kadar evcil hayvan sahibi olmanın artıları ve eksileri hakkında sohbet ediyoruz.

Bir sonraki turu satın alma sırası Logan'da. Şimşek gibi hızlı, sanki eski bir kovboy filmindeki iki silahşörmüşüz gibi büyük silahlarını çekiyor ve bu şekilde beni ödüle götürüyor. İlk çeken kişinin her zaman öldüğünü bilmiyor mu?

"Ne zaman çıkıyorsun tatlım?" diye soruyor, kendisine bahşedildiğine inandığı cazibesini ortaya koyarak.

Ben o kadar emin değilim. Yani, *tatlım* mı? Evet, çünkü bu onu hemen becermek istiyormuş gibi gelmiyor. Bu boktan cümlelerle nasıl sevişiyor, aklım almıyor.

"Ruh halime göre değişir," diye cıvıldıyor Thalia. "Genellikle uyandıktan hemen sonra. Güne güzel bir başlangıç yapmamı sağlıyor." Bud Light'ını açıyor. "Bazen yatmadan önce, böylece daha iyi uyuyorum."

Logan dudağını çiğniyor, düşünüyor. Sanırım Thalia'nın kelime oyununu ancak Nico ve ben kıkırdayınca anlıyor. Onu orada yakaladı. Logan kendine aşırı güvenen kadınlarla pek iyi anlaşıyor. Diğer taraftan, karanlık gözlerinde yanan ateş beni ona daha çok bağlıyor. Kıvrak zekâlı... Görünüşe göre çekici bulduğum bir özellik.

"Günaydın, ha?" Ona kartvizitine sarılı elli dolarlık bir banknot veriyor - standart Logan hareketi. Çoğu kızın, kalın altın mürekkeple yazılmış *Mimari Direktör* yazısını görünce çekingenliklerini kaybettiğini biliyor. Mimarlar bomba yaratır ve Logan'ın en az yüz mil yarıçapındaki en iyisi olduğu kesin. "Yardıma ihtiyacın olursa beni ara, tatlım. Üstü kalsın."

"Bunu iyice düşünmelisin Logan. Numaran resmi olarak iletişim listemdeki ikinci numara olacak. Daireme bir kanepa taşıma zamanı geldiğinde arayacağım."

Logan'ın yüzü yine düştü. Thalia'nın repliklerini kendi aleyhine çevirme becerisi onu her seferinde oyundan düşürüyor ve bu onun için başa çıkılamayacak kadar fazla. Omzunun üzerinden Nico'ya ve bana bakıyor, yüz hatlarını bozan bir geyik bakışıyla.

Dibs, kıçımın kenarı.

Kartımı çıkarıp Thalia'ya veriyorum. "Kaldırmak için yardıma ihtiyacın olursa beni ara. Logan el işlerini düşünmekten belini tutamayacak."

"Teşekkür ederim. Bir yer bulduğumda ararım. Yarım saat sonra tekrar geleyim mi?"

"Kulağa hoş geliyor." Shawn el sallayarak onu uğurluyor ve biz arabanın sesini duymayana kadar topa vuruş alıştırmaları yapıyor.

Sonraki üç saat boyunca Logan, Thalia'ya kur yapma çabalarıyla kendini küçük düşürüyor. Ağzını her açtığında mezarını daha da derin kazmaktan başka bir şey başaramıyor.

Eğlenceli bir gösteri oluyor.

Şimdiden beyaz bayrak sallamasını bekliyordum ama kızı elde edebileceğini kanıtlamaya kararlı. Alamaz. Özellikle şimdi taktik değiştirdi. Flört etmek yerine, onu rahatsız etmek için elinden geleni yapıyor. Flört etmeye devam etmeliydi. Thalia kurşunları savuşturur, kibar ve profesyonel bir şekilde esprili sözlerle karşılık verir. Onun alınganlığı Logan'ı her seferinde şaşkına çeviriyor.

Oldukça etkilendim. Ve ilgimi
çekti.

O sadece güzel bir ambalaj değil.

ALTI

Thalia

LAVABO GECE GÜNDÜZ SU DAMLATIR. Döşeme tahtaları gıcırıyor, klozet kapağı dik durmuyor ve duştan buz gibi soğuk ya da kaynar sıcak su fişkırıyor.

Kokuyu da unutmayalım; iki sokak ötedeki dükkânda bulduğum tüm oda spreylelerinden etkilenmeyen bayat, küflü bir koku havayı kaplıyor.

Büyük olasılıkla cinsel yolla bulaşan hastalıklarla dolu yatağa girmeyi reddederek, ilk günkü bahşişlerimi bir yatak koruyucu, bir battaniye ve bir yastık için harcadım. O zamana kadar, tamamen giyinik bir şekilde plastik bir sandalyede kıvrılmış uyudum.

Bugün ve yarın izin günüm. Planladığımdan daha erken motelden çıkabilmek için daha fazla para kazanmak yerine boş boş oturarak zamanımı boşa harcadığım hissinden kurtulamıyorum. Bu düşünceyle köşedeki dükkana uğruyorum, sonra odamda yere oturup bu sabahki gazeteye göz gezdiriyorum, garsonluk ya da temizlik işi için ilan bölümüne bakıyorum. Yunan Tanrıları beni izliyor olmalı çünkü gözlerim özel bir yemek şirketinin ilanında duruyor.

Garson aranıyordu. Saati yirmi beş dolar. Hemen başlanabilir.

Bingo.

"Günaydın, etkinlik garsonluğu için iş ilanınızı buldum." Yere bağdaş kurup oturuyorum, sırtım duvara dayalı, bacağımın yanında yarısı yenmiş bir kase mısır gevreği var.

"Evet, her zaman personel arayışındayız. Bugün evrak işlerini halletmek için ofise gelebilir misiniz?"

"Elbette. Adresi alabilir miyim?" "Sana mesaj atarım. Ne zaman istersen gel."

Beni davet etmeden önce birkaç soru sormasını bekliyorum ama sesi çaresiz geliyor. Sanırım personel sayısı az ve bu sadece benim lehime işliyor. Bir gün

ofis şehir merkezinde, dört mil uzakta. Güneş parlıyor, dışarıda sıcaklık seksen derece civarında, o yüzden yürüyüşe çıkıyorum.

Hızlı bir duştan sonra ıslak buklelerimi daha kontrol edilebilir bir hale getiriyorum, jean şortumu giyiyorum ve başıma bir tişört geçirip beş dakika içinde odadan çıkıyorum. Çok fazla oyalanırsam motelin pis kokusunun üzerime sineceğinden ve beni tekrar duş almaya zorlayacağından oldukça eminim.

Bir saat yirmi dakika sonra Newport Beach'in kalbindeki yüksek, cam bir binaya adım atıyorum ve burada beni havadar, modern bir lobinin ortasındaki resepsiyon masasının arkasında oturan yaşlı bir adam karşılıyor.

Beyaz saçlarıyla uyumlu bordo bir ceket giyiyor ama akla bir belboyu getiriyor. "Kimi görmeye geldiniz?" diye soruyor, bakışlarını bir kitabın kopyasından kaldırarak.

"Etkinlik catering şirketi."

Telefonu eline alıp kısa bir numara çeviriyor. "Sizi görmek isteyen biri var." Ben spor ayakkabılarımın topukları üzerinde ileri geri sallanırken o parmaklarını masaya vuruyor. "Evet, sorun değil. Onu içeri gönderiyorum. Eliyle solumdaki kapıyı işaret edip telefonu bırakıyor. "Oradan geç, sonra sağındaki üçüncü kapı. Sadece kapıyı çal ve gir."

"Teşekkür ederim."

Kapıyı iki elimle iterek açıyorum, uzun, dar bir koridora çıkarken adımlarım zıplıyor. Bir, iki... *tak, tak, tak*, söylendiği gibi içeri giriyorum.

"Merhaba, ben-" Bu cümlenin sonu bir uçurumun kenarından sarkıyor ve gözlerim tanıdık bir yüze takılınca ölümüne düşüyor. "Ah..." Arkama yaslanıp kapıya yapıştırılmış gümüş bir plaketteki şirket adını kontrol ediyorum. "Üzgünüm, yanlış kapı."

Ofisin etrafını saran sıra sıra raflarda yüzlerce DVD olduğunu düşünüyorum. Theo beş monitörle donatılmış uzun bir masada oturuyor.

-Üçü sırada, ikisi yukarıda. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor. Beni aptalca sersemletiyor. Gözlerimiz kilitlendiğinde hormonlarım tavan yapıyor.

Kaslı kollarını kavuşturuyor, başını hafifçe yukarı ve yana eğerek boğazının porselen sütununu ortaya çıkarıyor. Yutkunurken Adem elması kayıyor, meraklı gözleri yavaşça, gözünü kırpmadan vücudumda geziniyor. Anında tekrar sıcak koltuğa oturuyorum, onun ve varlığının hükmü altındayım.

Dizlerim jöleye dönüyor ve inkar edilemez manyetizma tüm gücüyle geri dönüyor. Bunu belime sıkıca sarılmış bir kement olarak hayal ediyorum, Theo'nun kavradığı tel. Yavaşça çekiyor, ipi bileğine doluyor ve beni kendine çekiyor.

İnce bir çiseleme gibi, en kötü yağmur türü. Aynı anda her yere sıcıyor, saçlarınızı, giysilerinizi ve yüzünüzü ıslatıyor, gözlerinize batıyor ve kirpiklerinize yerleşiyor.

Theo masadan uzaklaşıyor, sandalyesiyle birlikte yuvarlanarak ayağa kalkıyor. Siyah pantolon ve kaslı göğsünü zapt etmekte zorlanan tiki bir polo tişört giymiş geniş göğüslü, kaslı vücudunun 1.80'lik boyunun tamamını görüyorum. Cumartesi akşamı Q'da dans ederken aynı göğsüne bastırmıştım.

"Selam yabancı." Sesinin tınısı derinlerde yankılanıyor ve bedenimde yankılanıyor. "Kimi görmeye geldin?"

"Etkinlik catering şirketi. Resepsiyonist sağdan üçüncü kapı dedi." Tekrar arkama yaslanıyorum, koridordaki kapıları sayıyorum, göz teması olmamasını fırsat bilerek kendimi toparlıyorum. "İşte burası, ama-"

"Teknik olarak üçüncü kapı ama geçtiğiniz ilk kapı bir merdivene açılıyor. Sen bir sonraki kapıyı istiyorsun."

Aramızda sadece iki adımlık bir boşluk bırakarak yaklaşırken çantamı yeniden ayarlıyorum. Onun kokusu, odun, duman ve turunçgillerin zengin, erkeksi bir karışımı, o kadar karmaşık ki neredeyse inleyeceğim. Misket limonu ya da bergamot sanırım. Ve biraz da nane.

"Çok güzel kokuyorsun..." Gözlerim boynuna sabitleniyor, sabah erkenden kolonyayı sıkılmış olmalı.

Burnumu oraya gömmek ve onu içime çekmek için ani bir dürtü duyuyorum. Belki bu kokuda daha fazlası vardır? Kaçırdığım bir not.

Külotum sanki bir işaretmiş gibi nemleniyor. Güzel kokan bir erkek kadar tahrik edici bir şey yoktur. Kafamı kaldırıp bakıyorum, aklımdan geçenleri yüksek sesle söylediğimi acı bir şekilde belli eden neredeyse zalim gülümsemesini yakalıyorum. Boynuyla göz hizasındayım ve o kadar büyük ve geniş ki, bir yırtıcı gibi inşa edilmiş, kendimi küçük hissediyorum, beş fit yedi yaşında olmama rağmen kısa değilim. Bununla birlikte, onun etrafında vızıldayan erkeksi enerjiye karşı savunmasızım. Ama bugün dürtülerimi kontrol etmek, dört içkinin vücudumda dolaştığı ve onun güzel kokulu vücudunun dans pistinde benimkine karşı hareket ettiği, parmaklarımızın çoğu zaman karnımda birbirine geçtiği Cumartesi gününe göre daha kolay.

Sıcak nefesi boynumdaydı.

Kaburgalarının altında kalp atışlarının gümbürtüsü.

Uzun parmakları kalçalarını kazıyordu.

Ateşim vardı. Aynı anda hem savunmasız hem de güvendeydim.

"İyi, ha?" Theo'nun gülümsemesi genişliyor ve beni canlı anılardan koparıyor.

Bir adım geriye sendeledim. "Özür dilerim. Teşekkür ederim ve içeri daldığım için özür dilerim, gitmeliyim." Yorumum yeterince utanç verici değilmiş gibi, kelimelerimin üzerinde tökezlemek kesinlikle utanç verici.

"Country Club'dan kovuldun mu?" diye soruyor.

Duraklıyorum, bir elim sıkıca tutamağın üzerinde, sanki beni yerimde tutacakmış gibi sıkıca tutuyorum, topraklanmış, acayip bir şekilde demirlemiş, böylece yüzümü boynunun kıvrımına sokmuyorum. Tanrım, ona yalayıp emmek istediğim bir lolipopmuş gibi bakmayı gerçekten bırakmalıyım.

"Hayır, neden?"

Kollarını tekrar göğsünde kavuşturarak şüpheli bir kaşını kaldırıyor. "Peki neden buradasın?"

"Bir iş görüşmesi yapıyorum."

"Senin bir işin var, Thalia. Golf sahasında Sandra'ya garsonluk yaparak kazandığının yarısını bile kazanamazsın. Ne oldu? Golfçülerle başa çıkmak çok mu zor?"

Bir işi başka bir işle değiştirmeye çalıştığımı sanıyor. Tabii ya. *İki* işte birden çalışmak Theo Hayes için yabancı bir kavram olmalı. Sadece bir haftadır buralardayım, ama insanların söylediklerine dikkat ederseniz, bu şehrin iç yüzünü öğrenmek için bir hafta yeter de artar bile.

Newport Beach'te dedikodu, elit kesimin ekmek teknesidir. *Hayes* soyadından çok bahsedilir. Robert Hayes şehrin sevilen belediye başkanıdır, eski bir Kaliforniya Güzeli olan eşi ise hayır işleriyle yoğun bir şekilde ilgilenmekte, kalbine yakın amaçlar için para toplamak üzere çeşitli balolar, açık artırmalar ve galalar düzenlemektedir.

Newport Beach'in güçlü çifti.

Dünyaya *yedi* oğul getirdiler - seçkin baş belaları. Ünvanlı.

Şımarık.

Kibirli.

Ateşli.

Sikilebilir.

En azından arabacı kızlar arasındaki fikir birliği bu. Bar personelinin Hayes kardeşler hakkında farklı bir görüşü var. Country Club'ın üyeleri de öyle. Çoğu kişi onlara saygı duyuyor. Kıskanılıyorlar da. Öğrendiğime göre, onlar hakkındaki her tanım bir dereceye kadar geçerli, ancak tüm kardeşler aynı etiketlerle etiketlenmiş bir çantaya sığmıyor.

Theo seksi, becerilebilir ve biraz da şımarık. Kibirli değil. En azından ben henüz o yönünü görmedim.

"Hiçbir şey olmadı. Arabacı kız olarak çalışmayı bırakmak istemiyorum. İkinci bir iş istiyorum. Akşamlarım boş ve çarşamba ya da perşembe günleri çalışmıyorum. Zamanım var." Kol saatime bakıyorum, alt dudağımı dişlerimin arasından çekiştiriyorum. "Sadece şu anda değil. Üzgünüm ama gitmem gerek. Pazar günü görüşürüz. Su, değil mi?"

Sırıttırıyor, ben uzaklaşırken sırtımı dar koridorun diğer tarafındaki duvara verene kadar kapıyı açık tutuyor.

Çok, çok zarif.

"Nico test etmek istediğim başka bir oyuncak almazsa, Bud Light olacak. Sandra ile işin bitince yine buraya gel. Seni kahve içmeye götüreceğim."

"Kahve mi?" Kaşlarımı birleştirerek gugukluyorum.

"Evet," diye yarım ağız kıkırdıyor. "Kahverengi, acı, lezzetli. Yunanistan'da da var, değil mi?"

"Evet. Şimdiye kadar burada yediklerimden çok daha iyi." Bu daveti toplam üç saniye boyunca düşündüm. Akli başında kim ona *hayır* diyebilir ki? "Kahve kulağa hoş geliyor."

Hormonlar tarafından yönetilmeyen ve uzun bekârlığın harekete geçirdiği mantıklı bir yanımda bunu önemsemiyor. Hiç arkadaşım yok ve kendimi kapatmak benim doğamda yok. Yakın zamana kadar etrafım insan kalabalığıyla çevriliydi ve bunu özlüyorum. Hormonlarla yönetilen tarafım bunun saçmalık olduğunu biliyor.

Theo ve ben arkadaş olmayacağız. Sevişip yolumuza devam edeceğiz. O adama karşı koyacak gücüm yok ve tüm Hayes kardeşlerin paylaştığı bir etiket var: oyuncu.

Sandra ile röportaj on dakika sürüyor. Gerçek bir görüşme sayılmaz. Yasal olarak alkol servisi yapmaya iznim olup olmadığını ve içki dolu bir tepsiyi avucumun içinde dengeleyip dengeleyemeyeceğimi sormak dışında, beni ölçüp biçmeye ve bir üniforma getirmeye odaklanıyor. En azından bu

Country Club'dakinden daha az açıktı - beyaz gömlek, siyah yelek ve diz altı siyah kalem etek.

"Üst sınıfa hitap ediyoruz. Newport Beach'in seçkinleri için parti vermek için herhangi bir neden iyidir. Yaz aylarında kesinlikle dolup taşıyoruz." Hareket ettiğinden daha hızlı konuşuyor, çekmeceleri ve dolapları açıp kapatıyor, ofiste aceleyle kalem arıyor, telefonunu kontrol ediyor ve sonra aramaları kesiyor. "Ne zaman başlayabilirsiniz? Yarın altmışıncı yaş günü partisi için yemek hazırlayacağız. Bunun için uygun musun? Üç yüz konuk, altı saat."

"Evet, elbette. Nerede ve saat kaçta?"

"Beş buçukta evde olmalısınız. Parti altıda başlayacak. Üniformanı giy ve George'u sor. O sana diğer talimatları verecek." Bana bir tomar kâğıt uzattı. "Bunu evde doldur. Standart bir sözleşme ve ihtiyacımız olan bazı detaylar var. Yarın George'a ver." Altın bir kartvizitin arkasına bir adres karalıyor. "Olmanız gereken yer burası. Yarın beş buçukta."

Kartı elinden alıyorum ve bir saniye sonra kapının yanında bitiyor, bu da benim gitmem için bir işaret. "Teşekkür ederim. Hayal kırıklığına uğratmayacağım, söz veriyorum."

"Biliyorum, ben-" Telefon yedinci kez masasında çalmaya başladı. Kapıyı yüzüme kapatmadan önce bana ısıltılı bir gülümseme gönderiyor.

"Çılgın, değil mi?" Theo ofisinin kapısına yaslanmış, elinde telefonla konuşuyor. "İşi aldın mı?"

"Evet. Yarın başlıyorum." Üniformayı çantamın içine sokup fermuarını çekiyorum. Ona yaklaşırken göğsümde heyecan verici bir patlama oluyor. "Ee? Kahve?"

Elini lobiye açılan kapıya doğru uzatıyor. Binadan çıkmadan önce bize meraklı bir bakış atan belboyun yanından geçerek adımlarımızı atıyoruz.

"Daire avı nasıl gidiyor?" Theo sokağa doğru ilerlerken soruyor. "Bir yer buldun mu?"

"Hayır, henüz aramıyorum. En az bir ay daha bir yer kiralamak için yeterli birikimim olmayacak. Newport Beach pahalı ama maaşı iyi ve her yerde iş var."

Theo kafenin kapısını iterek açıyor ve önce beni içeri alıyor. Kahvenin acı-tatlı aroması onun topraksı kolonyasının kokusunu bastırıyor. Bu duyusal dikkat dağınıklığını kollarımı açarak karşılıyorum, içimi temizlemek için derin derin nefes alıyorum.

Aklımı bu aptalca, şehvet dolu sisten kurtaracağım. Belki de tahrik edici kokuyu alamazsam bu kadar karakter dışı davranmayı bırakırım.

Genç bir baristanın uzun bir bardağa süt döktüğü ve ardından siparişimizi almak için kasaya gitmeden önce köpüğü iki espresso shot ile kapladığı tezgahın yanında duruyoruz.

"Büyük boy, buzlu, beyaz bir kahve ve..." Theo duraklıyor, gözlerini Ben.

"Ben de aynısından alacağım." Cüzdanıma uzandım, ama elimi itti Nefesinin altında sırtarak uzaklaştı.

"Lütfen bunu benim yanımda yapmayı keser misin? Bu çok hadım edici, Thalía."

"Hadım etmek mi?" Telaffuzum ilk denemede tam olarak mükemmel değil, kelime kulaklarıma yabancı geliyor. "Hadım etmek..."

"Kahvenin parasını ödemeni beklediğimi düşündüğünde kendimi daha az erkek gibi hissediyorum demek. Seni buraya ben davet ettim. Benim ikramım."

İlk kez biri bana hiç duymadığım bir sözcüğün tanımında yardımcı olmuyor ama ilk kez bilmediğim için utanmıyorum. Theo'nun ses tonunda en ufak bir alay ya da şaşkınlık belirtisi yok. Eksik kelime dağarcığımın kahkahalarla karşılanmayacağını bilerek rahatlıyorum. Kalın aksanım ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım yumuşatamadığım tiz *r*'lerim yüzünden zaten kendimin bilincindeyim.

"Özür dilerim. Egonu incitmek istememiştim."

Barista kahvelerimizi tezgâhın üzerinden kaydırıdıktan sonra, ana caddeye bakan pencerenin yanındaki bir kabine yerleşiyoruz. Kaldırımlarda parlak, pahalı arabalar sıralanıyor ve insanlar koyu renk gölgeler içinde, ellerinde tasarım çantalarla koşuşturuyor. Tanınmış lüks markaların vitrinleri güneş ışığını yansıtıyor, sergilenen ürünleri güzelleştiriyor ve Newport Elite'i pinlerini çıkarıp yeşil düğmeye basmaya ikna ediyor.

Theo karşımda oturuyor, kollarını masaya dayamış. Uzun parmakları bardağı ellerinin arasında masanın üzerinde düşüncesizce kaydırıyor. Koyu renk gözleri tanıştığımızdan beri yüzüncü kez yüzümde geziniyor. Bana hiç onun baktığı gibi bakmamıştı -sanki beni ezberlemeye çalışıyormuş gibi. Sanki kaybettiği bir şeyi arıyormuş gibi. Bakışları gözlerimden dudaklarıma, yanaklarıma, burnuma ve tekrar gözlerime kayıyor, damarlarımda alkolün ilk tadı gibi bir adrenalin atışının zonklamasına neden oluyor.

Giydiği polo tişört göğsüne doğru uzanıyor, kumaş dikiş yerlerinden patlamak üzere. Göğsünün kıvrımındaki dövmenin siyah çizgileri

boynu dikkatimi çekiyor. Daha önce fark etmemiştim ama şimdi başını eğdiğinde, gömleğinin yakası doğal olarak eğilip mürekkebi ortaya çıkardığında merakım ön plana çıkıyor.

"Orada ne var?" Boynunu işaret ediyorum.

Parmağını yakaya sokuyor ve tasarımı ortaya çıkarmak için kenara çekiyor. Tüyler. Çok detaylı, kanat şeklinde dizilmiş. Daha aşağıya, omzuna doğru uzandıklarını ve kolunun altında bir yerde bittiklerini hayal ediyorum. Ya da belki sırtına dövme olarak yapılmıştır.

"Bu çok güzel." Yumruklarımı sıkıyorum, koltukta kıpırdanıyorum, parmaklarımı siyah çizgilerin üzerinde gezdirmek için can atıyorum. "Yıllardır dövme yaptırmayı düşünüyorum ama acı eşiğim çok düşük ve bayılacağımdan korkuyorum."

"Bugünlerde anestezi isteyebilirsiniz, ama gerçekten o kadar da kötü değil. Mürekkep için hazır olduğunda bana haber ver. Seni Toby'nin stüdyosuna götüreceğim. O buraların en iyisidir."

En az beş yıldır üzerinde çalıştığım tasarım gözlerimin önünden geçiyor; kalçamda çiçekli bir rüya yakalayıcı. Şimdilik mürekkebe harcayacak kadar param yok ama bir gün param olduğunda cesaretimi toplayıp yapılacaklar listemden *dövmeyi* sileceğim.

"Peki, o ofiste ne yapıyorsun? Neden beş monitöre ihtiyacın var?" "Oyun tasarlıyorum. Çoğunlukla web tabanlı, ama büyük bir oyun üzerinde çalışıyorum.

ölçekli projeyi bir süredir yürütüyorum."

Bana fikirden ve son dört yılını bu çoklu evren oyununu geliştirmek için nasıl harcadığından bahsediyor. Pek çok teknik terim kullanıyor ve ben sık sık onu durdurup eşanlamlısını ya da açıklamasını istiyorum ama o sabırlı ve kelimeleri açıklamaktan çekinmiyor gibi görünüyor.

"İstersen sana bu konuda yardımcı olabilirim," diyorum bana oyunun Yunan Tanrıları etrafında döndüğünü söyledikten sonra. "Babam mitolojiye hayrandı. Ben küçükken Atina'da bir üniversitede mitoloji dersleri veriyordu."

"Bu harika olur. Araştırmayı yaptım ama projeyi tamamlamadan önce kontrol edersen iyi olur."

"Elbette. Ne zaman hazır olursan."

Theo başparmağıyla bardaktaki buğuyu siliyor, sonra ahududulu dudaklarına götürüyor. Yumurtalıklarım yeniden çekişmeye başlıyor, uyarılmanın ilkel heyecanı en yüksek viteste, kalçalarımın arkasında karıncalanıyor.

Ne yaptığının farkında olmayabilir ama başparmağını alt dudağında gezdirirken içim yanıyor.

Elini tekrar bardağa götürmeden önce bir anlığına dalıyor, benim çılgın düşüncelerimden habersiz bir mutluluk içinde.

Bir saat boyunca konuşuyoruz ve kahve içmek için acele etmiyoruz. Benimkinin buzu çoktan erimişti, ama ben tanrıların nektarı gibi küçük yudumların tadını çıkarıyor, aklıma gelen her soruyu soruyorum.

Biriyle konuşmak güzel. Kokuşmuş motel odasında kilitli kalmamak güzel.

On sekiz ay boyunca sırf bir ses duymak için kendi kendime yüksek sesle konuştuktan sonra yeniden toplum içinde yaşamaya ve düşüncelerimi dile getirmemeye alışmaya çalışıyorum. Büyükbabamın annem doğmadan önce inşa ettiği ormandaki küçük kulübede tek başıma kalarak delirmemiş olmam bir mucize.

Altı yıl önce vefat ettiğinde bana miras kaldı ve ben her zaman büyük gölün huzurunu ve تنها, ıssız bölgeyi sevdim. Orada saklanırken dört duvardan nefret eder hale geldim, sadece haftada bir erzak almak için çıkıyordum.

Ben başka bir soru sormak üzereyken Theo, "Lafını unutma," dedi. Kasaya doğru yürüdü ve bir süre sonra elinde iki kahve ile geri dönerek dışarı çıkmamı işaret etti. "Bahse girerim henüz sahile gitmemişsinizdir." Bana bir fincan uzattı ve ileriye işaret etti. "Köşede okyanus manzaralı güzel bir restoran var. Yunanlısın, deniz ürünlerini sevdiğini varsayıyorum. Istakozları harikadır."

"Kahve yeterli ama plaj kulağa eğlenceli geliyor. Tüm hayatın boyunca burada mı yaşadın?"

"Doğma büyüme buralıyım. Başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyorum. Sanırım bu yüzden seni büyüleyici buluyorum. Hayatını toparlayıp burada yeni bir başlangıç yapacak kadar cesursun."

"Bazen yapabileceğin tek şey manzarayı değiştirmektir."

Ve bazen, kaçmaktan ve geçmişinizin sizi takip etmeye karar vermemesini ummaktan başka çareniz yoktur.

Sahile vardığımızda ayakkabılarımı çıkarıp ayak parmaklarımı oynatıyorum, suya yaklaştıkça çıplak ayaklarımın altındaki kumun yumuşaklığının ve sıcaklığının tadını çıkarıyorum. İnsanlar havluların ve şezlongların üzerinde güneşleniyor, çocuklar top tepiyor ya da kumdan kaleler yapıyor. Sörfçüler tahtalarının üzerinde oturmuş, alçak ve tembel dalgalardan mutsuz bir şekilde başlarını sallıyorlar.

Ben suyun kenarına yakın bir yere çöküp dalgaların ayaklarıma çarpmasına izin veriyorum. Theo geride duruyor, gözlüklerini burnuna doğru itiyor, ben ise başımı yana eğerek ellerimle gözlerimi koruyorum.

"Bana Yunanca öğret," diyerek rahat sessizliği bozuyor. "*Merhaba* nasıl deniyor?"

"Birkaç kelime bildiğini söylemiştin. Listede *merhabanın* da olmasını beklerdim."

"Oyun için çevirmem gereken kelimeler biliyorum. *Welcome* yerine *Merhaba*."

"*Châirete*."

"*Châirete*." Aksanımı mükemmel yakaladı. Ağzında benim anadilim, sesinin hışırtılı tınısıyla birleşince kulağa fazla çekici ve fazla seksi geliyor.

"Evet, güzel. Şimdi söyle, *antío*."

"*Antío*," diye yineliyor. "Sanırım bu *hoşça kal* demek?"

Başımı sallıyorum. "Aksan konusunda gerçekten iyisin. Başka dil biliyor musun?"

"İtalyanca ve biraz İspanyolca. İhtiyaç duyarsam yolumu bulmaya yetecek kadar ama düzgün bir konuşma yapacak kadar değil."

"Etkileyici. Belki bir gün bana İtalyanca öğretebilirsin."

Gerçi Fransızca daha iyi olurdu.

Fransız öpücüğü.

Gülümsediğinde yanaklarındaki gamzeler patlıyor, gözleri 4 Temmuz'da gökyüzü gibi parlıyor. Tanrım, bir ağaç gibi kucağına tırmanıp dilimi ağzına soktuğumu hayal ederken kendi kafamın içinde acayip *şiiirselleşiyorum*.

"İngilizceyi nerede öğrendin? Okulda olmadığına bahse girerim. Burada doğmuş pek çok insandan daha zengin bir kelime dağarcığın var, inan bana."

"Okulda İngilizce dersleri aldım ama müfredat çok basitti ve sekiz yıl okuduktan sonra düzgün bir konuşma bile yapamadım. Çoğunlukla müzikten, filmlerden ve kurgu kitaplardan öğrendim."

"Neden Amerika'ya tek başınıza taşındınız?" Kahvesini rahatça yudumluyor, görünüşte rahat, ama gergin olduğunu görebiliyorum, sanki benim hakkımda daha fazla şey öğrenmek için çaresizmiş ama bunu belli etmek istemiyormuş gibi cevabı bekliyor.

Fincanı o kadar sert sıkıyorum ki kapak yerinden fırlıyor. Bu soruya prova edilmiş bir cevabım var. Basit, inandırıcı ve tamamen masum. Şimdiye kadar soran herkese verdiğim cevabın aynısı. Gerçek çok rahatsız edici ve acı verici ama Theo'nun meraklı bakışlarıyla karşılaşınca yalan söylemekte tereddüt ediyorum.

Gerçek seni özgür kılar. Bu
durumda değil.

Keşke ona söyleyebilseydim. Ya da herhangi birine, ama bu tür bir itiraf kırılmaz bir güven gerektirir ve kendime bu kadar güvenmeme izin veremem.

Yeni bir hayat.

Yeni arkadaşlar.

Yeni başlangıç.

Geçmiş ait olduğu yerde kalacak.

"Amerikan Rüyası," diyorum iç çekerek, boğazımı yakan utancı yutkunarak. "Yunanistan güzel bir ülke ama yaşamak ve çalışmak için tercih edeceğiniz bir yer değil. Çoğu insan vasat bir hayat yaşıyor, ay sonunu getirmeye çalışıyor, bir sonraki maaş çekine kadar yetecek paraları olup olmayacağından endişe ediyor. Ben bundan daha istikrarlı bir hayat istedim."

"Peki ya aileniz? Seninle birlikte buraya taşınmak istemediler mi? Anne baban? Kardeşlerin?"

Arkama yaslanıp kuma uzanıyorum, dalgalar ayaklarıma çarpıp yükseliyor, alçalıyor ve tekrar yükseliyor. "Ben tek çocuğum ve ailem çok gelenekçi. Yunanistan'ı asla terk etmezler."

Umarım başka bir soru sormaz. Zaten onun yanındayken ince bir buzun üzerine basıyorum.

Bakışlarından, gözlerindeki çekingenlikten ve şüphecilikten hikâyenin tamamının bu olmadığını anlıyor. Arkasını dönüp sakin okyanusa bakıyor ve yüzündeki düz ifade yanağıma inen bir tokat gibi geliyor. Onu bir daha asla böyle... *kopuk* görmek istemiyorum.

"Bana aileden bahset," diyorum, Tanrı'dan onu tekrar konuşturmasını umarak çünkü şu anda kalkıp gidecekmiş gibi görünüyor. "Altı erkek kardeşle büyümek eğlenceli olmalı."

Acele etmeden gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor ve saklamaya çalıştığı gülümsemesi kalbimin bir dizi titrek atışı atlamasına neden oluyor. "Eğlenceli mi?" Yanağındaki yara izine dokunuyor. "Bu Logan'ın işi. Sekiz yaşındayken bisikletimin tekerleğine bir sopa soktu. Büyükanнем ve büyükbabamla hafta sonunu geçirmek için gittiğimiz ormanda bir ağaç kütüğünün üzerine yüzüstü düştüm." Burnunun köprüsünü işaret ediyor. "Bunlar Shawn ve Nico. Shawn ben on bir yaşındayken bana bir demir fırlattı. Nico beş yıl önce onu yumruğuyla kırdı."

"Sana *vurdu* mu? Neden vurdu?"

Theo omuz silkti. "Sarhoştum, bir şeyler şöyledim. Bunu hak etmiştim. Onu da o yaptı." Dudağındaki küçük yara izini işaret ediyor, bir fark hissedip hissetmeyeceğimi görmek için dilimi üzerinde gezdirmek istediğim yara izini. "Aynı akşam. Burnumu kırması ve dudağımı patlatması bir patlamasını aldı." Dudaklarının arasından yumuşak bir kahkaha hırıltısı geçiyor. "Onlarla birlikte büyümenin inişli çıkışlı yanları oldu ama başka türlü olmasını istemezdim. Çok yakınız ve artık üçüzler de erkek olmaya başladığı için bizimle daha çok vakit geçiriyorlar."

Hiçbir zaman kardeş istemedim ama Theo'nun sesindeki sevgiyi duymak beni tek çocuk olduğum için biraz kıskandırıyor. Belki kardeşlerim olsaydı, şimdi yalnız olmazdım. Belki benim erkek ya da kız kardeşim de bana Theo'nun kardeşlerine olduğı kadar yakın olurdu. Eminim ne olursa olsun birbirlerinin arkasını kollarlardı. Eminim anne babaları da aynı şekilde şefkatli ve sevgi doludur.

Benim ailem gibi değıller.

Güneş ufka doğıru yaklaşıyor, denizi turuncular, sarılar ve morlardan oluşan bir kaleydoskopu boyarken, biz sahilde oturup konuşuyor ve gülüyoruz, dünya yanımızdan geçip gidiyor. Böyle birkaç saat daha geçirebilir, onun hikâyelerini dinleyebilirdim ama Theo'nun farklı planları var.

"Açlıktan ölüyorum, Thalia. Eminim sen de öylesindir," diyor bir süre sonra ve saatime bakmamı istiyor.

Sahilin ıssızlığı karşısında irkilerek doğıruluyorum. Saat akşamın altısı, kahvelerimiz çoktan bitmiş, Theo bana işten boş bir daireye dönmekten nefret ettiğini ve bir köpek alma fikrini düşündüğünü söylediğinde fincanları atmış.

O zamandan beri o kadar çok konuya değındik ki onu uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissediyorum. Ve ofisine girdiğimden beri iki saatten fazla zaman geçmemiş gibi hissediyorum.

"Teşekkür ederim ama motele geri dönmeliyim." Ayağı kalkıp kıyafetlerimdeki kumları fırçalıyorum. "Öğleden sonranızı çaldığım için özür dilerim. Aslında... hayır, üzgün değılim. Bu güzeldi."

"Gerekirse seni omzuma alıp restoranın içine kadar taşıyım. şaka yapmıyorum." Eliyle sokağı işaret ederek beni yürümeye teşvik etti. "Yemekten sonra seni motele geri götüreceğim."

Bunu söylememeliydi.

Zihnim canlı ve renkli bir alan. Tarif ettiğı sahneyi hayal etmek ya da canlandırmak zor değıl. Beni omzuna atıp, adını haykırabileceğim yatağı götürürken, tam da söylediğı gibi yaptığını hayal ediyorum.

Theo Hayes'in bir kadına nasıl çığlık attıracağını çok iyi bildiğine hiç şüphem yok.

Onun huzurunda ilk kez sşrtşnme hissi yaratmak için kalçalarını birbirine kenetliyor ve belli belirsiz bir nefes çekiyor. Bir gezinti, motele doğru dşrt millik bir yşrşyşşten daha iyi geliyor ve şimdi neredeyse restoranın kapısındaız, sarımsaklı ekmeğin ve taze pişmiş deniz şrşnlerinin havada sşzşlen aromatik kokusu bana ne kadar a olduğumu hatırlatıyor.

"Peki, ama bu sefer ben ısmarlıyorum," diyerek kapıyı itiyorum, tek kelime etmesine izin vermiyorum, ama içeride bana yetişiyor. şst kolumu kavrayıp beni gřęsřne doğru çekiyor. Yanağım gşmleğine değiyor ve yıldızlar gşrşyorum.

Bu çok gşlşn! *Kendine gel kızım!*

"Hadım edici," diyor sessizce. Ses tonunda ağır, yşklş bir nota ile eğlence bağlanıyor. "Tanımı hatırlıyor musun, *omorfía*? Bu senin ikramın değil. Asla senin ikramın olmayacak."

"*O Theé mou*^[5]."

"Yunanca konuşman hoşuma gidiyor." Eli sırtımda birleşiyor ve beni restoranın ortasındaki bir masaya doğru yşnlendiriyor. "Ne dedin sen?"

"Kendi kendime ne mırıldandığımı bilmek istiyorsan Yunanca őęrenmen gerekecek. Bunu çok yaparım."

"şanslıyım," diye kulağımın kabuğuna doğru nefes alıyor. "Bana birkaç ders verecek bir kız tanıyorum."

YEDİ

Theo

Pasif bir gözlemcinin gözünde Thalia ve ben randevuya çıkmış bir çift sanılabiliriz. Çıkmıyoruz ama çıksak bile onu neredeyse benimle yemek yemeye zorladığım için pişman olmazdım.

Öğleden sonra biri birkaç dakika geçe ofisimden çıktık ve *beş* saat konuştuk. Beş lanet saat. Eğlenirken zaman uçup gidiyor. Onunla konuşmak kolay, esprili, zeki ve meraklı.

Ve ateşli.

Çok ateşli. Kıvrımlı, kavranacak bol etli. Büyük memeli, geniş kalçalı ve görünür bir bele sahip. Kum saatinin tanımı, ne şişman ne de *sıksa-sağlıklı* olarak sınıflandırılmaz, büyükannem böyle derdi. Benim tanımım *mükemmel*.

Beklediğimden daha fazla ortak noktamız var, ancak pozitifliği şu ana kadar ortaya çıkardığım en etkileyici karakter özelliği. Karanlıkta parlayan bir çubuk gibi neşe saçıyor. Gülümsemeyi neredeyse hiç bırakmıyor. Yabancı bir ülkede yalnız olmasına, ikinci bir işe girmesine ve bir motelde yaşamasına rağmen gözleri gerçek bir neşeyle parlıyor. Sıfırdan, en alttan başlama fırsatı bulduğu için minnettar, yükselmeye hazır ve istekli.

"Ne tür bir köpek istiyorsun?" diye soruyor o renkli Yunan aksanıyla, gözleri dans ediyor, canlı, parlak ve çok güzel. Dürüst olmak gerekirse, ne kadar güzel olduğunu unutamıyorum. Onun yüzünü her gördüğümde içim parçalanıyor ve başka tarafa bakmak her şeyden daha fazla çaba gerektiriyor. Yine de poker suratım rakipsiz, hiç bozulmamış zamanlar.

Derin bir konsantrasyon içinde menüyü inceliyor, bir tutam saçıyla oynuyor. Kendimi bildim bileli bu hareket beni sinir eder ama Thalia bunu baştan çıkarıcı bakışlar ve gülümsemelerle eşleştirmiyor. Kaşlarını çatarak yapıyor.

Rahatsız etmek yerine, çok seksi.

Seçmesine izin verirsem menüdeki en küçük, en ucuz yemeği seçeceğinden oldukça eminim, bu yüzden garson geri geldiğinde başlangıçlar için karides, ana yemekler için iki ıstakoz ve bir şişe şarap sipariş ediyorum, araya girmeye çalıştığında Thalia'yı susturuyorum.

"Bir Alman kurdu düşünüyordum ama tüylerini fırçalayamam ve muhtemelen bir ay içinde evsiz gibi görünecek."

"Hayır, bir Alman kurdu size uygun olmaz. Sana daha erkeksi bir köpek lazım... Pitbull ya da Doberman."

"Pitbull mu? Ciddi misin? Pitbull'dan önce bir Yorkie alırdım, Thalia. Muhtemelen ona pembe bir palto giydirir ve bir pitbull'a bakmadan çok önce iskelede gezdirirdim."

Garson bir şişe kırmızı şarap getiriyor, kadehlerimizi doldururken Thalia gülüyor, sesi melodik ve hafif, tüm yüzü parlıyor. Beni cep boy bir Yorkie yavrusuyla ana caddede dolaşırken hayal ediyor olmalı.

Ben yapardım. Pembe giysili minik, sevimli bir köpek erkekliğime gölge düşürmez.

"Biliyorum!" diye haykırıyor, hızla elini ağzına kapatıyor, büyük, eğlenen gözlerle etrafına bakıyor. "Bir boxer almalısın," diye ekliyor, kelimeler neredeyse fısıltı gibi.

Onu ne kadar uzun süre izlersem o kadar çok ayrıntı fark ediyorum. Kirpikleri uzun ve koyu renk, burnunda belli belirsiz bir çil çizgisi var ve üst dudağının sol köşesinin üzerinde, Marilyn Monroe'nunkiyle aynı noktada bir güzellik izi var. Ona dokunmak istiyorum. Onu öpmek ve dudaklarının o ısırılabilir, çekici kabarıklığını öpmek.

Sandalyemde kayıyorum, sertleşen aletimi dikkat çekmeden ayarlıyorum. *I* Thalia'yı becermeyeceğimi biliyordum, ama görünüşe göre sikim notu almamış.

Bu çok boktan.

Neden harekete geçmediğimi tam olarak anlamıyorum. Thalia'nın hayır demeyeceğinden eminim, ama her ne kadar onu altımda kıvranırken görmek istesem de, her zamanki aptal numaralarımı onun üzerinde kullanmak derimde kurdeşen dökülmesine neden oluyor. Sonrasında giyinip evimden çıktığını hayal ediyorum ve *hayır...* böyle bir şey olmayacak. O bundan daha iyi. Benden daha iyi.

"Bir boksör, ha?" Beynim eriyip kulaklarımdan akmadan önce konuya odaklanarak soruyorum. "Aslında bu kötü bir fikir değil. Çocuklarla araları iyi, değil mi?"

Gülümsemesi kayboluyor ve yüzündeki onay ifadesini görmek beni gerçekten heyecanlandırıyor; benden hoşlanıyor. "Çocuğun olduğunu bilmiyordum." Sesinden büyüleyici bir eğlence tıslıyor ve çenesini daha yukarıda tutuyor, aniden içine kapanıyor. "Ama evet, boksörler çocuklarla çok iyi anlaşıyor."

"Benim çocuğum yok. Ne bir karım ne de bir kız arkadaşım var, yani yakın gelecekte benim için çocuk yok, ama Shawn nişanlandı," diyorum, onun rahatlamasını ve yanaklarının gül rengine dönüşmesini izleyerek. "Evlenir evlenmez evlat edinmek isteyeceklerdir. Yeğenlerimi korkutacak bir köpek almamayı tercih ederim."

"Çocuk sahibi olamıyorlar mı yoksa evlat edinmeyi mi tercih ediyorlar?"

"Biyolojik bir çocuğa hayır demeyeceklerine eminim ama iki erkek bunu gerçekleştiremez. Shawn eşcinsel, Thalia. Bunu nasıl fark etmedin?"

Yemek gelmeden önce ona Shawn ve Jack'in nişanlanmaya giden uzun yollarından bahsediyorum. Zaman aynı anda hem uçuyor hem de duruyor. Yemekte bana daha fazla Yunanca kelime öğretiyor, ama sadece *merhaba* ve *hoşça* kal kelimelerini hatırlayıp hatırlamadığımı kontrol ettikten sonra. Kendi kadehimi bitirdiğimde, onunkini doldurmakla yetiniyorum ve her yudumda yanaklarının daha da pembeleşmesinin tadını çıkarıyorum.

Soru sorma sırası bende ama Thalia çocukluk ve gençlik yıllarına dair belirsiz bir tablo çiziyor. Ailesi ve arkadaşları konusundan kaçınıyor, isim vermiyor ve Yunanistan'ın hangi bölgesinden olduğunu sorduğumda kaçamak cevaplar veriyor.

Paylaşma konusundaki isteksizliği, soluk gülümsemesi ve kısa, belirsiz cevapları şüphelerimi doğruluyor. Bir şeyler saklıyor. Ya öyle ya da bana hala detayları paylaşacak kadar güvenmiyor.

Stratejiyi değiştirip *onun* hakkında sorular soruyorum. Daha önce hiç uğraşmadığım tipik sorular -sevdikleri ve sevmedikleri, umutları ve istekleri. Her zamanki ilk buluşma saçmalıkları.

Ama bu bir randevu değil. Hatırladın mı?

İnsanların restorandan ayrıldığını fark etmiyorum, masaları toplayan personeli görmüyorum, çok meşgulüm ve esprili esmere odaklanmışım. Bir garson yaklaşıp kadar dikkatimin merkezinde o vardı, yüzü özür diler gibiydi, elinde hesap vardı.

"Çok özür dilerim efendim ama bir saat önce kapattık."

Saatime baktığımda alnımda iki çizgi belirliyor. Saat on bir. Eminim çalışmayı durdurmuştur...

Hareket eden kollar yanıldığımı kanıtlıyor. Bütün günü nasıl birlikte geçirdik? Ondan nasıl hala sıkılmadım?

Genelde kadınları bu kadar uzun süre eğlendirmem. Bu sürenin onda biri bile nadiren olur ve olduğunda da gündem bellidir: seks. Bugün değil, çünkü geçen hafta özverili bir şekilde Thalia'yı sikime yasak ilan ettim.

Ben hesabı öderken o soluk soluğa kalıyor, kıkırdıyor ve son şarabını bitiriyor. Kahverengi gözlerindeki parıltı, neşeli hali ve geniş gülümsemeleri dışında, şişeyi neredeyse tek başına bitirmesine rağmen ayık görünüyor.

"Hadi," diyorum, bir ortaçağ beyefendisi gibi ona kapıyı açarak. "Seni evine bırakayım."

"Motel," diye düzeltiyor sertçe, "Ev değil. Henüz değil."

Yüksek sesle itiraf etmeyeceğim ama ne zaman motelden bahsetse, midemin çukurunda Tabasco'nun hızlı tekmesi gibi bir yanma hissi başlıyor. Bu ucuz, adi yer Newport Beach'in karanlık iş anlaşmalarının kalbidir. Fahişelerin sihirlerini konuştuğu ve satıcıların mal taşıdığı bir yer.

Thalia genç, güzel ve inatçı. Yanlış kişiye yanlış bir söz söylese, başı büyük belaya girebilir.

"Bu benim." Otoparka girdiğimde eliyle tıkırdayan eski binayı işaret ediyor.

Duvarların gök mavisi boyası dökülüyor ve ikinci kattaki yürüyüş yolunun korkuluklarına tutturulmuş kırık, soluk kafesler bir korku filmi havası veriyor. Bir zamanlar kafesin üzerinde büyümüş olması gereken tırmanıcı bitki gevşek, unutulmuş, kuru ve ölü bir şekilde sarkıyor, tıpkı buraya sık sık gelen birçok uyuşturucu bağımlısının hayalleri gibi.

Thalia'yla birlikte on saat geçirdik ama şimdi Camaro'mdan çıkmak üzereyken on saat daha geçirmeyi diliyorum. "Numaranı istiyorum, *omorfiá*."

Hiç tereddüt etmeden telefonunu çıkarıp ekrana dokundu. Bir an sonra telefonum titriyor.

Bilinmeyen numara: Sas efcharistó gia ton kafé kai to deípno. Elpízo na niótheis arketá arrenopós, allá an den to káneis, boreís na ftiáxeis ton nerochýti pou échei diarroi sto domátio mou. Kalinýchta, Theo.

Orta konsola doğru eğilip yanağıma narin bir öpücük kondurduğunda bir an için nutkum tutuluyor, dudakları yumuşak ve ılık, öpücük hafif, neredeyse bir ima bile değil, ama zihnimi alevlendirecek kadar yoğun.

Aklım başıma gelmeden kapıyı çekip açıyor ve çıkıp gidiyor. En iyisi bu olabilir... Onu kovalamak, üzerindeki bol tişörtü ve jean şortu yırtıp atmak, yatağa atmak ve çıplak vücudunu kendi vücudumla örtmek için içimde bir dürtü var.

On üç numaralı kapının ardında kaybolur kaybolmaz numarasını kaydediyorum, mesajını kopyalıyorum ve zor işi Google Translate'e bırakıyorum.

Thalia: Kahve ve yemek için teşekkür ederim. Umarım kendini oldukça erkeksi hissediyorsundur, ama hissetmiyorsan odamdaki akan musluğu tamir edebilirsin. İyi

İyi geceler, Theo.

"İyi geceler, *omorfía*."

SEKİZ

Theo

Köpek almak kimin parlak fikriydi?

Arkadaşlarımla bira içmek için sadece iki saatliğine dışarı çıktıktan sonra daireme geri dönüyorum. Bugün cumartesi. Başka ne yapmam gerekiyordu? Bütün akşam evde mi kalsaydım?

Evet. Doğru seçim bu olurdu.

Şu anda isimsiz olan dört ayaklı küçük pislik, kanepenin minderlerinden birini çiğneme oyuncağı olarak kullandı. Yün yumakları ortalığı kirletiyor ve suçlu halının üzerinde, kısmen sehpanın altına gizlenmiş bir şekilde yatıyor ve yepyeni ayakkabımı kemiriyor.

Buraya geleli yirmi dört saat bile olmadı ve şimdiden iki çift ayakkabım, bir minderim ve bir paspasım gitti. Sabahın köründe onun çişinden oluşan bir su birikintisine bastığımı da unutmayalım. Bu kesinlikle sabahımı başlattı.

Denetimsiz saldırısı sırasında annemin evi güzelleştirmek için getirdiği bir bitkiyi devirdi. Yeşil otlar ne yapacağımı bilemediğimden, her şeyden habersiz bir adam gibi onu yerde bıraktım. Annem bir dahaki ziyaretinde bitkiyi yeniden dikmek, saksısını değiştirmek ya da onunla bir şeyler yapmak zorunda kalacak. Durduğum yerden, küçük bok da üzerine işemiş gibi görünüyor.

Yıkım.

Her taraf yıkılmıştı.

Kargaşanın fotoğrafını çekip Hayes kardeşlerin grubuna gönderiyorum.

Sohb

et.

Ben: Kim köpek ister?

Shawn: Aman Tanrım, çok sevimli! Bana ver! Sana

eğitilmiş bir Alman kurdu almanı söylemiştim.

Çiğneyebileceği ayakkabılarım var. Erkek, değil mi? Bir ismi var mı?

Ben: Henüz değil, ama 'küçük bok' kulağa hoş geliyor.

Komik ama değil.

Fotoğrafı Thalia'ya da gönderiyorum, çünkü... evet, elimde hiçbir şey yok. Çarşamba gününden beri onu görmedim ya da konuşmadım ve düşüncelerim günde yirmi kez güzelliğın etrafında dönüyor. Dahası, artık onu sadece çıplak hayal etmiyorum. Dün gece, eve gitmeden önce bir şeyler atıştırmak için şehirdeki bir restorana girdim ve ilk düşüncem, *bunun harika olduğuydu. Thalia'yı bir ara buraya getirmeliyim.*

O kadar şaşırmıştım ki neredeyse ödeme yapmadan mekandan ayrılacaktım. Hatta kardeşlerimle golf oynamayı her zamankinden daha çok istiyorum çünkü yarın onun da orada olacağını biliyorum.

Aslında golf hiç bu kadar çekici gelmemiştir.

Bana: "Bir boxer al" dedin. Ben de aldım. Köpek mi istiyorsun?

Dağınıklıkla ilgilenecek bir hizmetçi olmadığından, pelüş halının üzerinde dizlerimin üzerine çöküyorum ve neden bir kaplumbağa almadığımı merak ediyorum.

İsimsiz küçük pislik, oynamak için burada olduğumu düşünerek ellerimden yün topları çalışıyor.

"Kes şunu. Otur!" Saçma sapan konuşuyor da olabilirim. Ön ayakları üzerinde eğilip odanın diğer tarafına doğru koşarken kuyruğunu sallıyor, havlıyor ve zıplıyor. "Geç oldu. Oyun oynamıyoruz, oğlum. Otur. Bırak ortalığı toplayayım." Yarısı yenmiş ayakkabıyla burnuna hafifçe vuruyorum. "Yeme onu. O yemek değil."

Dinlemiyor, kendi kuyruğunu kovalamakla meşgul. Bir köpek yavrusu almadan önce daha fazla araştırma yapmalıydım.

Telefonum sehpanın üzerinde çalışıyor.

Thalia: Çok tatlı. Onu yalnız bırakma, evde özgürce dolaşsın. Onu bir odaya hapsedin. Adı ne?

Ben: Şu anda, 'küçük pislik'. Uslu durmaya başlamazsa öyle kalacak.

Gülümseyen bir emoji gönderiyor ama ekranda üç nokta yanıp sönmeye devam ediyor.

Thalia: Lütfen onu kumsalda "buraya gel, küçük pislik!" diye bağırarak kovalarken yanında olmama izin ver.

Kıkırdıyorum, durumu hayal etmek kolay: Thalia ve ben elimizde dondurma ile sahilde rahat bir akşam gezintisinin tadını çıkarırken köpek kaçıyor ve ben de avazım çıktığı kadar *küçük bok* diye bağırarak aptalın peşinden koşuyorum.

İyi noktaya değindin. "Köpek "e ne dersin?"

Bir şişe Bud Light açıyorum ve kendimi kanepeye atıp rahatlamak için geriliyorum. Küçük bok karnıma atladı ve beni nefessiz bıraktı. Tamam, daha yavru, sekiz haftalık ama şimdiden oldukça ağır. Kendini top gibi kıvırıyor ve ben de kafasını kaşıyarak Thalia ile mesajlaşıyorum. Olası isimlerin bir listesini yapıyor ve ben farkına bile varmadan saat neredeyse gece yarısı oluyor.

Logan ilk delikte vuruşunu yapıyor ve topu Happy Gilmore gibi uçuruyor. Top yere değmeden önce, hızla yaklaşan arabanın sesi huzurlu Pazar öğleden sonra üçünü böldüğünde tura ara veriyoruz.

Thalia direksiyonun arkasından fırlıyor, saçları tepesinde kocaman bir topuz yapmış, gevşek teller dökülüyor ve kızarmış yüzünün etrafında zıplıyor. "Merhaba çocuklar." Dördümüz *birden merhaba, merhaba ve merhaba* derken o arabanın etrafında dönüyor ve iki Bud Lights'ın kapağını açıyor. "Oyunun nasıl gittiğini soracaktım ama daha yeni başladınız, onun yerine bunu soracağım." Bana bakıyor, gülümsemesini dizginlemek için dudağının içini ısıyor. "Arabayı kim kullanıyor?"

"Kimse," diyorum, ona yaklaşıp güneş gözlüklerimi başımın üstüne iterek. "Bizi Jack bıraktı."

"Oh, tamam, o zaman..." soğutucudan bir şişe Corona alıp Nico'ya uzatıyor ama benim Bud Light'ımı yanına bırakıp beni gelip kendim almaya davet ediyor. "Ares'e ne yaptın?"

Evet... Köpeğime Yunan savaş tanrısının adını vermişti. Yaramazlık tanrısı daha uygun olurdu ama Yunan yaramazlık tanrısı bir tanrıça ve ben bile köpeğime kız ismi verecek kadar zalim değilim.

"Hâlâ vahşiyim." Yanında durup biramı alıyorum ve soğuk cam şişeyi alnımda gezdiriyorum. Bugün dışarısı yüz derece olmalı. "Yatak odamda parçalara ayrılmış bir tuvalet kâğıdı rulosuyla uyandım. Sanırım bunu bilerek yapıyor. Onu şimdilik banyoya kilitledim."

"Ares?" Nico, Thalia'ya içkiyi ve bahşişi karşılaması için bir yüzlük uzatıyor. "Bize dört şişe su getir. En soğuk olanından," Thalia soğutucuyu açtığı anda dirseğiyle beni dürtüyor. "Köpeğine *Ares* adını mı verdin? *Küçük pisliğe* ne oldu?"

"Thalia'nın fikriydi ama jüri, yani üçüzler ve ben, hâlâ karar vermedik. Eğer bir daha bir yere işerse, *küçük bok* olacak."

Thalia herkesin yakalaması için etrafa bir şişe fırlatıyor, ardından arabanın yolcu koltuğundan bir hediye çantası alıyor. "Bu, sen evde yokken Ares'i oyalar." Turuncu bir lastik top ve iki paket köpek ödülü çıkarıyor. "Çiğneme oyuncağı ve ödül maması bir arada." Paketlerden birini yırtarak ödülleri nereye koyacağını gösteriyor. "Onları çıkarmak kolay değil, o yüzden bunun için uğraşması gerekecek."

Kardeşlerimin yakıcı bakışları kafatasımın arkasında delikler açıyor ama Thalia oyuncağı vermeye çalıştığı anda üçünü de görmezden geliyorum. "Teşekkürler ama bunu ona kendin vermek zorundasın yoksa iyi biri olduğumu düşünecek. Buna izin veremem. Zayıflık hissederse üzerime yürür."

Zaten üzerime yürüdüğünü eklemiyorum. Küçük pislik.

Evet, *Ares* muhtemelen yapışmayacak.

"Haklısın. Seni hadım etmek *istemem*."

"Gördün mü? Anlıyorsun. Bu gece onunla buluşmak için vaktin var mı? Belki sen köpeğimi şımartırken ben de seninle oyun hakkında konuşabilirim."

"Hayır, üzgünüm." Oyuncağı çantaya geri bıraktı. "Bu gece garsonluk yapıyorum. Yarın olur mu?"

"Kulağa hoş geliyor. Seni ararım."

Bir gülümseme, arabanın *bir bip sesi* ve bir sonraki golfçü grubuna doğru yola çıktı.

Shawn'ın gösterişli ulumalarına ve dirseğimi kaburgamın altına sokmasına aldırmadan sakın davranıyorum.

"Sanırım burada biraz bilgi eksikliğimiz var, kardeşim. Nasıl bu kadar samimi oldunuz?" Kaşlarını sallıyor.

Bok yiyen bir sırtışı kontrol altında tutmak neredeyse imkânsız. "Çarşamba günü karşılaştık. Yanlışlıkla ofisime daldı."

Onlara olayların özetini anlatıyorum ama Thalia'nın eğlenceli ve sadece bir arkadaş olduğunu ne kadar söylesem de bana inanmıyorlar. Her neyse.

Onlara hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim.

DOKUZ

Thalia

BÜYÜK, AĞIR OMUZ ÇANTASINI YANIMA YAKIN TUTARAK

Theo'nun apartman dairesinin kapısı akşam saat 5 ila 7 arasında çalınıyor. Mahalle, en azından üst-orta sınıftan daha lüks bir mahalle. Belki de alt-yüksek. Bembeyaz bina sanki uzun süredir burada değilmiş gibi temiz ve bakımlı görünüyor. Geniş koridoru geçip zemin kattaki kapıyı çalıyorum.

Ağır, aceleci adımlar içeride yankılanıyor ve Theo kapıyı çekip açıyor, siyah bir tişört giymiş geniş göğsü yüzüme bakıyor. "Hey." Kenara çekilip beni içeri aldı. "İyi buldun mu?"

Başımı sallayarak açık kahverengi ahşap zeminli ve beyaz duvarlı havadar bir girişe giriyorum. Zahmetsizce açık plan yaşam alanına akıyor, ötesinde özel, تنها bir terasa bakan sürgülü bir pencere duvarı var.

Bana tuhaf gelen şey, dairenin steril ve temiz olması.

Görünürde kirli çamaşır, boş pizza kutuları ya da bira şişeleri yok. Yüksek tavanlar, çağdaş, minimalist tasarım ve üst düzey mobilyalar-gündelik sofistike.

Theo'nun ayakkabıları koridorda özenle düzenlenmiş, oturma odasındaki mermer duvarda büyük bir düz ekran TV asılı ve cam sehpanın altında kirli beyaz tüylü bir halı var. Tavandan tabana güneşe bakan pencerelerin yanında bir saksı bitkisi bile var, hepsi de gelişiyor, yeşil ve sağlıklı.

"Umudum var," diyorum beyaz spor ayakkabılarımı tekmeleyerek. "Bitkiyi öldürmedin, bu yüzden Ares de hayatta kalmalı. En azından acıktığında sana haber verir."

"Benim hakkımda bu kadar iyi düşündüğün için teşekkür ederim. Bitki için bana itibar etme. Ares Cuma günü onu devirdi ve annem dün gece saksısını değiştirmek için uğrayana kadar yerde kaldı."

Beni kahvaltı barı, tozlu mavi dolaplar ve yepyeni görünen son teknoloji cihazlarla donatılmış mutfağa götürüyor.

henüz kullanmadı.

Bu pek şaşırtıcı değil. Yirmili yaşlarında bir adam ve belli ki parasızlıktan şikayet edemiyor. Eminim kendi yemeğini pişirmeye ihtiyacı yoktur. Diyetinin paket yemek ve mısır gevreğinden oluştuğuna bahse girerim, ya da belki de yeni çağ beslenme uzmanları tarafından hazırlanan kutu yemeklerle yaşıyor. Bu, Theo'nun vücudunda neden bir gram bile yağ olmadığını açıklar.

Amerika'da yaşamı yönlendirmek zor olmayabilir ama kültür benim alışık olduğumdan farklı. Muhtemelen bu gece çubuğun yanlış ucunu aldım, hedefi bir mille kaçırdım, ama şimdi fikrimi değiştirmek için çok geç.

Amerikalılar Yunanlılar kadar rahat değildir. Gürültülüyüz, gururluyuz, aile odaklıyız ve harika yemekleri, iyi arkadaşları ve yemek pişirmeyi seviyoruz. Kaşık tutabildiğimden beri anneme mutfakta yardım ettim ve yemek pişirme sanatında erken yaşta ustalaştım. Yıllar sonra aşçılık okulunda becerilerimi geliştirdim ve o zamandan beri küçük bir restoran sahibi olmayı hayal ediyorum.

Şu ana kadar anladığım kadarıyla Amerikalılar biraz daha çekingen, bu yüzden Theo'nun mutfağında dururken parlak fikrim bana pek de parlak gelmiyor.

Ares koridorun ilerisindeki bir odadan koşarak çıkıyor, kuyruğunu sallıyor ve onu sevmek için eğildiğimde yüzüme özensiz öpücükler konduruyor. "Merhaba, sana küçük bir hediyem var." Kulaklarını kaşıyorum, sonra çantamın fermuarını elimi içine sokacak kadar açıyorum ve ödüllere dolu lastik topu alıyorum, ama Theo'nun içindekileri görmesine izin verecek kadar değil. "Al bakalım. Bununla iyi eğlenceler ve babanın ayakkabılarını çığneme."

Topu alıyor ve hemen tükürüyor, tekrar ağzına almadan önce burnuyla kokluyor ve dürtüyor. Kuyruğunu sağa sola sallayarak oturma odasındaki büyük ve rahat köpek yatağına doğru koşuyor.

"Baba?" Theo yankılanıyor, ses tonuna eğlence karışıyor. "Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Bira ister misin?"

"Tabii." Çantamı kahvaltı barının üzerine bırakıyorum. "Şimdi kötü bir fikir gibi görünüyor ama işte..." Parmaklarımı oynatarak fermuarı açıyorum. "Hiç Yunan yemeği denedin mi?"

Theo'nun gözleri benimle tezgahın üzerinde yığılı duran, planladığım yemeğin malzemeleri arasında gidip geliyor, kaşları soru işaretine dönüşüyor. "Yemek yapmak ister misin?"

Şaşırdı mı, sinirlendi mi, meraklandı mı yoksa aklımı kaçırdığımı mı düşünüyor anlayamıyorum. "Oyun hakkında konuşacağımızı söylemiştin. Eminim biraz zaman alacaktır ve ödememe izin vermediğin için yemek sipariş etmeni istemiyorum," diye hayıflanıyorum,

Sebzeler, etler ve çeşniler çıktıktan sonra boş torbayı yere atıyor. "Senin için yemek yapmanın hadım edici olmayacağını umuyordum."

Bana bir şişe Budweiser uzatıyor, mermer tezgâha yaslanıyor, kollarını dik tutuyor, omuzlarını geriye atıyor. "*Benim* için yemek yapmak istiyorsun. Yunan yemeği."

"Evet. Sorun olur mu?"

"Tabii ki!" O sabit, delici gözleri heyecanla parlıyor ve içimi hoş bir rahatlama ürpertisi kaplıyor. Buraya uyum sağlamaya çalışmak bir piyango gibi. "Yardım edebilir miyim?"

"Bu gece olmaz. Belki başka bir zaman. Bu gece ben yemek yapacağım, sen de soru sorup not alacaksın."

"İyi, pişirdiğim bir şeyi yiyecek kadar cesur olduğundan şüpheliyim. İkimiz de kendimizi hastanede buluruz." Dolapları işaret ediyor. "Kendini evinde gibi hisset, ama sen yemek yaparsan bulaşıkları ben yıkarım."

"Bunu kabul edebilirim. Bıçakların nerede?"

Sol tarafı işaret ediyor ve kaseler, tavalar ve kesme tahtaları hakkında üç soru daha sorduktan sonra, Theo kahvaltı barında oturup beni soru bombardımanına tutarken ben sebzeleri yıkayıp doğramaya başlıyorum. Yemek hazırlamak için geçen bir saat boyunca, Yunan mitolojisi hakkında söylediğim her kelimeyi dinleyerek düzgün bir el yazısıyla beş sayfa dolduruyor.

Ben servis yapmaya başladığımda iki bira daha açıyor, etrafıma baktığımda yanaklarım alev alev yanıyor. Ben düzenli bir aşçı değilim. Bazı kadınlar ilerledikçe temizlik yapar ama ben yapmam. Bulaşıkları yıkamak için çok sabırsızım ve yemek yapmaya odaklanmış durumdayım. Kaseler, çatallar, spatulalar ve tavalar tezgahı dolduruyor. Theo'nun mutfağı daha önce hiç bu kadar dağınık olmamıştı, eminim.

"Harika kokuyor," diyor Theo, önüne bir tabak souvlakis, yanında Yunan salatası, cips ve cacık sosu koyduğumda biraz daha içine çekmek için başını eğerek. "Eğer tadı da kokusu ve görüntüsü kadar güzelse..." Tavuk şişten bir ısırik alıyor, ağır ağır çiğniyor ve gözleri yuvalarından fırlıyor. Göğsü aniden yükseliyor ve gür bir inilti çıkarıyor.

"İyi mi?" O alçak, tatmin olmuş inilti kafamın içinde dönüp dururken yanarak soruyorum ve ben... Ben... Tanrım, doğru düzgün düşünemiyorum. Ağzımı salata ile dolduruyorum, yükseklerden aşağı iniyorum, beni tek bir sesle çevirebildiği için kesinlikle şaşkım.

"İyi mi?" diye mırıldanıyor. "Böyle yemek yapmayı nereden öğrendin? Çok lezzetli."

"Yunanlılar yemeği sever, Theo. Yemek yapamayan bir Yunanlı kadın bulmakta zorlanırsın, ben de aşçılık okuluna gittim, bu da yardımcı oldu."

Birçok insan için yemek yaptım ama Theo'nun seksi görünen ama onun boyundaki bir adama yakışmayan mutlu, çocuksu bir gülümsemeye yemeği cilalamasını izlemek çok tatmin edici. Ares bacaklarımı tırmalayıp artıklar için yalvarırken onunla masada oturmak, konuşmak, gülümsemek ve gülmek mutluluğa çok yakın.

Neredeyse iki yıldır benden kaçan bir duygu.

"Bu çok iyiydi." Boş tabağı bir kenara itip peçeteyle dudaklarını sildi. "Teşekkür ederim."

Yemeğimi bitirdiğimde, yaptığım pisliği temizlemeye başlıyor. Theo tezgâhı silip iki bira daha alırken, ben artıkları temiz bir tabağa koyup plastiğe sarıyorum, böylece yarın için öğle yemeği hazır olacak, sonra da bulaşıkları kurularıp saklıyorum.

Ares yatağında uyuyor ama oturma odasına geçtiğimizde kulakları dikiliyor. Kanepeye atlayıp kucığımda rahat ediyor ve Theo dizüstü bilgisayarını açıp bana oyunun grafiklerini gösteriyor.

"Ne düşünüyorsun?" Yanımda rahat ediyor, kolonyasının sarhoş edici kokusu yine burnumu gıcıklıyor.

"Persephone harika görünüyor, Hades de öyle, *ama* seni gücendirmek istemem *ama* o şimşekli Zeus çok eski görünüyor. O gök gürültüsü tanrısı, neden popüler kültürdeki eşdeğerinden ilham almayalım?"

"Thor'u mu kastediyorsun?"

Sehpadan bir not defteri ve kalem kapıyorum, kafamdaki görüntüyü kabaca çiziyorum - uzun boylu, geniş, beyaz saçlı ve sakallı bir adam. Ellerinden şimşekler saçıyor ve gözleri aynı keskin beyazlıkla parlıyor.

Theo beni rahatsız etmemek için sessiz. Ares'in kulaklarının arkasını kaşıyor, ön kolu kalçama dayanmış. Dokunuşuyla tüm bedenim yoğun bir sıcaklıkla doluyor. Biri bana böyle dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Not defterini ona uzattığımda, "Sanatçı olduğunu hiç söylememiştin," diye yakınıyor. "Oldukça yeteneklisin."

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var." Yavru köpeği yeniden ayarlayıp göğsüme bastırıyorum. Kendi evimi kiralar kiralamaz ben de bir köpek alacağım. "Zeus'u böyle hayal ediyorum. Modern bir enkarnasyon."

Not defterini kapatıp kanepenin yanındaki sehpa koymadan önce çizimi bir süre daha inceliyor. "Bir profesyonel gibi yemek yapıyorsun, resim çiziyorsun ve belli ki köpeklerle aran çok iyi." Ben yemek yaparken Ares'i bir saat boyunca oyalayan ve ödül maması bitmiş olan lastik topu işaret ediyor. "Başka ne var?"

"Bunu başka bir güne saklamalıyız," diyorum, güneşin çoktan battığı, alacakaranlığın hızla yaklaştığı pencereden dışarı bakarak. "Geç oluyor."

Cep telefonunun saatini kontrol ediyor. Bir grup sohbeti olduğunu düşündüğüm bir gruptan gelen birkaç cevapsız mesaj ekranda bekliyor, ama onları okumaya zahmet etmiyor. "Saat daha dokuz. Hadi, bir bira daha iç, sana bir taksi çağırayım."

"Hayır, teşekkür ederim, yürüyeceğim."

"Yürümene asla izin vermem, Thalia. Motel ne kadar uzakta? Dört mil uzakta mı?"

"Beş, aslında."

Yüzü tanıdık geldi ve neredeyse bir yudum birayla boğulacaktı. "Sakin bana her gün Country Club'a yürüdüğünü söyleme."

Yanağımı ısııyorum, hafifçe kıkırdıyorum. "Tamam, yürümeyeceğim."

"Yürüyor musun?" diye homurdanıyor ve Ares başını kaldırıp parlak, meraklı gözlerle onu izliyor. "Neden?"

"O kadar uzak değil ve sadece bir buçuk saat sürer. Temiz hava kimseyi öldürmez." Kolunu kelepçeleyip hafifçe sıkıyorum. "Taksi tutacak param var, Theo. Bahşışler harika ama para biriktirip bir an önce motelden çıkmayı tercih ederim." Küflü, tozlu koku duştan hemen sonra bile saçlarıma ve kıyafetlerime siniyor, sanki on üç numaralı odada yaşarken çürümeye başlıyorum.

Theo'nun gözleri sıkı bir sessizlik içinde benimkilere dikiliyor. Bıkkın bir hışımla telefonunu eline alıp bir numara çeviriyor. "Vaktin var mı?" Duraksıyor, hattın diğer tarafındakini dinliyor. "Bir araca ihtiyacım var. Bir an önce evime gel."

"Çok tatlısın-"

"Yürümüyorsun," diyerek telefonu yan masaya çarptı ve köpeği tekrar ürküttü. "Üzgünüm evlat." Köpeğin başını okşuyor, gözlerini benden ayırmıyor. "Bir ile on arasında bir ölçekte, beni biraz tanıdığına göre bana ne kadar güveniyorsun?"

Daire sessizleşiyor ve kalbim hızlanıyor çünkü aniden yalnız olduğumuzun farkına varıyorum - zaten birçok kez hayal ettiğim bir sahne. Bu düşüncelerde kıyafet giymiyorduk ve *çok çok daha* yakındık.

Hayes kardeşler hakkında çok fazla kişiden duyduğum çelişkili dedikodulara rağmen, bunların çoğunun gerçek hayatta bir yansıması yok. Aslında Theo'nun anlatıldığı gibi olmamasına üzüldüm; eline geçirdiği her güzel kızı beceren bir oyuncu. Kendimi hiçbir zaman özellikle güzel olarak görmedim, ama arkadaşlarım ve ailem arasındaki fikir birliği hep bu yöndeydi.

Ne yazık ki Theo için değil. Ya ben onun tipi değilim, ya da o o kadar büyük bir erkek-fahişe değil.

Çok yazık. Beni çok özel bir şekilde etkiliyor. Hem içi hem de dışı beni cezbediyor. Keskin, yakışıklı yüzünden ve kendinden emin duruşundan başlayarak, büyüleyici karakterine, konyak rengi gözlerine ve alçak, boğuk sesine kadar. Derin düşüncelere daldığında alt dudağıyla düşüncesizce oynaması bile beni ateşlendiriyor ve nefessiz bırakıyor.

Yine de ona güveniyor muyum?

Güvenmemem için bana hiçbir sebep vermedi. Uzun zamandır yanında kendimi gerçekten rahat hissettiğim ilk kişi.

"Sekiz, sanırım," diyorum uzun bir aradan sonra.

"Sekiz iyidir. İki şeyi bilmen gerekiyor: İstemediğim hiçbir şeyi yapmam ve asla yalan söylemem."

Konuşma sıradanlıktan çıkıp gizli anlamlar içeren bir hal aldı. Çözemediğim anlamlar. Theo açıklama yapmaya hevesli değildi, sohbeti aşçılık okuluma geri döndürdü.

On dakika sonra kapı yüksek sesle çalınır. Theo *içeri gel diye* bağırdıktan sonra kapı açılır. Elinde anahtarlar, uzun saçları kulaklarının arkasına toplanmış, yakışıklı ve genç yüzünü çevreleyen birkaç asi bukle dışında genç bir çocuk içeri dalar. Tanıştırmaya gerek yok. Bir isim faydalı olurdu, ama bir bakış soyadını belirlemek için yeterli.

İşte karşımda Hayes kardeşlerin en küçük üçünden biri duruyor. Büyük dördüne olan benzerliği açık. Aynı siyah saçlar, kahverengi gözler, güçlü çene ve geniş omuzlar. Aileleriyle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Yedi tane acımasızca yakışıklı oğul doğurduklarına göre yaşayan en çarpıcı insanlar olmalılar.

"Bu Cody," diyor Theo, dikkatini kardeşine yönelterek. "Bu Thalia. Bir araca ihtiyacımız var."

Cody başını sallıyor, dudakları geniş bir sırıtışla kıvrılıyor. "Şoför Cody emrinizde."

Theo burnunun altından sırtıyor. "Nico on yedinci yaş günlerinde ikisine de birer Mustang aldı, bu yüzden bizi istediğimiz yere götürmeye oldukça hevesliler."

Onlara *araba* mı almış?

Arabacı kızlar Nico'ya bayılıyorlar ama sadece uzaktan, çünkü çoğu ona yaklaşmaya korkuyor. Nico'nun çok zengin olduğu gerçeğini sohbe katmayı hiç ihmal etmiyorlar ama ben yine de hayretler içinde kalıyorum. Nico pek de düşünceli biri gibi görünmüyor ve en küçük kardeşlerine araba almak kesinlikle en üst sıralarda yer alıyor.

Theo, Ares'i kucağına alıyor. Görünüşe göre yavru da bir gezintiye çıkıyor. Mutfaktan çantamı alıyorum, sonra iki kardeşi binanın dışına kadar takip ediyorum. Theo parlak, kiraz kırmızısı Mustang'in arka kapısını açıp önce beni içeri alıyor, sonra beni kenara itip Ares'le birlikte atlıyor.

"Sen Country Club'daki yeni kızsın, değil mi?" Cody motoru çalıştırarak soruyor, araba ileri fırlarken gözleri yol yerine dikiz aynasından benimkilere kilitlenmiş.

Cody fren yapmaya karar verdiğinde sürücü koltuğunun arkasını yüzümle çukurlaştırmadan önce emniyet kemerini tutup göğsümün üzerine çekiyorum. "Evet. Haberlerin buralarda hızlı yayıldığını görüyorum."

Cody dikiz aynasına bakarak, "Hayes isen öyle," diye itiraf ediyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Costa Mesa'daki motele," diyor Theo.

Cody asla benim şoförüm olamayacak. Çok dikkatsiz. Otoyolda hız sınırını iki katına çıkardığında ve on dakika içinde korkunç varış noktasının önüne park ettiğinde midem düğümleniyor.

"Teşekkür ederim." Theo'nun yanağını öpüyorum, bacaklarım titriyor, kalbim yavaşça boğazıma geri tırmanıyor. "Oyunla ilgili yardıma ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun."

Cody'ye köpeği uzatıyor ve arabadan çıkmam için beni teşvik ediyor. "Eşyalarını topla, Thalia. Hepsini."

Kaşlarım ortada düğümlendi. "Pardon, ne dedin?"

"Eşyalarını *topla* dedim. Kalacak bir yere ihtiyacın var ve bende boş duran bir yatak odası var. Dairem Country Club'a sadece bir mil uzaklıkta."

"Hayır..." Başımı sallıyorum, iki elimle çantamın askılarını kavrayıp geri çekilirken onu şaşkınlıkla izliyorum. "Sanırım bir birayı fazla kaçırdın, Theo."

Bileğimi kelepçeleyerek beni olduğum yerde durdurdu. "Taş gibi ayığım. Toparlan. Topla. Bokunu. *Omorfiá*. Damlayan bir lavabosu ya da her saat kapıyı çalan sarhoş aptalları olmayan, kalacak bir yer buldun. Kirasız. Sayılır. Yiyeceklerle, yemekle ilgilenirsin ve oyunda bana yardım edersin."

Ciddi olamaz. Bu kesinlikle bir şaka. Akli başında kim bir yabancından yanına taşınmasını ister ki? Şaka yapıyor, değil mi? *Yanlış*. Çok ciddi, inançla bana bakıyor, çenesini sıkı bir daire çizdirirken gözlerinde bir keskinlik var, parmakları bileğimi kelepçeliyor. Bu dokunuş vücudumdaki her siniri titretiyor.

"Bu... bu-bu," diye kekeliyorum, sözcüklerin üzerinde tökezliyorum, kötü bir beyin silikleşmesi vakası yaşıyorum. Neyin peşinde bu adam? "Senin yanına taşınmam."

"Evet, taşınabilirsin. Ve taşınacaksın da. Ben senin için yapmadan önce eşyalarını topla." "Theo, ben-"

Çantamı kapıyor, otel odasının anahtarını almak için elini zorla içeri sokuyor ve omuzları gergin, boynundaki damar hızla atarak yanımdan geçip gidiyor.

On üç numaralı odaya girdiğinde hala neler olduğunu anlamaya çalışarak yere yapışmış durumdayım, ama kıyafetlerimi duvarın yanında açık duran bir valize atmaya başlar başlamaz harekete geçiyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Uzun, kafa karıştırıcı bir an için, taşaklarına diz çöküp onu buradan dışarı itebileceğimi düşünüyorum. Kafam... kahretsin, zihnim kükrüyor. İçim hiç bu kadar gergin olmamıştı. "Dur!" Kolunu tırmalıyorum.

"Tartışmaya bile kalkma Thalia," diye kıpırdanarak elimden kurtuluyor ve çantaya daha fazla giysi tıktırıyor. "Kimsenin kullanmadığı boş bir yatak odam var. Bana güvendiğini söyledin, o yüzden burada kalmak yerine benim yanıma taşınmaman için bana tek bir neden söyle."

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor ama argüman bulamıyorum. En azından makul argümanlar.

"Anlaştık mı?" diye ısrar ediyor, elinde makyaj çantamla.

Mantığım ikiye bölündü. Bir tarafım olduğum yerde kalmamı söylerken, diğer tarafım gururumu arka cebime koymamı ve garip ve dikkatsiz de olsa cömert teklifini kabul etmemi haykırıyor.

Başını dik tutmanın zamanı değil. Teşekkür edin. Minnettar olun.

"Alışveriş yapıyorum, yemek pişiriyorum, oyuna yardım ediyorum," diye nefes vererek tekrarlıyorum. "Ama aynı zamanda temizlik yapıyorum ve kirayı ödüyorum. En azından biraz, daireniz çok büyük. Maliyetli olmalı-"

"Hiçbir maliyeti yok. Orası bana ait. Kira yok. Birlikte temizliyoruz ama istersen Ares'i arada bir yürüyüşe çıkarabilirsin."

"Tamam, tamam," diye mırıldanıyorum, ona bakıyorum, ama daha çok hızla akan zihnimi sakinleştirmeye çalışırken ona doğru bakıyorum. "Tamam," diye tekrar homurdanıyorum ve bu üçüncü tamamlamada zihnim açılıyor. Kendimi koruma içgüdüğü dizginleri ele alıyor.

Theo'nun yüzündeki kararlılığı izlerken bu karardan pişmanlık duyacağımı hayal bile edemiyorum. Birbirimizi uzun zamandır tanımıyoruz ama aynı dalga boyundayız, aynı su birikintisine düşen iki yağmur damlası gibi birbirimize bağlanıyoruz.

"Teşekkür ederim." Yaklaşıyorum, ellerimi boynuna doluyorum, sonra dudaklarımı yanağına bastırıyorum ve göğsüne sarılıyorum, bedenlerimiz birleştiğinde zahmetsizce sakinleşiyorum. "Bu... sadece *teşekkür ederim*."

Kollarını bir an için bana doluyor, sonra beni itiyor ve iki fermuarlı bavulu alıyor. Onları Cody'nin açık bagajın yanında beklediğı Mustang'e götürüyor. Kalan kıyafetlerimi son çantaya atıyorum ve yataktan yastık ve battaniyeyi alıp yatak koruyucusunu geride bırakıyorum.

Kendimi aynı anda on kat daha hafif ve on kat daha ağır hissederek odadan çıkıyorum.

ON

Theo

"SENİNLE MI YAŞIYOR?" Logan gürlüyor, Nico'nun oturma odasındaki U şeklindeki devasa kanepede birkaç dekoratif minderin üzerine yerleşiyor.

İtalya Formula 1 Grand Prix'sinin antrenman seansını izliyoruz. İkimiz de motor sporları hakkında pek bir şey bilmiyor ya da umursamıyoruz. Biz motor tutkunuyuz, ama daha çok uygulamalı anlamda - başkalarının sürüşünü izlemek yerine sürmek ve tamir etmek. Sadece geçen hafta Country Club'da McLaren'in takım müdürüyle tanıştığımız ve merak ettiğimiz için izliyoruz.

Şu ana kadar oldukça sıkıcı. Yine de üçüzler vızıldıyor ve düz ekran onları oldukça meşgul ediyor, bu yüzden kapatmaya zahmet etmiyoruz. Eğer kapatırsak, ergenlik bilgeliklerini etrafa saçmaya başlayacaklar ve kimsenin bu saçmalığa ihtiyacı yok.

Başım kanepenin arkasına çarpıyor, parmaklarım bira şişesinin boynunu sıkıyor.

Thalia'dan benim yanıma taşınmasını istemek ya da daha doğrusu *bunu emretmek* anlık bir fikirdi. En parlak anım değildi, kabul ediyorum ama şu an yapabileceğim hiçbir şey yok.

Hepimiz bazen hata yaparız.

Thalia'nın bavullarını misafir yatak odasına koyduktan sadece bir saat sonra hata bariz bir şekilde ortaya çıktı. Sıcak bir duştan sonra banyodan çıktı, havluya sarınmıştı, cildi losyondan parlıyordu ya da yaz meyveleri ve çırpılmış krema gibi yenilebilir kokuyordu. Koku daireyi doldurdu, havada asılı kaldı ve beni saatlerce çıldırttı.

Ertesi gün, Thalia'nın alarmı saat beşte çalıp beni rüyasız bir uykudan kopardığında hatamı tekrar anladım. Hayır, herhangi bir insan için çok erken olan uyandırma çağrısını umursamadım. Saçlarımı yolmama neden olan şey, ardından gelenlerdi.

Onu mutfakta kahve hazırlarken buldum, üzerinde hâlâ pijamaları vardı. Bu, icat edilmiş en kısa şortun, spagetti askılı yetersiz bir

Üste pijama denebilir.

Taşaklarım artık mavi. Kalıcı olarak. Lanet olsun. Mavi.

Ve en kötüsü? Darmadağın olmuş beynimi rastgele bir hatunu becermenin davama yardımcı olacağına ikna edemiyorum. Omuriliğimin derinliklerinde bastırılmış hayal kırıklığını dindirmek için tek başıma sürüyorum. Başka bir masum karşılaşma beni duvara yapıştırana kadar kısa bir süreliğine mastürbasyon yapmak işe yarıyor.

Dün gece bunun en iyi örneği idi.

Saat yedi civarında işten eve geldim. Sessiz apartman dairesi beni Thalia'nın dışarıda, başka bir süslü partide çalıştığına ikna etti. Duş almak için banyoya daldım ama onu küvetin içinde buldum.

Tanrım, ağladım.

Küveti dolduran sabun köpüklerinden oluşan kalın bir örtünün altında saklanan ateşli vücudunun hiçbir anlamı yoktu. Hayal gücüm bunu on kat telafi etti.

Her neyse... Hepsi iyi eğlenceler.

Sadece onun yanımda olmasından nefret ediyorum çünkü o yakınımdayken aletimin kendine has bir aklı oluyor. İsteğimin diğer tarafında bekleyen işkenceyi bilsem bile, yine de ondan misafir yatak odasını almasını isterdim - düzeltme, *ona söylerdim*.

Her gün Country Club'a gidip gelmek için beş mil yürüdüğünü ima ettiğinde, kendimi kaybettim. Amerika'da yalnız olması yetmezmiş gibi; ona yardım edebilecek bir ailesi ya da arkadaşı yok, duygusal destek sunacak kimse yok.

Berbat olmak bunu karşılamaya yetmez.

Altı erkek kardeşim, ebeveynlerim, büyükanne ve büyükbabam ve bir telefon uzağımda, yardıma, duygusal desteğe veya arkadaşlığa ihtiyacım olduğunda her zaman ulaşabileceğim bir arkadaş ordusu var. Thalia tek başına ama hala tanıdığım en pozitif insan. O doğduğundan beri hayatımı yeniden gözden geçiriyorum çünkü son birkaç yıldır paraya boğulmuş durumdayım.

Daha çok. Daha

büyük. Daha iyi.

Gerçekten aptalca.

Rahat bir hayatım var. Büyük bir apartman dairesi, yepyeni bir araba, ihtiyaçlara ve lükslere harcayabileceğim kadar nakit para, sonra da beni daha da zenginleştirsın diye Nico'ya hemen havale edilen bir miktar para. Zengin olana kadar mutluluk ya da tatmin hissetmeyeceğim, değil mi?

Saçmalık.

Thalia benim misafir odamda yaşamaktan, iki işte birden çalışmaktan ve bu arada benim dairemde kışını yırtmaktan mutlu.

Geçen hafta evi tertemiz yaptı.

Yarısını çünkü pencereler, süpürgelikler ve kapılar dahil her şeyi derinlemesine temizlemek için zaman ayırdı.

On dört saat ofiste çalıştıktan sonra akşam geç saatte döndüğümde avazım çıktığı kadar bağırdım. Temizlik anlaşmamızın bir parçası değildi ama Thalia ağzımdan çıkan sıkık seslere aldırmadı ve ertesi gün evin geri kalanını temizledi.

Bana kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği hazırlıyor. Sabahları Ares'i yürüyüşe çıkarıyor ve benim için bir demlik kahve hazırlıyor, böylece o gittikten bir saat sonra yataktan kalktığımda kahve yapmak zorunda kalmıyorum.

Ve notlar... yoksa bilmeceler mi demeliyim?

Kupaya ve öğle yemeğimi paketlemek için aldığı cam saklama kaplarına küçük post-it notları yapııştırıyor; soru önde, cevap arkada.

Muz neden doktora gitti?

Kabuğu iyi soyulmamıştı.

Hasta bir limona ne verirsin?

Limon yardımı.

Bayat.

Sevimsi

Z.

Kesinlikle komik.

"Evet, öyle," diyorum şişenin etiketini sıyrarak. "Bir gün uğramalısın. Ondan yemek yapmasını isteyeceğim ve sen de burada neden kazandığımı anlayacaksın."

Saat neredeyse akşamın sekizi ve Thalia Nico'nun evinin köşesindeki özel bir davette garsonluk yapıyor ama ben yine de ona bir mesaj atıyorum.

Ben: Yarın akşam çalışıyor musun? Thalia:

Hayır, neden?

Ben: Kardeşlerimi davet etmek istiyorum. Salatalı tavuk şiş yapabilir miyiz?

Thalia: Aile tarifine layık değilsin. Ben pişiririm.

"Yarın herkes için iyi mi?" Odaya bir göz attım. Nico'nun kanepesi yedimizi sorunsuzca sığdırıyor ve yedi kişi için daha yer var.

Evin tamamı aşırı büyük ve gösterişli. Altı yatak odası, beş arabalık bir garaj, yirmi arabanın daha sığabileceği bir araba yolu ve futbol sahası büyüklüğünde bir arka bahçe. Hepsi en pahalı malzemelerle kaplanmış: mermer, altın, ipek, kadife ve abanoz parke. Evi satın aldığı anda hepsi buradaydı, ama yine de lüks zevki konusunda ona zor anlar yaşatıyoruz.

"Bu sefer eğlenceyi atlamamız gerekecek!" Conor haykırıyor, gözleri - sürpriz, sürpriz- arabaların hâlâ pistte dolaştığı düz ekrana sabitlenmiş. "Brandon bir parti veriyor. Bunu kaçıramayız."

Tanrı'ya şükür. Henüz dördümüzle takılmak için çok küçükler. Ergen tavırları, argo dedikleri anlamsız konuşmaları ve sürekli amcık muhabbetleriyle çok gürültücü ve sinir bozucular.

Belki birkaç yıl sonra.

Logan bir bira daha alır ve etiketi soyma ritüeline başlar. Üçüzlerin meşgul olması iyi bir şey, yoksa ona çok genç lise arkadaşlarından birini sikmesini teklif ederlerdi, bu da Nico'yu sonsuza kadar kızdırdı.

"Umarım o kıça vuruyorsundur," diye cıvıladı Logan.

Yüzünü çivilemek için içimde aniden bir dürtü beliriyor. Ben bir aziz değilim ama aynı zamanda Nico ya da Logan gibi bir parmak şıklatmasıyla soğukkanlılığını yitirecek biri de değilim. En kısa sigortalara sahipler, her an kavgaya hazırlar.

Derin bir nefes alıyorum, öfkemi kontrol altında tutmaya çalışıyorum ama inandırıcı bir şekilde alttan alıyorum. "Hayır. O bir arkadaş. Oyun için bana yardım ediyor. Bu hafta fikri birkaç şirkete sundum, umarım bir ay içinde geri dönüş alırım."

"Yeterince uzun sürdü." Colt gülüyor. "Piyasaya çıkmadan önce bedava bir kopyasını istiyorum. Kulağa eğlenceli geliyor."

Ah, yeniden on yedi yaşında olmak. Sorumluluk yok, endişe yok, hayatla ilgili büyük sorular yok. Tek dertleri yakıt için gereken paranın nereden geldiği. Çoğu zaman Nico'dan geliyor. Üçüzler söz konusu olduğunda o kadar yumuşak davranıyor ki, eşyalarını çoktan taşımak yerine hâlâ buraya taşınmalarına izin vermeyi *düşünmesi* bir mucize.

"Yani, eğer sadece bir arkadaşsa, onu becerebilirim, değil mi?" Logan beyzbol şapkasını yeniden ayarlayarak devam ediyor. "Bu adil, kardeşim."

"Hayatta olmaz." Lanet olası cesedimi çiğnemen lazım. "Thalia'ya Hayes çapında bir dokunulmazlık uyguluyorum. Benimle yaşıyor. Biriniz sikini ıslatıp her zamanki gibi kaçarsa garip olur."

Saçmalık. Bu kuralı, kardeşlerimden biri Thalia'yı becerirse onunla aynı çatı altında yaşamak garip olacağı için değil, ondan *hoşlandığım* için koyuyorum.

Bu bilgiyle ya da kafamda dönüp duran ani sahiplenme duygusuyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Her gün ona asılan adi golfçü kalabalığını düşündükçe sinirleniyorum.

Kendime sürekli arkadaş olduğumuzu hatırlatıyorum.

Sadece arkadaş.

Aslında, biz *çok iyi* arkadaşız.

Geçen hafta birlikte fazla vakit geçirmiyorduk ama bu hafta iş günlerimi kısa kesmeye başladım, eve her zamanki yedi ya da sekiz yerine beş gibi geliyorum. Country Club'dan döndüğünde orada olmak istiyorum. Böylece o garsonluk işine gitmeden önce iki ya da üç saatimizi birlikte geçiriyoruz.

Yemek pişiriyor, yemek yiyoruz, Netflix'te bir dizi izliyoruz ve Ares'i yürüyüşe çıkarıyoruz. Hayatım boyunca hiç Thalia'ya gülümsediğim kadar gülümsememiştım. O da benim yanımda daha rahat oluyor. Daha bu sabah, saat beş buçukta beni yataktan sürükleyerek çıkardı ve yatak odasından yeni bir şişe şampuan getirmem için duştan avazı çıktığı kadar bağırdı.

Bir centilmen olarak duş perdesinin arkasına bakmadım, ama o gülümseyerek dışarı baktı, yüzü ıslaktı, saçları boynuna ve omzuna yapışmıştı ve bu benim sabah odunumun çelik bir coptan daha sert büyümesi için yeterliydi.

Ve tekrar mastürbasyon yapmak için yatağa döndüm.

O kadar seksi ve kaygısız ki, Yunanca şarkı söylüyor ve yemek yaparken mutfakta dans ediyor. Onu on farklı şekilde becerdiğimi hayal ettim, ama ilkel ihtiyacımı kısa tuttum. Seks, kurduğumuz arkadaşlığı mahveder. Her ne kadar vücudunu sahiplenmek, tadını ve nasıl hissettirdiğini bilmek istesem de, onu kaybetmek istemiyorum.

Çok derine indim ve Thalia'ya her zamanki seviş ve unut saçmalığımı yapma fikri nabzımın deli gibi yükselmesine neden oluyor. Muhtemelen onunla bu boku yapmaya çalışan diğer herifleri de incitirdim.

ON BİR

Theo

Logan, Thalia'nın yaptığı şişleri mideye indirirken, "Vay anasını," diye mırıldanıyor. "Bu çok iyi."

Kolunda ateşli bir fıstıkla geldiğinde dilimi unuttum. Uzun boylu, bacakları koltuk altlarına kadar uzanıyor, sarışın ve muhteşem - standart Logan tipi. Bu ilk kez olmuyor, ama herhangi birimizin bir flört getirmesi çok nadirdir. Kadınlara kulüpte bir ya da iki saatten fazla kur yaptığımız bilinmez. Birkaç içki, birkaç yüzeysel iltifat ve iş bitti, ama bu kız Logan'ın her zamanki fetihlerinden daha fazla ilgi ve hayranlık gerektirebilir.

Cassidy dışında, daha önce hiç bir kadını dışarı çıkarmamıştı. En azından dışarı çıkarmadı. Yıllar içinde birkaç tanesini evime getirdi ama halka açık bir yere değil. Umarım Cass'i ilk benim becermem, kardeşimin gerçek bir şeyler yaşama şansına mal olmamıştır.

Jack şişini tzatziki sosuna batırarak "Öyle," diye onaylıyor. "Yeteneğini boş harcıyorsun bebeğim. Bir yerlerde şef aşçı olmalısın."

Herkes başını sallayarak onaylıyor ve Thalia'nın yüzünde bir gülümseme belirliyor. İmkansızı başarmış gibi gülümsemesine bayılıyorum; gözleri parlıyor, yanakları zeytin rengi teninde neredeyse fark edilemeyecek kadar hafif bir pembe tonuna bürünüyor. Onun mükemmel yüz hatlarını o kadar çok inceledim ki, teninin genellikle hangi tonda olduğunu tam olarak biliyorum.

"Ares, buraya gel," diye cıvıldıyor, köpeği mutfağa çekip artıklarla besliyor. Bir anlık dikkatsizliğimle tavalar takırdamaya başlıyor, musluktan su akıyor.

"Aklından bile geçirme," diyorum omzumun üzerinden bakarak. "Kuralları biliyorsun, bana ukalalık yapma, *omorfiá*. Bulaşıkları ben yıkarım."

"Bulaşık makinesi alın artık," diye homurdanıyor Logan ama gözlerini Thalia'ya çevirip sandalyede arkasına yaslanıyor. "Annemiz bize iyi öğretti, tatlım. Otur. Bir bira kap. Biz ortalığı toparlarız."

Logan'ın sevgilisi Lucy, uzun beyaz tırnaklarını Logan'ın kolunda aşağı yukarı gezdirerek soluk çizgiler bırakıyor. Logan tabağı kenara itiyor ve bir kolunu Lucy'nin omuzlarına atarak onu kendine doğru çekiyor, dudakları kısa bir öpücük için Lucy'nin dudaklarına değiyor.

Bu öpücükte şefkatli hiçbir şey yok. Bu bir önsöz. Bir giriş. Daha fazlası için bir söz. Adamın sportif, neredeyse çocuksu stil anlayışı ve kızın zarif yüz hatlarıyla kolejli sevgililer gibi görünüyorlar, ama onu bu geceden daha uzun süre tutmayacağını biliyorum.

Nico tabakları toplarken, "Jared birkaç hafta içinde *Beklenmedik Gerçek* partisine ev sahipliği yapacak," diyor. "Country Club tüm yaz boyunca dolu, bu yüzden bu sefer benim evimde düzenleyeceğiz. Var mısınız?"

Ah, meşhur *Beklenmedik Gerçek* partisi.

Kulağa ne kadar aptalca gelse de, harika bir şey. Sadece davetlilerin katılabildiği bir etkinlik, havalı kalabalıklar için fazla ana akım. Kaba müzik, orta rafta alkol ve alışılmadık bir kıyafet kuralı - tamamı beyaz. Sebepsiz değil elbette. İçeri girebilmek için tişörtünüze ya da giymeye karar verdiğiniz şeye kendinizle ilgili beklenmedik bir gerçeği yazmanız gerekiyor. Ve gece ilerledikçe iş iyice eğlenceli bir hal alıyor.

İnsanlar gece boyunca siyah kalemler kullanır, alkol akmaya devam ederken kıyafetlerine gerçekleri ekler ve onları cesur yapar. Sarhoş insanlar dürüst insanlardır.

Shawn ellerini birbirine sürterek, "Evet," diye bağıyor. "Jared'i sevmem ama iyi bir parti vermeyi iyi biliyor."

Kardeşlerim yemekten sonra ortalığı toparlamaya yardım ederken Thalia artıkları paketleniyor ve buzdolabından daha fazla bira çıkarıyor.

"Ben bira içmem," diyerek burnunu kırııştırıyor Lucy ve Logan'a bakıyor. "Şarabımı getirdin mi, bebeğim?"

Kahkahalarımı bastırmak için yanağımın içini kan çekecek kadar sert ısırdığımda bakır paralar dilimin üzerinde dans ediyor.

Hazırda on farklı repliğim var ama beni kışkırtmadığı sürece sevişme şansını mahvetmeyeceğim.

Logan, benimle, Nico'yla ya da Shawn'la göz teması kurmamaya dikkat ederek, sevecenlik karşısında yüzünü buruşturuyor. Şu anda bize bakmaya cüret ederse ortalığın karışacağını biliyor. "Tabii ki tatlım," diyor dişlerini öyle bir sıkıyor ki kırılacaklarını düşünüyorum. "Bagajda. Ben de bir oyun getirdim." Anahtarlar elinde, dışarıda kayboluyor ve bir elinde bir şişe, diğer elinde bir

diğerinde küçük turuncu bir kutu. "Bunu dün gece Amazon'dan aldım. Bir içki oyunu."

Thalia kanepeden bir minder çalıp yere atıyor ve üzerine oturup kalçasını sıvazlayarak sessizce Ares'i kucığına emeklemeye teşvik ediyor. Köpeğim olmasına rağmen onu bana tercih ettiğini düşünmeye başlıyorum.

Teoriyi test etmek için "Buraya gel oğlum," diyorum. Yeterince eminim, kımıldamıyor. "Köpeğimi çaldın."

"Sana ısınacaktır." Corona'sından bir yudum alarak göz kırpmıyor. "Birayla içki içme oyunu oynamak ister misin?"

"Hayır bebeğim," diyor Jack, bir saat önce kanepenin yanına sakladığı votka şişesini yerden kaldırarak. "İçkiler."

"O halde..." Odasına koşuyor ve iki büyük şişe Uzo ile geri dönüyor. "Doğrudan Yunanistan'dan. Selanik'te bunları satın aldığımnda birlikte içebileceğim birinin olmasını umuyordum."

Kardeşlerim denemek için can atarken heyecan tavan yapıyor.

Selanik. Demek oralı. Gözleri bir an için buğulanarak bana doğru bakıyor ve paylaşmak istemediği belli olan bu küçük bilgiyi yakalayıp yakalamadığımı kontrol ediyor.

Anladım, Omorfiá. Söylediğin her şeye dikkat ediyorum.

Logan, Uzo'yu denemeyi reddederek küçük bir diva gibi surat asan Lucy'yi ikna etmek için biraz zaman harcıyor. Bu saçmalığa katlandığına göre gerçekten onun pantolonuna girmek istiyor olmalı. "İyi miyiz?" Kartları açıyor, karıştırıyor, birini seçiyor ve sırtarak görmemiz için ters çeviriyor. "Herkes içsin."

"Bana bırak." Thalia sürünerek masaya geliyor, şımarık poposunu sergileyerek kadehleri masaya diziyor ve bir bilek hareketiyle dolduruyor. "Şeref."

"Oh-oh... görünüşe göre bir profesyonelle karşı karşıyayız," diyor Jack hayranlıkla. "Bu numarayı nereden öğrendin?"

"Birkaç ay barda çalışmıştım."

Sıvı boğazımda yanarak ilerliyor, anasonun tatlı tadı hem hoş hem de tuhaf.

Shawn bir sonraki kartı alıyor, gözleriyle üzerinde yazılı birkaç satırı gözden geçiriyor. "Ben de bunun yetişkinlere uygun olacağını düşünmüştüm. Pekâlâ, seçtiğiniz bir kişi üzerinde en sevdiğiniz cinsel pozisyonu gösterin. Başarısız olursanız içersiniz, başarılı olursanız onlar da içer." Gözleri Thalia'ya takılır. "Hadi kızım. Neyden yapıldığını görelim."

Ares'i kucağından itiyor, yüzünde en ufak bir tereddüt ya da utanç izi yok. Thalia her zaman oyundur; yeni bir şeyler denemeye heveslidir. Önümüzdeki hafta paraşütle atlayış yapacağız ve onu ikna etmek için zerre kadar uğraşmama gerek kalmadı. Altmış dokuz kez başarıyla ölmediğimi açıklamama bile gerek kalmadı. Nico eğitmen olmak için eğitim alırken ona katılmamış olmam çok kötü. Şimdi bir lisans alabilirdim çünkü bu Thalia'nın benimle tandem atlayış yapabileceği anlamına gelirdi ama kalifiye olmak için beş yüzden fazla atlayışı tamamlamak o zamanlar listemde üst sıralarda değildi.

Shawn, Thalia'nın elini tutuyor, gözleri odaklanmış, burun delikleri açılıyor. Thalia'yı döndürüyor ve bir eliyle bileklerini arkadan tutarak onu -büyük göğüslerinin izin verdiği kadar- avlu kapısına doğru itiyor.

Yüzü terasa dönük, kalın, koyu bukleler yüzünün profilini gizliyor ama vücut dili çok şey anlatıyor. Sertçe yutkunması, gözlerinin hafifçe kapanması ve dudaklarında bir soluğun çiçek açan gölgesi, sertlikten hoşlandığını gösteriyor.

Shawn bir eliyle onun saçlarını kavriyor ve boğazını ortaya çıkarana kadar çekiştiriyor. "Buna ne dersin bebeğim?" diye kulağına nefes veriyor ve kalçalarını bir kez itiyor. "İçiyorsun."

"Jack?" Thalia mırıldanıyor, hâlâ aynı pozisyonda, sesi şakacı bir şekilde nefessiz. "Nişanlını bir süreliğine ödünç alabilir miyim? En fazla yarım saat."

"İki dakika sonra pes edersin, bebeğim." Shawn bileklerini bırakıyor ve shot bardağını doldurmak için geri çekiliyor.

Son dakikayı bir sabit diskten veri siler gibi zihnimden silmeye çalışıyorum ama Thalia'yı bardağa sabitleyen bedenimin görüntüsü hayal gücümü beslemeye devam ediyor. Her gün aklımda o varken mastürbasyon yapıyorum ama bu yeterli değil.

Aptalca bir şey yapıp onu kaçırmadan önce Logan'la kulübe gitmeli ve sevişmeliyim.

"Herkes benim seçtiğim renkteki tüm kıyafetlerini çıkarsın. Reddeden içsin," diye okuyor Nico, yan gözle odaya bakarak. "Hadi siyah olsun."

"Pislik," diye gürlüyor Logan ama tişörtünü ve kot pantolonunu çıkarıyor, tamamen Amerikan kası, Ken gibi kusursuz. Barbie'si kafasını sert bir hayır anlamında sallayıp eteğini çıkarmayı reddedince sinirli bir şekilde ofluyor.

Nico tişörtünü kafasına geçiriyor, Jack de öyle, ama hiçbir umurumda değil. Mavi ve beyaz giyiyorum, bu yüzden olduğum yerde kalıyorum.

Thalia'ya dikkat. Ayağa kalkmış, elleri arkasında, lacivert bluzunun altında, sütyeninin kopçasıyla uğraşıyor.

"Yardım ister misin?" Jack pantolonundan sıyrılarak sorar.

Kadın başını sallar ve askıları kollarından aşağıya doğru çeker. Beş saniye bile geçmeden, siyah dantelli sütyen dirseğimin bir santim ötesinde, kanepenin kol dayama yerine düşüyor.

Hay sikeyim. Ben. Öldüm.

Parfümü ve vücut losyonu gibi kokuyor, büyük kapları tam görüş alanımda.

"İç çamaşırı da var mı?" Nico soruyor.

Yüksek bel kotunun düğmesini çeviriyor, sağ tarafını aşağı kaydırıyor ve tanga olması gereken dayanıksız beyaz bir askıyı çekiyor. "Bugün olmaz."

Nico kimin siyah giysilerini çıkarıp çıkarmadığını kontrol ettikten sonra kaybedenlere içkilerini dolduruyor.

"Herkes en son ne zaman seks yaptığını itiraf etsin." Okuyorum, aletim am tadına bakmayalı neredeyse iki ay olduğunu hatırlatmak için titreşiyor. "En uzun süre seks yapmayan kişi içki içer ve kendisiyle birlikte içmesi için başka birini seçer."

"Ah kahretsin." Thalia iç çeker. "On dokuz ay, geçilmesi gereken süre. Kimse yok mu?" Şişeyi almak için sehpaye doğru sürünüyor. "Yok mu?"

"On dokuz ay mı?" Jack haykırıyor, gözleri kocaman, kaşları saç çizgisine çarpıyor. "Tanrım, seni zavallı şey... Fikrimi değiştirdim. Bu gece Shawn'ı alabilirsin."

Shawn aletini bir kadına sokma fikrinden ürktüğünde gülüyoruz.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Lucy aklımdan geçenleri söylüyor, sesi bulanıklaşıyor.

"Uzun hikâye..." Thalia iki kadeh dolduruyor ve bir kart seçmeden önce birini bana uzatıyor. "Aksesuarlarına kadar soyunacak birini seçin. Eğer reddederlerse, sen içeceksin. Kabul ederlerse, herkes içer." Odayı tarıyor, kimin kıyafetlerini kaybetme ihtimalinin daha yüksek olduğunu merak ediyor.

Birden hepimiz birbirimizle, yerle, tavanla ve köpekle ilgilenmeye başlıyoruz ve Thalia'nın kimin aletini göstereceğine karar vermeye çalışan dikkatli bakışlarından kaçıyoruz. Logan'ın arkasına saklanarak neredeyse transparan görünen Lucy'yi seçmeyeceği kesin.

Ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, Thalia sessiz bir hışımla üstünü çıkardı. Kafam büyüklüğündeki memeler hapsedildikleri yerden dışarı fırlayıp

Gururla. Pembe areolalar ve şeker gibi sert meme uçları beni bir anda çılgına çeviriyor.

Sıcak

bastı.

Ateşlendi

m.

Sertleşti

m.

Başım dönüyor.

Başparmaklarını kot pantolonunun kemerine geçirdiğinde neler olacağını anlamam bir saniyemi alıyor. Sonra bir baktım, kollarımda.

Nasıl ayağa fırladığım, beş adım attığım ve onu kendime nasıl çektiğim sonsuza dek bir sır olarak kalacak. Onu göğsüme bastırdım, gördüğüm en ateşli vücudu kendi vücudumla korudum, kimsenin bir daha bakamayacağından emin oldum, yoksa herkesi bayıltacaktım.

"Sen delisin Thalia," diye törpülüyorum, çıplak göğüslerinin bana doğru bastırıldığını hissettiğimde sikim seğiriyor.

Bir milimetre.

Hepsi bu

kadar.

Tişörtümün kumaşının bir milimetresi tenimi onunkinden ayırıyor ve bunun farkına varmak midemin buruşmuş bir paçavra gibi bükülmesine neden oluyor. "Sen kazandın. Hepimiz içiyoruz. Birini seçmen gerekiyordu, soyunman değil."

"Ben kendimi seçtim. Hiçbirinizde bunu yapacak cesaret yok ve bu oyun herkesi sarhoş etmekle ilgili."

Shawn yanımda durdu, elinde Thalia'nın tişörtünü tutuyordu, sonra tişörtü kafasına geçirdi. Ellerini kolların içine soktuğunda gözlerim onunkilere odaklanıyor. Anlayamadığım bir nedenle, o kumaş parçasını vücudundan aşağı kaydırmak, parmaklarımın uçlarının yanlarını okşaması, bir kadına yaptığım en erotik şeydi.

"Siz Amerikalılar çok namuslusunuz." Kıkırdıyor, shot bardaklarını doldurmak için sıraya diziyor.

Gözlerimi her kırışımda, memelerinin mutlu bir şekilde zıpladığı klip, bir porno film gösterimi gibi göz kapaklarımın arkasında oynuyor ve pantolonumdaki sert horoz durumunu daha da kötüleştiriyor. Hepimiz giderek daha fazla sarhoş olurken, sonraki birkaç tur boyunca bunu kontrol altına almayı başardım.

Lucy, kıkırdayarak ve kelimeleri geveleyerek bitiş zamanına yaklaşıyor. Birden siyah kıyafetlerini çıkarmayı hatırlıyor ve yedi tur geç kalarak eteğini çıkarıyor.

"İki kişi seçin," diye başlar Jack. "İkisi de diğeri herhangî bir şeyi kabul etmeye ikna edeceğini düşündüğü bir şey söylemeli ya da yapmalı. Hiçbir engel yok. Reddedersen içersin. Başarılı olursanız herkes içeri." Kimi seçeceğine karar vermeye çalışarak odaya göz gezdiriyor. "Nico ve Thalia."

Senkronize bir şekilde ayağı kalktıklarında omuzlarındaki ve boynundaki kaslar geriliyor. İkisi de kaybetmeye ya da pes etmeye meyilli değil. Diğerini kızdıracağını ve rahatsız edeceğini düşündükleri her şeyin üstesinden gelirler.

"Başlamak ister misin?" Nico soruyor. Nico'nun altı-üç boyu onun üzerinde yükselirken düşüncelerim duruyor. "Yoksa ben mi başlamalıyım?"

"Bana bırak." Yüzü ve duruşu çaresizleşiyor. Clueless. İyi bir oyuncu ama berbat bir karakter yargıcı. Nico kadınlarının kendinden emin olmasını sever. Hatta aşırı özgüvenli. Ukala. Kedici.

Ses sisteminden sızan sessiz müzik dışında oda sessizliğe gömülür. WYR GEMI'nin "Temptation" şarkısı odayı dolduruyor, Thalia elini Nico'nun çıplak karnına götürüp kararsızmış gibi davranırken bir hafta boyunca kesintisiz çalışıyor.

Kaslarının izini sürüyor, dokunuşu tüy gibi hafif, yaklaştıkça başını eğip Nico'nun gözleriyle buluşuyor. Onunkiler büyük, doe gibi. Dokunuşunda Nico'nun hoşuna gitmeyecek kadar fazla samimiyet var. Çok fazla ihtiyat. Parmaklarını Nico'nun omzunun üzerinden boynunun kıvrımına doğru uzatıyor ve başının arkasındaki saçların arasına sokarak kafa derisini hafifçe okşuyor.

Nico'nun gergin omuzları sarkıyor. Gözleri kapanıyor.

İşte o zaman, hareketlerini tekrar gözden geçiriyormuş gibi yavaşça ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor. Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdiriyor, öpüşmeleri bir nefes kadar uzakta. "Lütfen," diye fısıldıyor, burnunu onun yanağına sürüyor. "Ben... Sana ihtiyacım var."

Ne haltlar dönüyor burada?

Şu anda Nico, kız istese alnını kızın ayaklarına değdirecek kadar eğilebilirdi.

Nasıl oldu da onun aklına böyle girebildi?

Onu itmek, Thalia'yı odama sürüklemek ve kapıyı sürgülemek istiyorum ama bunun nasıl sonuçlanacağını merak ediyorum. Tüm kardeşlerime güveniyorum ama hayatım pahasına güvendiğim birini gösterecek olsam, o Nico'dur. Hepimizin toplamından daha fazla onuru var ve *elini sürmeme kuralını* asla çiğnemez.

Ayrıca... bu sadece bir
oyun. Sadece lanet bir
oyun.

Thalia uzaklaştığında atmosfer spektrumun diğer ucuna kayıyor ve Nico karaktere bürünüyor.

Yüce bir incelikten kaba bir kontrole.

Parmaklarını Thalia'nın boğazının etrafına doluyor, onu duvara yaslıyor ve bileklerini kelepçeleyerek başının çok yukarısında tutuyor. Diğer eli kalçasına giriyor, parmak eklemleri bir saniyeliğine bembeyaz oluyor, sonra belinin kıvrımını takip ediyor ve göğüs kafesinin üzerinde, başparmağı göğsünün altında duruyor.

Başını eğiyor, ağzı kulağının altında, dişleri yumuşak deriyi sıyrıyor. "Üzerinde. Dizlerinin üzerine. *Dizlerinin üzerine.*" Her kelimesi bir öncekinden daha sessiz ama daha güçlü bir şekilde emrediyor. Sanki itaat etmesini bekliyormuş gibi bileklerindeki tutuşu gevşiyor.

Ve diz çöktüğünde Nico'yu öldürmek mi yoksa Nico *olmak* mı istediğimi bilmiyorum. Onun güvenini istiyorum çünkü bunu başaramayacağımdan eminim.

Dizleri yere değmeden önce parmaklarını çenesinin altında kıvrıyor. "Aferin kızıma," diyor sessizce, çenesinin çizgisini okşuyor, sonra kalkmasına yardım etmek için omuzlarını kavrayarak büyüğü bozuyor. "Sen itaatkâr değilsin. Kontrol edilmeyi sevdiğin kadar kontrol etmeyi de seviyorsun, değil mi?"

Kadın başını sallayarak adamın kaburgalarına dirsek atıyor. "Sen kendi başına bir Dom değilsin. En azından geleneksel anlamda değil. Sapıkça bir şey değil ama yatak içinde ve dışında kontrolün sende olmasını istiyorsun."

Cevap vermiyor. Eminim hiçbir fikri olmadığı içindir. Thalia ona karakterinin varlığından bile haberdar olmadığı bir parçasını gösterdi. Nico'nun bunu düşünmek için uzun bir zamana ihtiyacı olacak.

İçkilerimizi yudumlarız. Sonra iki tane daha içtik. Birincisi Logan'ın kartında *kimin içeceğine sen karar verirsin* yazdığı ve o da herkesi seçtiği için, ikincisi de Lucy'nin kartında *gösterdiğin takdirde herkes içer yazdığı* ve o kadar sarhoş olduğu için hiç tereddüt etmediği için.

O ve Logan bir süre sonra ayrılırlar. Taksi çağırmadıklarını düşünürsek, muhtemelen onun arabasında sevişiyorlardır. Hızlı bir sevişme için benim banyomu kullanmasını yadırgamazdım ama Thalia'nın varlığı onun iğrençliğini dizginlemiş olmalı.

Bildiğim iyi oldu. Bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

Sonraki yarım saat içinde, gecenin şoförü Conor, Shawn, Jack ve Nico'yu eve götürmek için geldi. Yalnız kaldığımızda Thalia masadaki shot bardaklarını ve boş bira şişelerini temizliyor.

"Orada hâlâ birkaç shot var." Uzo şişesini işaret ediyor. Haklıydı. Yaklaşık dört parmak kalmış. "Biz bitirene kadar oynamak ister misin?"

Benim yarım yamalak, çakırkeyif hesaplarıma göre en çok içen oydu ama pazar sabahındaki bir mavi kuş kadar cıvıl cıvıl ve ayık.

"Evet, kulağa hoş geliyor. Bir bira daha ister misin?" "Ben alırım. Aç mısın?"

"Hayır, tokum." Thalia hareket ettiğine göre, Ares kanepeye atlıyor, yanıma kıvrılıyor, başı kucağımda. "Bakın kim kime ait olduğunu hatırlamış," diye sırtarak başını okşuyorum.

"Beni senden daha çok görüyor." Thalia bana bir şişe Budweiser ve bir shot bardağı uzatıyor, onun elinde de aynı set var.

"O bir erkek ve kadınlardan hoşlanıyor. Bu kadar basit." Kartları işaret ediyorum. "Sen başla."

Bir kart alıyor, okuyor, sonra bir tane daha alıyor, sonra bir tane daha, sonra bir hışımla onları kenara itiyor. "Sadece ikimiz olduğumuzda bu pek eğlenceli olmayacak. Çoğu görev grup oyunu içindir. Gerçeği söyleyelim. Neden kotumu çıkarmamı engelledin?"

Çünkü dört adamı yere sermem gerekirdi ve ben o kadar sert değilim. "Üstünü çıkarmadan önce ne yapmak üzere olduğunu bilseydim, seni daha önce durdururdum."

"Bu sorunun cevabı değil, Theo." Bana bir kadeh doldurmak için eğildi. "Umarım seni ailenin önünde utandırmamışımdır."

"Utanmak mı? Yıllar boyunca yaptıklarımızı duysan çeneni yerden kaldırırdın. Kızlarınızla ilgili utanılacak *bir şey yok*, inanın bana." Şişeden bir yudum alıyorum, dilimin ucunda onun geçmişiyle ilgili bir soru var. Orada kalıyor, sorulmadan. Ne zaman dürtmeye başlasam beni susturuyor ve ben gecenin bitmesine hazır değilim. "Nico'nun şefkate aşık olacağını nereden biliyordun?"

"Hiçbir fikrim yoktu. Gülme ama beni biraz korkutuyor. Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam vereceği tepkiden endişelendim." Kaşlarını birbirine yaklaştırıyor. "Ne olduğundan bile emin değilim. Kendine güvenen, seksi kadınlardan hoşlanan bir adam gibi görünüyor ve ben gülmesini bekliyordum."

"Ben de öyle. Ondan korkmana gerek yok, biliyorsun değil mi? Çoğu zaman gergin, dikkatli ve kibirlidir ama onu tanıdığında iyi bir adam olduğunu anlarsın. Ona yaptığın o zihin numarası var ya? Bana da yap. *Beni* nasıl gördüğünü bilmek istiyorum."

Thalia ve ben söz konusu olduğunda kumda ince bir çizgi çizdim. Çizginin sağ tarafında, güvenli tarafında kalmaya özen gösteriyorum ama bu istek... kesinlikle

Diğer tarafta, tehlikeli bölgede. Burada şansımı zorluyorum ama kendi merakıma karşı savunmasızım.

"Cesarete geri mi döndün?" Birasını bir kenara bırakarak kıkırdıyor. Alt dudağını mükemmel düzlükteki beyaz dişlerinin arasına çektiğinde yüzündeki eğlence kayboluyor. "Seks senin için bir macera." Kıvrıkcık saçlarını bir omzunun üzerinden atıyor, yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar oturduğum yere doğru sürünürken etrafımızdaki hava cinsel gerilimle yüklü. "Kızlarını vahşi seviyorsun," diyor tişörtümü yumruklarken.

Yavaş, şehvetli bir hareketle bir bacağını benimkinin üzerine atıyor, dizleri kalçalarımın her iki yanındaki kanepeye gömülüyor, sırtı kavisli, dudakları kulağımı sıyrıyor. Ellerimi kalçalarına götürüyor ve ben kendimi tutamıyorum ama sıkıca sarılıyorum.

Gitmiştim. Kalın, ağır bir şehvet örtüsüyle kundaklanmış, tenimi öyle sıkı sarmış ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Sana binmelerini istiyorsun, öyle yüksek sesle inlesinler ki adeta çılgılık atsınlar. Eforla yanan kaslarının acısını bastırmalarını istersiniz. Seni boşaltana kadar yorgunlukla savaşmalarını istiyorsun."

Sözleri nefes nefese, neredeyse zorlanarak çıkıyor. Sanırım kafamda canlandırdığı görüntüler beni olduğu kadar onu da etkiliyor. Eminim kalçalarını gıcırdatırken, klitorisini kotumun fermuarına bastırırken, göz bebekleri şişerken, uyarılma en yüksek vitesteyken kaya gibi sağlam horozumun ona kazıldığını hissediyordur.

Yüce İsa...

Sonsuza kadar mavi taşaklar.

Bu kötü, çok *kötü* bir fikirdi. O kadar sertleştim ki sikim Thor'un çekici gibi betonu kırabilir.

Birayı daha sert sıkıyorum ve ellerimi serbest bırakıp Thalia'nın yüzünü kavrayabilmek için şişeyi odanın diğer ucuna fırlattığımı hayal ediyorum. Ellerimi o kalın, koyu buklelerin arasına sokup dilimi onun sıcak, ipeksi ağzının içine sokmayı hayal ediyorum ama yapmıyorum.

O bana üç kalp atışı boyunca bakarken biramı parmaklarımı acıtacak kadar sert sıkmaya devam ediyorum. Ve sonra, kucağımdan kayarken o sessiz ve cüretkâr bakış, dişleri ve her şeyiyle geniş bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Nasıldı?" diye soruyor nefes verirken, gözleri parlıyor.

"Cennete oldukça yakındı," diye itiraf ediyorum, ağzım kuru, kalbim hızla çarpıyor. "Benim sıram."

Neden? Bunu neden söyledim ki? Biramı bitirip kalkmalı ve kendimi yatak odama kilitlemeliyim ama *hayır*... Ateşle oynamayı tercih ederim.

Ve sadece yanmakla
kalmayacağım. Küle
döneceğim.

Thalia kanepenin köşesine çekiliyor, hareketimi bekliyor ve sabırsızca kıpırdanıyor. Geri adım atmayacağımı bilsem de bir an için kıpırdamadan oturup yeniden düşünüyorum.

Kendime uzun ve detaylı bir bakış atıyorum, gözlerim vücudunda geziniyor, altında sakladığı cenneti bildiğim için lacivert üstünü kolaylıkla çıkarıyorum. Hızlıca hareket ediyorum, parmaklarımı kot pantolonunun kemer halkalarında dolaştırıyorum ve onu daha yakına çekiyorum, kanepeye yayılmış, dizlerini iyice açmış görüntüsüne bayılıyorum.

Hazır
görünüyordu.

İstekli.

Bu bir *işkence*.

Bacaklarını omuzlarıma asarken yüzüm kotunun fermuarının hemen üzerinde geziniyor ve onun sarhoş edici, tatlı kokusunu içime çekiyorum. Üstünün ince kumaşını meme uçlarını örtecek kadar yukarı itiyorum, parmaklarım kaburgalarını okşuyor. Dudaklarımı karnının üzerinde gezdirdiğimde kıvranıyor.

"*Sert ve hızlı* arasında bir fark var, ufaklık."

Ellerimi aşağıya, beline doğru kaydırıyorum, yumuşak etinden bir avuç tutuyorum ve onu ters çeviriyorum, hareketlerim hızlı ama kesin, dudaklarından yarı nefes, yarı inilti koparıyorum.

Kesinlikle sertlikten hoşlanıyor.

Karnının üzerine yattığında vücudunu kendi vücudumla örtüyorum, güzelliğin üzerinde sürünüyorum, dudaklarım ensesinde, saçları yüzümü gıdıklıyor. Bir elimi başına bastırıp yanağını yastığa yaslamaya zorluyorum.

Düşüncelerim aynı hizaya gelmiyor. Ne zaman birini hizaya getirsem, diğerlerini dağıtıyor ve beynim yoğun ve yapışkan bir şehvet karmaşası içinde eriyor. İlkel, hayvani bir ihtiyaçla sikimi alıp, sahiplenip, onun derinliklerine gömmek soğukkanlılığıma zarar veriyor.

"*Sertliği* kaldırabilir misin?" Parmaklarımı leğen kemiğine geçirerek fısıldıyorum, göğsüm sıkışıyor.

Bu şimdiye kadar oynadığım en tehlikeli oyun. Çakırkeyif, ateşli ve rahatsız. Bir hata havada asılı duruyor, her taraftan üzerimize baskı yapıyor... ve mantıklı düşüncemi toplayıp geri çekilmemin tek nedeni bu. Bana açık ve ayık bir rıza gösteremezken onu becermemin imkanı yok.

"Yakın mı?" Ses tonumun ne kadar dengesiz olduğumu göstermemesine dikkat ederek soruyorum.
hissediyorum.

"Cennete oldukça yakın..."

On dokuz aydır seks yapmamış ve bu belli oluyor - güzel yüzü yanan bir ihtiyaçla boyanmış. Eğer kanımızdaki alkol olmasaydı, birlikte harika bir gece geçirirdik. O kadar farklı seviyelerde uyumluyduk ki, tüm portföyüm üzerine bahse girerim ki seks listelerin dışında olurdu. Ama bir bakıma, şu anda düzgün düşünemediğimiz için mutluyum.

Rahatladım. Ben de öyleyim ve bu çok tuhaf bir duygu. O kadar sertleştim ki acı veriyor ve amındaki gerginliği giderme fikri bir fantezinin gerçekleşmesi gibi geliyor, ama *hayır*. Oraya gitmiyoruz.

Bu gece değil, umarım hiçbir zaman da olmaz.

Tek gecelik bir ilişkiden çok daha iyi.

ON İKİ

Thalia

BU KÖTÜ, ÇOK KÖTÜ BİR FIKIR.

Neden onunla çıkmayı kabul ettim ki? Ondan hiçbir şekilde etkilenmiyorum. Ondan özellikle hoşlanmıyorum bile. Aramızda kimya yok... Öyleyse neden bunu yapıyorum?

Çünkü görünüşe göre önemsiz biriyim.

En düşük seviyeye iniyorum. Theo'nun dikkatini çekmek için çaresizce dibe batıyorum. Çocukça, olgunlaşmamış ve aptalca davranıyorum.

Onu kışkandırmaya çalışıyorum.

Genç, zengin, flörtöz golfçülerden biri olan Dean bu sabah bana çıkma teklif ettiğinde iyi bir fikir gibi görünmüştü... ilk kez değil. Bu fikir artık iyi değil. En iyi ihtimalle aptalca çünkü Dean istediğim adam değil.

Theo öyle, ama benimle çıkmak şöyle dursun, beni becermek bile istemiyor.

Ben yatak odamdan çıktığımda o oturma odasında oyunla uğraşıyor, üstümde kalçalarımın ortasına kadar inen, kıvrımlarımı saran sevimli ama seksi mavi bir elbise var.

Hiçbir tanıma göre zayıf değilim. Birkaç kilo verebilirim. Belki birkaç kilodan daha fazlasını, ama tembelim ve fazla kilolarıma rağmen kendi tenimde rahatım. Büyük göğüsler ve güzel bir popo, spor salonundan kaçınmanın yadsınamaz bir bonusu. Sallanan karnım ve kalın kalçalarım biraz çalışıp forma girebilir ama yine de *tembelim*.

Theo dizüstü bilgisayar ekranından başını kaldırıyor, gözleri yavaşça beni içine çekiyor, sonra bakışlarımla buluşuyor, yakışıklı yüzü duygulardan arınmış. "Nereye gidiyorsun?"

"Bir randevum var. Dean beni bir şeyler içmeye davet etti." Bunu kabul ettiğim için kendimden nefret ediyorum. "Country Club'da çalışmaya başladığımdan beri çok ısrarcı oldu."

Theo dizüstü bilgisayarını bir kenara itiyor, sinsi, aşağılayıcı bir sırıtış dudaklarını büküyor, bu jest alaycı bir ifadeyle süslenmiş. "Hayallerini yıktığım için üzgünüm ama o içki bir randevu *değil*. Seni becermek için bir oyun."

Topuklarımın üzerinde sallanarak çantamı yeniden ayarlıyorum, kırılmış ses tonundan ve yorumun ne kadar acı verdiğinden şaşırıyorum. "Bunun için teşekkür ederim. Erkeklerin benden isteyebileceği tek şeyin bu olduğunu bilmek güzel."

Theo'nun ifadesi sanki ima ettiği şeyi yeni fark etmiş gibi acı dolu bir ifadeye dönüşüyor. "Öyle demek istemedim ama Dean'i tanıyorum. Seninle çıkmak istemiyor. Seninle ya da başka biriyle."

Çantamdaki telefonum çalıyor ve çağırdığım Uber'in dışarıda beklediğini haber veriyor. Dean'le randevumun ne kadar aptalca olduğunu farkında olarak topuklarımın üzerinde dönüyorum. "İyi geceler."

"Thalia, bekle." Koşarak yanıma geliyor, iri ve nefis kokan vücuduyla kapıyı kapatıyor. "İptal et. Zamanını boşa harcama. Dean tam bir pislik, *omorfiá*."

"Görünüşe göre bu kasabadaki herkes götün teki, ama bu riski alacağım," diyorum dişlerimi sıkarak, randevuyu tamamlama konusunda kararlıyım, özellikle de artık kanıtlamam gereken bir şey varken-Dean sadece benimle yatmak istemiyor. Bir kadını yatağa atmanın randevudan daha kolay yolları var. "Sadece seksle ilgilenseydi bana çıkma teklif etmezdi. Benden hoşlanıyor."

"Hayır, hoşlanmıyor."

"Vay be..." Kollarımı göğsümde kavuşturarak ağzımı açtım. "İkide iki. Bu gece iyi gidiyorsun." Onu kenara itiyorum, kapının kolunu tutuyorum ve bana tekrar hakaret etmeye kalkışmadan kapıdan fırlıyorum.

Newport Sahili seçkinlerin lüks zevklerine hitap eden irili ufaklı kokteyl barları, restoranlar ve kulüplerle doludur. Dean'in seçtiği bar ana caddedeki en pahalı yerlerden biri.

Lüks, içeri adımınızı attığınız anda yüzünüze tokat gibi çarpıyor. Yüksek kaliteli mobilyalardan ve iç tasarımın sofistike ihtişamından damlıyor.

Bugün Pazartesi, ama mekân hiç de ıssız değil.

Kırkklı yaşlarında bir grup zarif kadın uzun bir masanın yanında oturuyor, etkilemek için giyinmişler, boyunları elmaslarla süslenmiş, saçları kırmızı halı için şekillendirilmiş.

İki genç çift pencere kenarında içki ve hafif atıştırma lıkların tadını çıkarıyor, erkekler takım elbise giymiş. Bir grup arkadaş köşede, duvarları eski gazetelerle kaplı bir duvarın dibine gizlenmiş.

Dean de takım elbise giymiş. Lacivert bir blazer ceket omuzlarını sarıyor, altında beyaz bir gömlek var ve saçları yana doğru taranmış. Sohbet bir saatten fazla sorunsuz devam ediyor. Yunanistan'daki hayatımdan ya da anlatmak istediğim belirsiz hikayeden ve onun işinden konuşuyoruz. İyi biri, daha iyi bir kelime bulamadım. Onunla konuşmak Shawn ya da Jack ile konuşmak kadar kolay, ama kıvılcımlar uçuşmuyor ve kalbim çarpıyor. Kendime karşı dürüst olursam, sıkıldım. Onu daha yakından tanıdığım da çekici bulacağımı ummuştum ama bana çekici gelmiyor.

Yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldım.

Daha da kötüsü, Theo'nun sözleri doğru çıktı. Dean benden hoşlanmıyor. Beni anlamlı bir düzeyde tanımakla ilgilenmiyor. Herhangi bir seviyede, gerçekten. Ağzından çıkan her soru zorlama geliyor ve cevaplarıma hiç aldırmıyor. Benimle yatmak istiyor ama kaşlarını çatması hayal kırıklığına işaret ediyor. Top oynayacağımı düşünmüş olmalı.

Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.

Daha uzun dakikalar geçti. Ortam garipleşiyor ve sabrı yavaş yavaş buharlaşıyor, uzun, ince parmaklarının gergin bir şekilde masaya vurmasından anlaşılıyor. Sanki bu işe belirli bir zaman çizelgesiyle girmiş ve planın suya düştüğüne inanamıyormuş gibi kol saatindeki zamanı kontrol ediyor.

"Burada değilsin Thalia. Neler oluyor?"

Burada değil miyim? Son iki sorumu duymazdan geldi, sanki barın yanında daha istekli bir kadının durup durmadığını kontrol ediyormuş gibi aval aval etrafına baktı.

"Ben buradayım."

Sinirli bir şekilde havayı üfledi. "Dur tahmin edeyim. Bu," diye aramızda işaret ediyor, sandalyede arkasına yaslanarak, "olmayacak, değil mi?"

Kırmızı pipetli uzun bardaktan buz küpleri çıkarırken yanağımı çiğniyorum. "Belki de sadece aletini deliklerimden birine sokmayı ummasaydın olurdu."

Yutkunmak yerine altın viskiden bir yudum içine çekiyor ve öksürük krizine giriyor.

Konuyu yumuşatmam mı gerekiyordu? Makul, siyaseten doğru bir bahane mi bulmalıydım, yoksa başım ağrıyormuş gibi mi yapmalıydım?

Tekrar, *hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.*

"Bu pis ağzı sevdim, bebeğim." Gözleri yine parlıyor. "Dinle, güzelsin ve akıllı, eğlenceli bir kıza benziyorsun ama ben bir kız arkadaş aramıyorum. Bizler yetişkiniz. İhtiyaçlarımız var. Tek istediğim bir gece."

"Dürüstlüğünü takdir ediyorum. Kartlarını daha önce açıp seninle yatmak isteyip istemediğimi sorsaydın hem zamandan hem de paradan tasarruf etmiş olurdun."

"İstemiyor musun?" Parıltılar ucuz havai fişekler gibi sönüyor. "Anlaşıldı. Ben bir Hayes değilim. Onun evinde yaşadığını öğrendiğimde senin Theo'nun parlak oyuncuğu olduğunu anlamalıydım."

"Theo'yla yatmıyorum," diye tıslayarak masanın kenarına yaslanıyorum. "Biz arkadaştık. Aslına bakarsan, burada güvendiğim tek kişi o."

Dean'in sadece seks istediğini söylediğinde onu dinlemek istemeyişimin geçersiz kıldığı bir nokta, ama randevuma fayda sağlamak için bunu yüksek sesle söylemeyeceğim.

Tanrım, bu çok ama çok *kötü* bir fikirdi. Plan fena halde başarısız oldu ve üstüne üstlük, bir Country Club üyesini düşman edinmek üzereyim, bu da Dean başka bir arabacı kız istediğinde Jared'dan azar işitmeme neden olabilir.

Alaycı bir sırıtişla alay ediyor, cüzdanını çıkarıyor ve masaya bir ellilik atıyor. "Eğer seninle çıkacağını düşünüyorsan, tahmin ettiğimin yarısı kadar bile akıllı değilsin. Deliklerin onun yüksek beklentilerini karşılamayı bıraktığında seni ucuz bir sürtük gibi evinden atacak."

Ağzım açık kaldı. Bir böcek sürüsü tenimde aşağı yukarı geziniyor ama kafamın içinde tıslayan bir tür evcilleştirilemez şiddet aşağılanmayı yok ediyor.

Öne doğru atılıyorum, gömleğinden bir avuç kapıyorum ve düşüncelerimin kasırgası bozuk bir neon tabela gibi sıçrarken onu daha yakına çekiyorum. "Beni çok iyi tanıımıyorsun, o yüzden sana kısa bir özet geçeyim. Ben bir sürtük *değilim* ve insanların istedikleri gibi üzerimde dolaşmalarına izin vermem. Biraz haysiyetli ol. Olduğunu iddia ettiğin yetişkin gibi kaybetmeyi öğren." Onu geri ittim, tabureden kaydım ve saçlarımı omzumun üzerinden atarak çenem yukarıda, sırtım dik bir şekilde uzaklaştım.

Hayatımın bir döneminde savaşılan cesaretim, iradem ya da gücüm yoktu ama hayat bana iyi öğretti. Her zaman arkanızı kollayacak tek kişi *sizsiniz*.

Taksiler yolun her iki tarafındaki kaldırımlarda sıralanmış, insanların bar ve restoranlardan çıkmasını bekliyor. En yakın olanın arka koltuğuna oturuyorum, şoföre Theo'nun adresini veriyorum ve alnımı cama dayayıp dışarı bakıyorum

Theo'nun Dean hakkında haklı olması mı yoksa Dean'in Theo hakkında haklı olabileceği mi?

Beni evden atma kısmı değil. Sanki Theo gibi bir adam için yeterince iyi değilmişim gibi aşağılayıcı bir tonda söylenen *seninle çıkmayacak* kısmı.

Bu düşünceyi kök salıp büyümeden uzaklaştırıyorum. Bu ben değilim. En azından *sadece* ben değilim.

Hayes kardeşler bağlanmaktan kaçınıyor, gençliklerinin tadını çıkarıyorlar. Bu son derece anlaşılabilir bir durum ama aynı zamanda incinip ağlamadan önce büyüyen sevgiyi gömmem gerektiği anlamına da geliyor. Yanına taşındığımdan beri Theo eve bir kadın getirmedi ama bu yakında olmayacağı anlamına gelmiyor. Çok geç olmadan bu duyguları bastırmak kalbim için daha güvenli olacak.

"Camı kapatabilir misiniz lütfen?" Şoföre soruyorum, tüylerim diken diken oluyor. "Biraz üşüdüm de."

Şoför dikiz aynasına bakıyor, kaşlarını kaldırıyor, çünkü lanet Kaliforniya'da yazın ortasında kim üşür ki?

Kaliteli uyku eksikliği beni etkilemeye başlıyor.

On dakika sonra şoför Theo'nun apartman kompleksinin önüne yanaşıyor. Sanki akşam daha da kötüleşememiş gibi, söz konusu adamı duvarın dibinde, dudaklarının arasında bir sigarayla dinlenirken görüyorum. Cömert bir bahşiş bırakarak arabadan çok hızlı çıkıyorum. Başım dönüyor, görüşüme siyah noktalar serpiştiriyor, akşam havası ise ürperti ve daha fazla tüy dikenini beraberinde getiriyor. Bagaja tutunuyorum, ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

"Ne kadar içtin?" Theo kolumu tutarak kırıyor, alnında kırıksıklıklar oluşuyor.

"Ben sarhoş değilim." Sırtımı dikleştirdim ve ellerinden kurtulmaya çalıştım. "Bir kadeh içtim. Sadece başım dönüyor." Siyah noktalar griye dönüşüyor. "Sigara içtiğini bilmiyordum."

"İçmiyorum. Bir anlık zayıflık diyelim. Bir süre önce bıraktım." Sigarasını sokağa fırlatıyor, çenesiyle binaya doğru işaret ediyor ve onu içeri kadar takip etmemi istiyor. "Üzgünsün. Dean ne yaptı?"

"Üzgün değilim."

Beni tekrar yakaladı, bu sefer bileğimden. Dokunuşundaki aciliyet, erotik fantezilerim yoğunlaşırken haftalardır her gece rahatsız olduğum içimdeki sızıyı uyandırıyor. Beni kendi etrafımda döndürüyor, sırtımı tuğla duvara yaslıyor, kaslı vücudu kişisel alanımı daraltıyor.

Onu hissediyorum. Üzerinden hissedilir dalgalar halinde yayılan sıcaklığı, kolonyasının tahrik edici kokusunu, belimdeki parmaklarının sert dokunuşunu.

"Yalan söyleme. Ne oldu?"

"Üzgün değilim."

Öfkesini dizginlemek için derin bir nefes alıyor. Aradaki mesafeyi kapatıp beni öpmesini umarak bekliyorum ama yapmıyor. Theo geri adım attığında dileğimin omurgasının kırıldığını neredeyse duyabiliyorum, bu sese bir hayal kırıklığı bulutu eşlik ediyor. Bunu gitmem için bir işaret olarak algılıyorum ama elinin tersiyle karnıma dokunarak beni sabit tutuyor, karanlık gözlerinde ateş dans ediyor.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle. Seni üzgün görmekten hoşlanmıyorum."

Neden her şeyi doğru söylüyor? Sanki biri onu benim talimatlarıma göre inşa etmiş gibi: yakışıklı, şefkatli, düşünceli. Boğazım hayal kırıklığıyla tıkanıyor. Bu kadar inatçı olmasaydı çok daha mutlu olurdum.

"Haklıydın. Dean sadece beni becermek istiyor."

Dolgun dudaklarının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Sana vaktini boşa harcama demiştim."

"Bu hiç komik değil. Görünüşe göre sadece seksten başka bir şey istemeyen erkekleri cezbediyorum."

"Boktan bir karakter yargıcısın. Bir dahaki sefere biri sana çıkma teklif ettiğinde bana danış."

Theo parmağını çenemin altına sokup başımı eğerek ona bakmamı sağladığında göğsümde gıdıklanma hissi artıyor ve neredeyse dayanılmaz bir hal alıyor.

"Yorgun görünüyorsun, Thalia."

"Bu her kadının duymak için can attığı bir iltifat değil mi? Üçte üç. Tekrar vurmak ister misin, yoksa bu gece beni aşağılaman bitti mi?"

Daha geniş gülümsüyor. "Seni makyajlı ve makyajsız gördüm. Uyumadan önce yüzünü yıkamaya üşendiğin için gözlerinin altına maskara bulaşmış halde gördüm seni. Seni seksi bir elbise giyerken de gördüm, bir eşofman ve domates suyuyla lekelenmiş bir tişörtle de gördüm. Sen güzelsin, küçüğüm. Her zaman güzelsin. Ama şimdi *yorgunsun*."

Bunu duyduktan sonra gülümsememin ağzımı yırtmasını engellemek imkansız. Vücudum nasıl tepki vereceğine karar veremiyormuş gibi omurgamdan aşağı sıcak ve soğuk kızarmalar kayıyor. "Tatlı dille kurtuldum," diye takılıyorum, onu kendimden uzaklaştırarak. "Son zamanlarda pek iyi uyuyamıyorum."

"Kötü rüyalar mı?"

İyi rüyalar. Theo'nun yüzünün benimkinin üzerinde asılı durduğu, gözlerinin kapüşonlu, aç olduğu çok güzel, yoğun rüyalar. Aceleci bir ritimle içime girerken çıplak vücudu dokunulmayacak kadar sıcak. Canlı, erotik fanteziler her gece başıma bela oluyor, orgazm patlamadan saniyeler önce duruyorum ve hüsranla uyanıyorum.

"Hayır, sadece geceleri geç yatıp sabahları erken kalkıyorum."

"Normalde iyi bir yalancısın, biliyor musun? Bu gece kaytarıyorsun. Seni rahatsız eden şeyi bana söylemek istemiyorsan söyleme ama yalan da söyleme."

"Tamam," diye hayıflandım, yenilmiştim. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Artık içeri girebilir miyiz? Hava serin."

On saniye boyunca sessiz kalıyor, sanki aklımı okuyormuş gibi bana bakıyor. Sonunda kenara çekilip kapıyı açıyor ve önce benim girmeme izin veriyor.

"Üzerimi değiştireyim ve hafif bir şeyler atıştıralım," diyerek yatak odama doğru ilerliyorum.

"Ozark'ın başka bir bölümü mü?"

Diziyi geçen hafta izlemeye başladık, bu yüzden öğleden sonra şekerlemelerini bıraktım. Country Club'da çalışmak ve garsonluk yapmak arasında pillerimi şarj etmek yerine, Theo ile kanepede oturup günde en az bir bölüm izliyorum.

"Sormak zorunda mısın? Ayarla." Kapıyı arkamdan kapatıyorum, elbisemden sıyrılıyorum, üzerime bir kot geçiriyorum, sonra kalın bir hırka giyiyorum ve mutfığa girmeden önce saçlarımı at kuyruğu yapıyorum. "Oyna," diyorum on dakika sonra, iki bira ve bir şarküteri tabağıyla aceleyle oturma odasına girerken.

Theo program boyunca minik kraker sandviçleri yapmama bayılıyor. Ve çoğu zaman o küçük lokmaları doğrudan ağzına koyabilmeyi seviyorum.

ON ÜÇ

Theo

THALIA CARDIGAN'ını kaçınıcı kez daha sıkı sarıyor, parmak uçlarında banyoya doğru ilerliyor ve ayak parmakları soğuk zemine değdiğinde irkiliyor. Gözlerim onu takip ediyor, kaşlarım çatılıyor.

Ben burada tişörtle oturuyorum, sıcaktan kavruluyorum ama o kalın, yünlü bir hırkaya sarınmış, titriyor ve üşüyor. O da biraz solgun ama ben bunu yorgunluğa bağlıyordum.

Şimdi o kadar emin değilim.

İki bölüm izledik, üçüncüye başlamak üzereyiz. Kısa arayı masayı toplamak ve iki bira getirmek için kullanıyorum, sonra Thalia geri geliyor, teni kül rengi, gözleri cam gibi.

"İyi misin?"

"Evet, sadece yorgunum. Muhtemelen biraz uyumalıyım ama ne olduğunu bilmem gerek, o yüzden bir bölüm daha. Battaniyeyi uzatır mısın lütfen?"

Elimin tersiyle alnına dokunuyorum, bu cevaba inanmıyorum. Dudaklarımı şakağında geçici bir termometre olarak kullanmak için daha da yaklaşıyorum, ellerim soğuk olduğu için tekrar kontrol ediyorum ve düşündüğüm kadar sıcak olup olmadığından emin değilim.

Annem her zaman dudakların en doğru ölçüm olduğunu söylerdi.

"Kahretsin," diye nefes alıp uzaklaşıyorum. "Ateşin var. Oldukça yüksek bir tane."

Kanepenin arkasında asılı duran dayanıksız battaniye yerine yatak odamdan büyük, kabarık bir battaniye getirip Thalia'yı gri bir kozaya sarıyorum.

"O kadar yüksek olduğunu sanmıyorum. Ben iyiyim."

"Sen her zaman iyisin." Ben ilaç ararken mutfaktaki dolaplar tıkırdıyor. "Yanıyorsun, bu yüzden söyleyemiyorsun."

Tylenol ve termometreyi alıp yanına oturuyorum, mavi ışığı kafasına tutabilmek için parmaklarımı çenesinin altına kıvrıyorum. "Bir-oh-iki nokta sekiz. Bu gecelik işin bitti, *omorfîá*. Tylenol ve yatak."

"Sadece üşüyorum. Haplar işe yaramaya başladığında iyi olacağım. Bir tane daha izleyelim." Bileğimi kelepçeliyor, dudaklarını abartılı bir at nalına dönüştürüyor ve Çizmeli Kedi'nin iri gözleriyle bahsi yükseltiyor. "Lütfen."

Hayatta olmaz. Dinlenmesi, daha da kötüleşmeden uyuması gerekiyor ama ayağa kalkmış, ellerini kulaklarına kavuşturmuş, benim sesiz itirazlarımı bastırmaya çalışıyor. İki hap yutuyor, kendine bir fincan çay yapmak için çaydanlığı kaynatıyor.

Bacağım yerde zıplıyor. Onun hasta olmasından nefret ediyorum. Şu anda ıslak bir tavuk kadar rahatım. Yatağında, yorganın altında güzel ve sıcak bir uykuda olmalıydı.

Geçen hafta işten eve geldiğimde onu kanepede kıvrılmış, karnında sıcak su şişesi ve sehpanın üzerinde yarısı yenmiş bir çikolata ile bulduğumda olanları hatırlayarak onu yatağa gitmeye ikna etmekten vazgeçiyorum. Regl kramplarını hafifletmek için Advil almıştı. Aradan yirmi dakika bile geçmeden kendinden geçmişti.

Belki Tylenol de aynı etkiyi yapıyordur.

Çayla geri geldi ve ben play tuşuna basarken kanepenin köşesine yerleşti.

"Buraya gel." Arkasına uzanıp onu yanıma çektim. "Bir radyatörden daha sıcaksın."

"Ama yine de üşüyorum." Başını omzuma yaslıyor, gözleri ekranda.

Onu daha yakın tutuyorum, ellerim battaniyenin ve hırkanın altında, ortasının etrafında. Belini okşuyorum, başı sallanmaya başlayıp vücudu gevşeyene kadar yarım saat boyunca parmaklarımı aşağı yukarı gezdiriyorum.

Kendinde değil ama onu hareket ettirsem uyanmayacağından emin olana kadar belinin kıvrımlarını okşamaya devam ediyorum. Biraz manevrayla önce kollarıma sonra da yatağa giriyor.

Kıpırdanıyor, yanağını yastığa dayıyor. Solgun, neredeyse transparan olsa bile çok güzel. Tylenol ateşini düşürdüğü için artık o kadar katı değilim.

Bir-oh-iki nokta sekiz şaka değil.

Onu yatırıyorum, uyuyan güzele A sınıfı bir sürüngen gibi bakıyorum, güçlü bir şefkat dalgası tarafından tüketiliyorum. Gece lambasını açık bırakıp etrafı toparlamak, Thalia'nın ilaçlarını ve bir bardak su getirmek için oturma odasına dönüyorum.

Yirmi dakika sonra hala aynı pozisyonda, alnındaki saçlar nemli. Yün hırkasının içinde aşırı ısınıyor. Onu uyandırmamaya dikkat ederek yorganı geri çekiyorum, hırkayı çıkarıyorum, kot pantolonunun fermuarını açıyorum ve kalçalarından aşağı kaydırıyorum. Külotunun beyaz danteline bakmak yerine, üstünü örtmek için üstünü aşağıya doğru uzatıyorum, sonra çarşafları çenesine kadar itiyorum.

Bir parçam yanına sokulmak istiyor ama kendimi gece lambasını kapatmaya ve yatak odama çekilmeye zorluyorum. Kıyafetlerimi kaybediyorum ve yatağa girmeden önce onları çamaşır sepetine atıyorum, ama aklımdaki son şey uyku. Yirmi dakika boyunca dönüp duruyorum, rahat bir pozisyon arıyorum, çekilmiş bir sapan gibi gerginim.

Ya gecenin bir yarısı ateşi yükselir ve hapları almak için uyanmazsa? Ya daha fazla suya ihtiyacı varsa ama yataktan kalkamayacak kadar halsizse? Ya da daha kötüsü... Ya yataktan kalkıp mutfığa giderken yarı yolda yığılıp kalırsa?

Burada olursam bunu duyamam.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıyorum, koridoru geçiyorum ve odasına geri dönüyorum. Thalia'nın yanına sokulup sarıldığı yastığı bedenimle değiştirirken şilte ağırlığının altında eğiliyor. Parmaklarını göğsümde gezdirip yüzünü boynumun kıvrımına gömdüğünde hâlâ uykuda olan Thalia yeniden kıpırdanıyor.

Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Gece boyunca aynı pozisyonda kalıyor. Öte yandan, çok sık uyanıyorum, ateşini kontrol etmek için her seferinde dudaklarımı şakağına bastırıyorum. Sabah dört civarında, yine çok sıcak.

"Thalia," diye fısıldıyorum, parmak uçlarımı yanağına sürterek. "Thalia, uyan." Nemli saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum ve gece lambasını yakıyorum.

Titriyor, boğazı acıyormuş gibi sertçe yutkunuyor ve gözlerini yavaşça açıyor, odanın aydınlığına karşı gözlerini kısıyor. "Ne oldu? Burada ne yapıyorsun?"

"Açıkçası, durumdan faydalaniyorum." Oturmasına yardım ediyorum. "Ne yaptığımı sanıyorsun? Sana bakıyorum. Yine yanıyorsun."

Uykusunu siliyor, alnına dokunuyor, kahverengi gözleri yüzümü arıyor, sanki işlem hızı onunla birlikte uyanmamış gibi kaşlarını çatıyor. "Saat kaç?"

"Sabah dördü biraz geçiyor." İki Tylenol hapını suyla yıkamasını ve bardağı kenara koymasını izliyorum. "Yazın hangi cehennemde üşüttün sen?"

Onu kendime çekerken bir elini karnımın üzerine koyarak yaklaşıyor, onu bu kadar yakın hissetmeye şimdiden bağımlıyım. "Bilmiyorum, belki de bu sabahki fırtınadır. Bazı golfçüler yağmurda oynamayı umursamıyor," diye fısıldıyor ve burnunu boynuma sokuyor. "Çok güzel kokuyorsun," diye nefes alıyor, yarı uykulu bir halde.

"Bunu hep söylüyorsun."

"Çünkü öyle... çok güzel."

Başına bir öpücük konduruyorum. "Uyu, *omorfiá*."

ON DÖRT

Theo

Sabah uyandığımda THALIA yatakta değildi. Yatak odasında saat yok ama güneşin gökyüzündeki konumuna bakılırsa alarmım bir süredir duvarın arkasında çalışıyor.

Gerçi dün gece telefonu şarja takmamıştım, o yüzden muhtemelen yediden çok önce bitmişti.

Thalia'yı mutfakta bir fincan kahve içerken ya da belki duş alırken bulmayı umarak kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum ama yatak odasından dışarı adımımı attığımda dairenin sessizliğiyle karşılaşıyorum. Mutfakta, banyoda ya da terasta Thalia'dan hiçbir iz yoktu.

Sinirlenerek yatak odama girdim, telefonu fişe taktım ve açılmasını bekledim. Saat sekiz otuz iki. Gelen bildirimleri görmezden gelip Thalia'nın numarasını çeviriyorum. Bir, iki ve birkaç kez daha çaldıktan sonra bir mesaj geldiğinde küfürler savuruyorum.

Thalia: Mola saatine kadar

konuşamam. Ben: Ne sikime istesin

sen?! Thalia: Daha iyiyim.

Dört saat önce cehennemden daha ateşliydi ve şimdi iyi mi? Hayır. yol.

Ben: Seni on dakika sonra alırım. Sen yatmaya gidiyorsun.

Thalia: Öylece gidemem. Söz veriyorum iyiyim. İçimde Tylenol var. Her ihtimale karşı dolap.

Yine küfrediyorum. Kafamın içinde yani. Küfrediyorum, kelimeler o kadar yaratıcı ki düşüncelerim radyodan yayınlansa uzun bir bip sesi duyarsınız.

Ben: Mola verdiğinde beni ara ve kendini daha kötü hissetmeye başlarsan beni ara. Döndüğünde seni yatağa kelepçeleyeceğim.

Thalia: Sözler, sözler.

Beni kandırdı.

İşe hazırlanmak için başsız bir tavuk gibi evin içinde koşturmak yerine, oturma odasında kamp kurdum, bir iş sahibi olmanın sinir bozucu idari tarafıyla ilgileniyorum - her ne pahasına olursa olsun kaçınmaya meyilli olduğum bir görev. Thalia'nın günün herhangi bir saatinde onu almam için bana ihtiyaç duyması ihtimaline karşı bugün elimi taşın altına koymaya hazırım.

Ve kalmam ne büyük bir nimet.

İki saatten az bir süre sonra dairenin kapısı açılarak paspasın üzerinde uyuklayan Ares'i ürküttü.

"Hey, adamım!" Jared bağılıyor, kolunu Thalia'ya dolamış.

Jared onu bıraktığında Thalia neredeyse hayalet gibi, ayaklarının üzerinde sallanıyor ve duvara yaslanıyor, benim onun beline dolanmış eline ters ters bakmam sayesinde.

"Ne oldu?" Lekeli üniformasına ve sıyrılmış, kanlı dizine bakarak odayı geçiyorum.

"Parkurda bayıldı," diye açıklıyor Jared, elleri ceplerinde. "Sanırım grip olmuş. Ateşi var."

"Bugün içeri girmemeliydim," diye mırıldanıyor, her kelimesi gergin bir mırıltı. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Evet, hiç de bile." Elimi başına bastırıyorum, nabız boynumda zonkluyor. Çok sıcak. Öncekinden daha sıcak. Ateşini düşürmezsek acile gidecek. "En son ne zaman Tylenol aldın?"

"Sabah dörtte."

"Çok sorumsuzsun Thalia." Ayakkabılarını çıkarıp onu kollarıma aldım. "Sekizde bir doz daha almalıydın." Omzumun üzerinden Jared'a bakıyorum. "Onu buraya getirdiğin için teşekkürler. Yarın ya da Perşembe günü herhangi bir vardiyaya bakmasını beklemeyin."

Thalia'nın kolunu sıkarak başını sallıyor. "İyileşene kadar geri gelme, tamam mı? Gerekirse Cassidy hafta sonu vardiyalarını üstlenebilir."

"Gerçekten üzgünüm," diye mırıldanıyor Thalia, gözleri uykuya dalmak üzereymiş gibi ağır.

Yorum yapmadan el salladı ve bizi yalnız bırakarak topuklarının üzerinde döndü.

"Kendi sağlığın konusunda sana güvenilmez." Onu kanepeye oturtup termometreyi başına doğrultuyorum. Sonuçlar ekranda yanıp söndüğünde ellerim buz kesiyor. "Bir-oh-üç nokta altı. Kahretsin, ya önümüzdeki on beş dakika içinde düşürürüz ya da seni hastaneye götürürüm." Telefonumu kapıp annemin numarasını çeviriyorum ve bir şişe daha Tylenol getiriyorum.

"Günaydın, benim uzun zamandır kayıp oğlum," diye cıvıldıyor annem, yarı sevinçli, yarı buruk. "Numaramı hatırlaman için ne olmuş olabilir ki?"

"Selam anne, son zamanlarda uğrayamadığım için üzgünüm. Sürekli çalışıyorum." "Ah, iş... tabii ki. Bütün oğullarımın mazereti."

Birkaç aydır annemi ihmal ettiğimi, oyunu mükemmelleştirmeye odaklandığımı inkar edemem. Thalia taşındığından beri onu kontrol etmek için bile aramadım. Yazıklar olsun bana. Ciddiyim. Bu utanç verici. Annem bir aziz ve bundan daha iyisini hak ediyor. Thalia iyileşir iyileşmez onu ve babamı ziyaret etmeyi aklıma not ettim. Bu da bana şunu hatırlatıyor.

"Çok yüksek ateşi nasıl hızlıca düşürebilirim? Çok yüksek derken, 1,3,6 gibi. Tylenol yarım saat sürer ve bu çok uzun."

"Hasta mısın?" diye soluk soluğa soruyor, tam anlamıyla anne moduna geri dönüyor. "Bebeğim, yakında orada olacağım, tamam mı? Sadece Tylenol al ve-"

"Anne, ben iyiyim. Benim..." Evet, neyim? *Ev arkadaşım* Thalia ile olan ilişkimin hakkını vermiyor ve her gün *arkadaşın* da uygun bir tanım olmadığını fark ediyorum ama elimdeki tek tanım bu. "Arkadaşım iyi değil. Ateşi çok hızlı yükseliyor. Ne yapabilirim?"

Elimde bir bardak su ve iki hapla döndüğümde Thalia battaniyeye sarılmış, gözleri kapalı, yanağını kanepenin kolçağına dayamıştı.

"Bir arkadaş mı?" Annem şarkı söyleyen bir sesle mırıldanıyor ve kaşlarını nasıl salladığını, bilmiş suratlar çizdiğini hayal edebiliyorum.

"Şimdi olmaz, tamam mı? Bu hafta sonu geldiğimde konuşuruz. Sadece bana ne yapacağımı söyle."

"Tamam, t a m a m . Onu birkaç dakika ılık bir banyoya sokun. Hayır.

Soğuk, Theo. Ilık. Yardımı olacaktır. Olmazsa, bir doktora görünmesi gerekebilir.

Doktor."

"Teşekkür ederim. Pazar günü uğrayacağım, söz veriyorum."

"Nefesimi tutmayacağım," diyor ve aramayı kesiyor.

Arkadaşım hakkında bin bir soru sormak için Shawn, Logan ya da Nico'nun numarasını çevirdiğine bahse girerim.

Thalia battaniyenin altında titriyor, gözleri ağırlaşmış, dudakları kurumuş. Kül rengi teni kirli beyaz kanepemle aynı tonda. Kutup kışı gibi titrerken ona serin bir banyoya girmesi gerektiğini söylemek muhtemelen işime yaramayacak. Banyoyu hazırlamak için bir süreliğine yanından ayrılıyorum.

"Bundan hoşlanmayacaksın," diyorum, onu gelin gibi koltuktan kaldırırken. "Banyoya girmen gerek."

"Banyoları severim," diye mırıldanıyor, gevşek kollarını boynuma doğru düzgün sarıp tutunamayacak kadar güçsüz.

"Bundan hoşlanmayacaksın ama oraya girmelisin. Onu küvetin kenarına oturtuyorum ve daracık polo tişörtünü ve eteğini çıkarmasına yardım ediyorum. Külotuna ve sütyenine dokunmadım, yoksa anevrizma geçirebilirdim.

Tanrım, o mükemmel. Zeytin rengi teni, yuvarlak kalçaları ve sıcak kalmak için kendini kucakladığı için daha da dışarı itilmiş büyük göğüsleri. "Atla. Sadece birkaç dakikalığına."

Sağ ayağı suya değdiğinde kendini sabitlemek için elimi tutuyor. Dudaklarından sıkıntılı bir inilti çıkıyor. "Hayır, giremem. Çok soğuk. Tylenol işe yarar. Ben iyiyim, gördün mü?" Kolunu ovuşturarak tüylerini diken diken ediyor ama doğal olmayan solgun yüzünü, cam gibi gözlerini ve dokunulduğunda ne kadar kavurucu bir sıcaklık hissettiğini gizleyemiyor. "Lütfen, oraya girmek istemiyorum."

"Girmek zorundasın. Termometreyi başına doğrultup ekranı gösteriyorum. "Ateşin çok hızlı yükseliyor, Thalia. Atla."

Ateşi bir-oh-üç nokta sekiz ve eğer önümüzdeki on dakika içinde ateşini biraz da olsa düşüremezsem, haşlanmış yumurtaya dönüşmeden önce onu hastaneye götüreceğim.

Thalia bir adım ileri gitmek yerine bir adım geri gitti. Su vücudundan yaklaşık on derece daha soğuk, bu hiç hoş değil ama ya şimdi küvete girecek ya da hastanede serin battaniyelere sarılacak.

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim.

Tişörtümü yırtıp eşofman altımı çıkarıyorum ve Thalia'nın ağzı açık bir şekilde vücudumda gezinen ve her kası inceleyen bakışlarını görmezden geliyorum. Ona

Tekrar itiraz etmeye vakit bulamadan k  n   avu  ladım, onu kollarıma aldım ve suya girdim.

Dişlerimi sıkarak oturdu  ğumda tıslıyor ve titriyor, omuzlarımı tırmalıyor. Vücut ısıım Thalia'n  nkinden çok daha soğuk ama ılık banyo ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

"Arkanı d  n," diyorum, bacaklarımın arasına oturana kadar dar alanda manevra yapmasına yardım ediyorum, sırtı göğsüme dönük, dişleri takırdıyor. "Nefes al, *omorfi  *. Başka bir şey d    n."

Deniyor ama dikkatini dağıtmak yerine bu ıstırabın bitmesine kalan saniyeleri sayıyor. Ateşini tekrar kontrol edene kadar birkaç dakika geçiyor ve dişlerimin arasından rahat bir nefes alıyorum. Yavaş yavaş düşüyor.

"Konu   benimle," diye kekeliyor, sanki bu onu sıcak tutacakmış gibi kollarımı ona sarıyorum. "Geceleri tekmeliyor muydum?"

Bacaklarının arasına bir sünger daldırıp boynuna ve omuzlarına sıkıyorum. "Hareket etmedin ama horluyorsun, biliyor musun?"

"Hayır. Hayır, hayır, hayır, *hayır*. Yapmıyorum. I-" Nefes alıyor, dekoltesine biraz daha su sıktı  ğımda yavru bir geyik gibi titriyor. "  ok     d  m."

Kollarım sanki daha önce sayısız kez yapmışım gibi otomatik bir refleksle vücudunu daha sıkı sarıyor. "Harika gidiyorsun. Beş dakika daha. Rahatlamaya   alı  , tamam mı? Ne kadar gerilirsen o kadar kötü olur. Buradan çıktıktan sonra *Ozark*'ı izleyebiliriz."

Nefes nefese kaldı, tırnaklarını kollarıma geçirdi. "D-did you f-f..." sert bir nefes alıyor, sonra cümlenin geri kalanını hızlıca, nefes verirken ağzından kaçırıyor. "...bölümü bensiz mi bitirdiniz? Ne oldu?"

"Sana söylemeyeceğim. Tekrar izleyeceğiz. Yüzünü görmem gerek-" Sırıtıyorum, cümlenin sonunun söylenmeden kalmasına izin veriyorum. "Boş ver. Göreceksin."

Ateşi daha kontrol edilebilir bir-iki dereceye düştüğünde Thalia'nın banyodan çıkmasına yardım ediyorum ve onu kalın, sarı bir havluya sarıyorum. Artık biraz daha az solgun ve benim yardımım olmadan giyinmesine izin veriyorum.

"Bugün yemek yedin mi?" Gri kapüşonlu bir tişört ve ona uygun bir eşofman giymiş halde kanepede top gibi kıvrıld  ğında soruyorum.

"Yemek yiyebilece  imi sanmıyorum," diyerek kendini yukarı çekiyor ve bir dirse  ğinin üzerine yaslanıyor, "ama sana d  r  m ya da makarna yapabilirim-"

"Seni o kanepeye bantlamayı ciddi ciddi düşünüyorum. Bütün gün o güzel k   n   oynatmayacaksın, anlaşıldı mı? Daha sonra paket siparişi vereceğim.

şimdi açsın."

"Hayır, ben iyiyim." Yaklaşıp yanağımdan öptü. "Teşekkür ederim."

Artık ulaşabileceğim bir yerde olduğuna göre, dün gece yaptığım gibi onu kendime çekiyorum, ikimiz de rahatça uzanacak şekilde ters çeviriyorum ve elim bir kez daha battaniyenin altında, vücudunun yan tarafını sakınleştirici, tekrarlayan bir hareketle okşayarak oynat düğmesine basıyorum. Gözleri ağırlaşmadan önce bölümün yarısı geçti.

Başını hafifçe yukarı kaldırıyor, dudakları çeneme değiyor. "Uykum var."

"Uyu, *omorfiá*," diye fısıldıyorum, saçlarına bir öpücük konduruyorum, buradan çıkıp yatağa gitmeyi aklından bile geçiremeden onu sıkıca tutuyorum.

Hayalet gibi, yorgun bir gülümsemeyle yüzünü çenemin altına sokuyor, bir eli göğsümde tişörtü yumrukluyor, bir bacağı dizden bükülmüş ve uyluklarımın üzerinde duruyor.

Gösteriyi değiştiriyorum, böylece hiçbir hareketi kaçırmayacak, parmaklarımı kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum. Çenesine kadar çektiği kabarık battaniyeye rağmen arada bir titriyor ve bana ikinci bir deri gibi yapışıyor. Birkaç dakika içinde kendine geliyor ama ateşi bire bire düşene kadar en az yarım saat geçiyor ve sanırım en fazla bu kadar düşecek.

Beş bölüm "The Big Bang Theory" izledikten sonra kapı çalınıyor ve ardından biri -kim olduğunu biliyorum- davet beklemeden içeri dalıyor. Bunu sadece bir kişi yapar ve bir gün oğlunu oturma odasında biriyle sevişirken yakaladığında bu ani mahremiyet ihlallerinden pişmanlık duyacaktır.

"Mümkün olduğunca çabuk geldim," diyor annem, elinde büyük bir çorba kabıyla adımlarının ortasında durarak. Thalia'ya ve battaniyeye sarılmış bana bakıyor, başı göğsümde, saçları çenemi gıdıklıyor. "*Arkadaşın* nasıl hissediyor?"

"Sana da selam anne." Thalia'nın kol ve bacaklarını çözerken onu uyandırmamaya dikkat ederek yeniden ayarlıyorum. "Ateşini düşürdüm." Annemin yanağına bir öpücük kondurup mutfakta ona katılıyorum. "Yine de istediğim kadar düşük değil."

"Tavuk çorbası yaptım." Gülümsüyor, dolaptan bir tencere çıkarıyor. Ben

b ü y ü r k e n her derde devaydı. Burun akıntısı mı?

Tavuk çorbası. Ateş? Tavuk çorbası. Dizin mi sıyrıldı? Yara bandı ve tavuk çorbası. Shawn burnumu kırdığında bile bana tavuk çorbası yapmıştı.

"Bu gizemli arkadaşının kim olduğunu öğrenmek için neden kardeşlerini aramak zorundayım?" diye soruyor, çaydanlığa su doldururken, muhtemelen

Thalia'ya ballı ve limonlu bir fincan çay yap. "ok hoş biri olduğunu duydum."

Sevimli mi? Eminim Shawn'ın tarifi buydu. Logan da öyle derdi.

O iyi ve Nico muhtemelen lanet telefonuna cevap bile vermedi.

Annem ayağını fayanslara vuruyor, gözleri üzerimde, alnında iki çizgi beliriyor. "*Lütfen* bana ondan biraz bahseder misin, yoksa itiraf etmen için seni dvmem mi gerekecek?"

Sanki beş santimlik topuklu ayakkabıları ve hafif, ipek kalem elbisesiyle benimle başa ıkabilirmiş gibi.

"Ne söylememi istiyorsun? O bir arkadaş."

"Seninle yaşayan bir arkadaş."

Bu Logan'ın hiçbir şeyi kendine saklayamaması. Thalia'nın burada yaşaması bir sır değil ama belki de anneme oda arkadaşım hakkında bilgi veren kişi ben olmalıydım.

"Evet, kalacak bir yere ihtiyaı vardı. Boş bir yatak odam ve onsuz yaşayamayan bir köpeğim var." Ares'in Thalia'nın ayaklarının etrafında kıvrıldığı kanepeyi gösteriyorum.

Annem on dakika boyunca soru üstüne soru soruyor, sonra Thalia oturup günü kurtarıyor.

"Günaydın," diyor hafifçe kızarak, uykulu gözlerle anneme bakarak. "Ben Thalia."

"Biliyorum, tatlım." Annem odaya geçiyor ama Thalia'yı hasta eden şeye yakalanmamak için güvenli bir mesafede duruyor. Benden uzak durmayı akıl edememesi çok kötü. Ben de mikroplarla kaplıyım. "Ben Monica, Theo'nun annesiyim. İyi olmadığını söyledi, ben de tavuk orbası yaptım. Oğullarım hasta olduğunda onlara hep iyi gelirdi."

Çorbayı servis ettim ve ayı hazırlamayı bitirdim çünkü annem işi yarıda bırakmıştı. Her zaman dikkati kolayca dağılırdı ve şu anda yanakları pembeleşmiş, ela gözlerindeki heyecanla Thalia'yı gizlice -kendince- sorguluyor, iş, hayat ve...

"Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

ldr beni.

Hemen ldr beni.

Kardeşlerime bir mesaj

gönderdim. *Ben: Anneme ne*

söyledin? Logan: Nada.

Shawn: Hiçbir şey.

Nico: Seni arayıp sormamı.

Ben: Evet, doğru. Geldi. Thalia'ya çorba getirmiş ve kilisede yer ayırtacakmış gibi davranıyor.

Evet. İyi şanslar kardeşim. Ben

yokum.

Ha-ha-ha.

Bu üçü çok yardımsever. Kelimelerle araları çok iyi. Onlarsız ne yapardım ben?

Thalia çorbayı bitirip ona sekizinci kez teşekkür ettiğinde annem "Yakında kendini daha iyi hissedeceksin," diyor. "Dinlenmen gerek. Oğullarım sürekli çalıştığını söylüyor."

Hiçbir şey ve hiçbir şey, kıcımın kenarı.

"İyileşene kadar hiçbir yere gitmiyor," diye araya giriyorum. "Bir içki ister misin anne?"

Onu seviyorum. Çok ama *çok seviyorum*. Herkesten çok ama şu anda ona bir kahve uzatıp kapıyı arkasından kilitlemek istiyorum. Ama hiç şansım yok. Bir saatten fazla kalıyor ve Thalia'nın ateşini kontrol ettiğimde bayılıyor, ekran kırmızı yanıp söndüğünde birkaç kelime söylemeden duruyor.

ON BEŞ

Thalia

Newport Beach'te YAZ AYLARI ÇILGINDIR.

Haftanın yedi günü çalışıyorum, Country Club ve garsonluk arasında hokkabazlık yapıyorum. Jared istediğinde diğer arabacı kızların yerine de bakıyorum. İki hafta önce geçirdiğim en kötü grip vakasından sonra dört gün boyunca iyileşmeye çalıştıktan sonra onun gözüne girmenin yollarını arıyorum. Theo benimle ilgilenmek için işten izin aldı, ilaçları zamanında aldığımdan emin oldu ve beni paket yemeklerle, tatlılarla ve sarılmalarla şımarttı. Üç gece üst üste benim yatağında uyudu, böylesinin daha güvenli olduğunu savundu.

İtiraz etmedim. Onun yakınımda olmasını seviyordum.

Bir noktada iyileşmek zorunda olmam çok kötüydü. Sağlığım üzerinde biraz kontrolüm olsaydı biraz daha hasta kalırdım.

Belki bir süreden daha uzun.

Şu anda ikimiz de işe yetişmeye çalışıyoruz, bu yüzden onu sadece iş arasında görüyorum. Garsonluk işlerinden eve geldiğimde uyuyor, genellikle soyunamayacak kadar yorgun oluyor ve sabahın beşinde kalktığımda hala uyuyor.

Yorgunum, bu yüzden şimdilik cuma ve cumartesi günleri hiçbir partide çalışmamaya karar verdim. Herkesin bazen dinlenmeye ihtiyacı vardır.

Cuma öğleden sonra eve girdiğimde Theo evde değildi ama Ares beni koridorda karşılıyor ve kucaklanmak için yalvarıyor. Ona bir avuç ödül maması veriyorum ve kaplarını taze su ve mama ile dolduruyorum. Kapı birkaç dakika içinde tekrar açılıyor. Ares Theo'yu selamlamak için mutfaktan fırlıyor.

"Selam." Bir elinde bir kasa bira, diğerinde iki kutu pizza ile içeri giriyor.

"Selam." Yanağımı öpmek için yaklaştığında eğildim. "Kardeşlerin geliyor mu?"

"Hayır. Bu gece yemek yapmayacaksın. Hastalandığından beri bir gün bile izin yapmadın. Pizza için bana ne kadar borcun olduğunu sor, ben de sen uyurken o güzel yüzünü yastıkla örtüp son nefesini verişini izleyeyim."

Kaburgalarına dirsek attım. "Bu çok açıklayıcı oldu. Eğer, *oh, bu çok gereksiz, yemek yapmayı umursamadığımı biliyorsun*, dememi bekliyorsan, nefesini tutma." Oturup yemeğe başlamadan önce iki biranın kapağını açıyorum. "Teşekkür ederim. Bir gece dinlenmeye ihtiyacım vardı. Bunu yapabileceğimi düşünmüştüm ama vücudumun ihtiyaç duyduğu uyku miktarını hafife almışım."

"Sana garsonluğu bırakmanı söyleyip duruyorum. Bir ev kiralamak istediğini biliyorum ama buradan taşınman için acele etmene gerek yok."

Keşke bir süredir küçük bir stüdyo daire kiralayacak kadar para biriktirdiğimi bilseydi. Buradan taşınmak için acele etmiyorum, muhtemelen gitmem gerekse de. Theo'ya karşı hissettiklerim kontrolden çıkmaya başladı ve o hâlâ benden uzak duruyor.

"Yarın Nico'daki *Beklenmedik Gerçek* partisine benimle gelmeni istiyorum."

"Bunu konuşmuştuk. Pazar günü çalışıyorum ve parti muhtemelen sabahın erken saatlerine kadar bitmeyecek. Tekrar uyumamak için çok yorgunum."

"Aslında Pazar günü çalışmıyorsun. Jared'den sana bir gün izin vermesini istedim. Kızma, tamam mı? Sadece rahatlamak ve gevşemek için bir geceyi kullanabileceğini düşünüyorum ve-"

"Bana bir gün izin vermeyi kabul etti mi?" Kaşlarımın ortası düğümlenerek araya girdim. "Geçen hafta ona bunu sordum ve mümkün olmadığını söyledi. Bunu nasıl yaptın?"

Theo omuz silkiyor, kızmadığım için gözle görülür bir şekilde rahatlamış. *Beklenmedik Gerçek* partisi kulağa heyecan verici geliyor ve Amerika'ya geldiğimden beri Theo'yla tanıştığım gece dışında eğlenmeye vaktim olmadı.

"Çok ikna ediciyim."

"Kesinlikle. Teşekkür ederim."

Yüzündeki gülümseme kanımı sodalı suya çeviriyor. Onunla yaşamak her geçen gün daha da karmaşıklaşıyor. Yirmi dört-yedi aklımda o var ve kendimi uykuya dalmadan önce onun ellerini ve dudaklarını üzerimde hayal ederken yakalıyorum, vücudunun sıcaklığını özlüyorum.

"Oh, kahretsin!" Pizza dilimini kutuya geri bırakıyorum. "Beyaz bir elbisem ya da giyecek bir bluzum olduğunu bile sanmıyorum. Bu saatte açık butik var mı?"

"Ben seni korurum." Odasında kaybolur ve elinde beyaz, dantelli mini bir elbiseyle döner. "Shawn ve Jack'ten senin için bir kıyafet seçmelerini istedim."

"Son iki haftada küçüldüğümü mü düşünüyorlar?" Etiketini kontrol ediyorum. "Altı beden yazıyor ama iki beden gibi görünüyor." Kumaşın esneyip esnemediğini kontrol etmek için iki yanından çekiştiriyorum. "Belki sığar."

"Olur. Beğendin mi?"

"Bayıldım. Sana ne kadar borcum olduğunu sorarsam beni yastıkla boğmaya çalışır mısın?"

Sert bir ifadeyle başını sallıyor. "Kesinlikle."

"O halde," ayak parmaklarımda üzerinde yükseliyorum ve dudaklarımı yanağına bastırıyorum, "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Şimdi git duş al ya da banyo yap, ben de Ozark'ı hazırlayayım."

Mesane beni derin uykumdan uyandırdığında oda karanlıktı. Gözlerimin alışması bir an alıyor ve pozisyonumu değerlendirmem bir saniye daha sürüyor.

Yatakta değilim. Ve

yalnız da değilim.

Kanepedeyim, yumuşak bir battaniyenin altında Theo'nun kollarına sarılmışım, başımı boynunun kıvrımına yaslamışım. Kalbimin ritmi bir anda düzensizleşiyor. Endorfinler göğsümdeki yumuşaklık hissiyle karışıyor, biraz da vahşi bir şehvet serpiliyor.

İyi, çok fazla şehvet.

Neden hep bu kadar şehvetli kokuyor?

"Ozark "ı izlerken uyuyakalmış olmalıyız. Gerçi... eğer durum böyle olsaydı, televizyon hala açık olmaz mıydı?"

Yumuşak, her şeyi tüketen bir sıcaklık içimi dolduruyor. Ben uyuduktan sonra benimle kanepede kalmayı *seçti*. İşemem gerekiyor ama onu uyandırmadan kollarının rahatlığından kendimi kurtarmak imkansız olabilir. Sarılmayı kısa kesemeyecek kadar rahatım. Onun sıcak bedeni bana yaslanmışken çok güvendedim.

Bunu özlemişim.

Dizim bükülmüş, bacağım kalçalarına yayılmış ve sanki bilinçsizce uzaklaşmasına izin vermeyi reddediyordum gibi tişörtünü tutuyorum. Uyanırsa odama gitmek zorunda kalacağım ve kim bilir ne zaman böyle bir fırsat

bu tekrar gelecek mi? Bedenimi işlemem gerekmediğine ve iki saat daha dayanacağıma inandırmaya çalışıyorum. Saat sabahın üçü ve çalar saat beni işe uyandırmak için beşte çalacak.

Mesanem mücadele ediyor. Karnım Theo'nun kalça kemiğine bastırıyor, bu da duruma yardımcı olmuyor ve sonunda pozisyonumu değiştiriyorum.

Kıpırdanıyor, bana daha sıkı sarılıyor ve yüzünü saçlarıma gömüyor. "Buradan çıkmayı aklından bile geçirme," diyor sesi hırçınlaşarak. "Uyumaya devam et."

"Deniyorum ama işlemem lazım."

Derin bir iniltiyle kolunu kaldırıyor ve battaniyeyi kenara atıyor. "Çabuk ol."

Parmak uçlarımda banyoya doğru ilerlerken odanın karanlığı yüzümdeki kocaman sırtışı gizliyor. Üç dakika sonra yanına sürünerek geri döndüğümde Theo hâlâ aynı pozisyonda ama yüzümü yine boynuna saklayamıyorum. Beni ters çeviriyor, sırtımı göğsüne bastırıyor, bir eli başımın altında, diğeri ortama dolanıyor.

"Uyu, *omorfía*."

Bana ilk günden beri böyle sesleniyor ama içimi titretmeyi asla başaramıyor. Cesaretimi toplayıp elini tutuyorum, parmaklarımızı birleştirip başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirirken uykuya dalıyorum. Alarmım çaldığında beş dakikadan fazla geçmiş olamaz, ama oda bu sefer daha aydınlık, daha fazla zaman geçtiğini ima ediyor.

"Beş dakika daha," diye mırıldanıyor Theo. "Ertelemeye bas."

Bu onun bugüne kadarki en iyi fikri. Sehpadan telefonumu almak için eğiliyorum, sonra kendimi Theo'ya yaslayıp tekrar gözlerimi kapatıyorum.

Alarm bir kez daha çaldığında, "Seni işe bırakırım," diye homurdanıyor. Telefonu elimden alıyor, başka bir alarm kurmak için ekrana dokunuyor, sonra telefonu kolçağın üzerine koyup beni kendine çekiyor.

Beni olabildiğince yakınına çektiğinde kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Theo Hayes'in kucaklaşmayı sevdiği kimin aklına gelirdi?"

"Kimse sana inanmayacak."

Birbimize dolanmış halimizin selfie'sini çekmek için telefonu tekrar kapıyorum. Kameranın tıklama sesiyle gözleri fal taşı gibi açılıyor. Telefonu geri almaya çalışıyor ama var olan tek fotoğrafımızı silmesine izin vermeyeceğim.

Ben onun beni alt etmesine izin vermemeye çalışırken bir süre kavgaya ediyoruz, ama o daha güçlü ve telefonu sütyenimin içine sokarak onun altında kalıyorum.

"Bunun beni durduracağını mı sanıyorsun?" diye mırıldanıyor belime tutunarak. "Telefonu bana ver." Parmakları üstümün eteğinin altında kayboluyor, dokunuşu tüy kadar hafif, belimin kıvrımlarını izlerken beni kıvrandırıyor. "Beni test etme."

Hayal edilebilecek en uzlaşmacı pozisyondayız. Sabahki ereksiyonunun kalçama yaptığı baskı vücudumu tahrik ediyor. Anında hazırım, külotum ıslak, meme uçlarım sert. Saklamaya çalışmıyor, ne kadar sert olduğunu gizlemek için vücudunu yeniden ayarlamıyor.

Tenimin dokunduğu her santiminde içim beklentiyle düğümleniyor. Ortam ağırlaşıyor, elmasları buharlaştıracak kadar yoğun cinsel imalarla kükrüyor.

Kalbi, göğsüme bastıran kaburgalarına doğru daha hızlı çarpıyor ve benim kalbim de bu ritme ayak uydurarak meydan okumayı kabul ediyor. Her nefesim sığ, kısa ve gergin oluyor.

Tanrım, onu o kadar çok istiyorum ki kendi arzumun tadını alabiliyorum.

Gözlerindeki huşu on kat artıyor. Büyülenmiş gibi görünüyor, parmak uçlarının altındaki tenimin hissiyle büyülenmiş gibi. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, gözbebekleri büyülenmiş gibi.

Her an. Beni öpecek.

Ve bu muhteşem olacak.

Bu anı haftalardır hayal ediyorum ama gerçek daha iyi olacak. Şimdiden hayal gücümün ürettiği sonsuz senaryolardan daha iyi. Ben hazırım. Bekliyorum. *Umuyorum.*

"Çok güzelsin ufaklık," diye fısıldıyor, gözleri yüzümde ziyafet çekiyor.

Göğüslerim titriyor.

Gerçekten.

Alarm çalıyor, büyüü bozuyor, parmakları tam sutyenime değmek üzereyken bizi cinsel, kırmızı bulanıklıktan çıkarıyor ve Theo istediğimden daha hızlı uzaklaşıyor.

Bu acıttı.

Telefonu çıkarıp duvara fırlatmayı düşünüyorum ama derin bir nefes aldıktan sonra alarmı devre dışı bırakıyorum ve fotoğraf galerisini açıp ona resmi gösteriyorum. Resimde huzurlu, yüzü rahat ve memnun. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Hayes kardeşler duygusuz bir yüz ifadesi takınmakta ustadırlar. Yine de Theo'yu ruh halini okuyabilecek kadar uzun zamandır tanıyorum.

Küçük hareketlere dikkat edin: gözlerini kılması, burun deliklerini genişletmesi, eğlendiğinde ama bunu belli etmek istemediğinde ağzının köşelerinin yukarı kalkması.

"İşe gitmek için hazırlanmam gerek."

Telefonu alır ama fotoğrafı silmez. Bunun yerine, bir kopyasını kendisine gönderir.

ON ALTI

Thalia

SAÇIM KILIK DEĞİŞTİRMİŞ BİR NİMET.

En iyi özelliğim.

Birçok kadın benimki gibi bir saça sahip olmak için can atar.

Ah, ama keşke sıkı, spiral bukleleri evcilleştirmenin ne kadar sinir bozucu ve zor olduğunu bilselerdi.

Cumartesi akşamları aynanın önünde duruyorum, bukleler klipsin dışına taşıp istediğim yerde kalmayı reddedince öfkeli bir Chihuahua gibi oflayıp pufluyorum. Şık bir kabarıklık hedefliyorum ama iki, hatta belki de üç peruk yapmaya yetecek kadar saçla, kabarıklık sanki mevcut kafamın üstünde ikinci, çok kıllı bir kafa varmış gibi görünüyor.

Saç tokası odanın diğer ucuna uçuyor ve ben de en azından saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak ve çok da gösterişli olmayan makyajımı göstermek için standart, sıkıcı yarı yukarı, yarı aşağı saç modelime geri dönüyorum. Sadelikte karar kıldım: eyeliner, maskara ve kırmızı dudaklar. Mütevazı ve çok açık değil.

Elbise çok açık ama Shawn ve Jack'e bunu seçtikleri için sessizce minnettarım. Theo'nun beni bu sabah neredeyse öpüştüğümüzde gördüğü gibi *görmesini* istiyorum.

Bu adam beni deli ediyor. Vahşi. Ne zaman dokunsak ihtiyaçtan kuduruyor. Beni istediğine adım gibi eminim ama gizemli bir nedenden ötürü kendini tutuyor ve onun kollarında uyandığımdan beri ilk adımı atma fikri üzerine kafa yoruyorum.

Bazen, bunu gerçekleştirmek zorundasınız. Fırsatı değerlendirin ya da denemediğiniz için sonsuza dek pişman olun. Sonuçta, bu dünyadaki zamanımızın sonuna yaklaştığımızda, yaşlandığımızda, yalnız ve acı içinde olduğumuzda, artık yapılacaklar listemizdeki pozisyonları işaretlemediğimizde, yaptıklarımızdan değil, yapmadıklarımızdan pişmanlık duyarız.

Theo, elli yıl sonra hayatım gözlerimin önünden geçtiğinde duymak istediğim bir pişmanlık değil.

"Hazır mısın?" Sesi kapalı yatak odasının kapısından içeri giriyor ve parmak eklemlerine hafifçe vuruyor.

"Sanırım hazırım." Önü mütevazı bir dekolteye sahip sırtı açık elbisenin askılarını yeniden ayarlıyorum. "İçeri girebilirsin."

Kapı içeriye doğru açılıyor. Aynadan Theo'nun odaya adım atışını izliyorum. Chino pantolon ve V yakalı bir tişört giymiş, boynundaki gümüş haç göğsünden aşağı sarkıyor.

Hava onunla birlikte hareket ediyor ve toprak kolonyasının kokusu yüzüme yayılıyor. Yavaşça gümüş topukların üzerinde dönüyorum, Theo'nun dikkati vücuduma odaklandığında aynı anda hem utanıyor hem de memnun oluyorum.

"Görünüyorsun..." Göğsü daha hızlı inip kalkıyor ve gözleri benimkilerle buluşmak için titrediğinde çenesindeki bir kas tüyleniyor. "Bu gece birini öldürmemi mi istiyorsun?"

"Şikâyetlerinizi kardeşinize ve müstakbel kocasına yöneltmelisiniz. Elbiseyi ben almadım. Ayrıca... Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Tabii ki iltifat. Çok seksi görünüyorsun."

Yataktan küçük bir el çantası alıp odayı geçerek önünde duruyorum, ayaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakın.

"Çok güzel kokuyorsun," diye hayıflanıyorum, etrafındaki

havayı içime çekerek. "Bunu hep söylüyorsun."

"Çünkü sen her zaman güzel kokuyorsun. Ve oldukça da yakışıklı görünüyorsun. Gerçeği şimdi mi yazmamız gerekiyor yoksa Nico'nun evine gittiğimizde mi? Burada ne tür gerçeklerden bahsediyoruz?"

"Aklınıza ne gelirse. Normalde çatılardan haykırmadığınız tuhaf, komik, rastgele veya ayıp bir gerçeğiniz." Cebinden siyah kalıcı bir kalem çıkarıyor. "Önce benimkini yap."

Başlığı çıkarıyorum, gömleğini elimle ütölüyorum, avucumun altındaki sert, iyi tanımlanmış kaslar gözümü kamaştırıyor. Neden bu kadar sinir bozucu derecede mükemmel olmak zorunda? Yanağındaki derin, kaba yara izi bile çok güzel.

"Sert ve hızlı arasındaki farkı biliyorum," diye rahatça dikte ediyor. Birkaç hafta önce beni kanepeye çivileyen bedeninin anıları zihnimi istila ettiğinde ellerim titriyor ve yanaklarım daha da yanıyor. Bunu bilerek mi yapıyor?

Kalbimin birkaç atım atlamasına neden olduğunu biliyor mu?

ateşli bir bakış?

"Bence *sert ve hızlı* büyük harflerle yazılmalı," diye mırıldanıyorum. görev.

"Kulağa hoş geliyor."

Yüzünü görmüyorum ama sesine eğlence karışmış. Bunu bilerek yapıyor.

Piç kurusu.

Derin bir nefes alıp kalemi geri veriyorum. Vücudumu titreme nöbetleri yönetiyor, bacaklarımın arasındaki ağrı dayanılmaz ama bu oyunu iki kişi oynayabilir. "*Durmak ve devam etmek* arasındaki farkı biliyor musun?"

Kararan ve sıcaklıkla dolup taşan gözleri fesatlık çağrıştırıyor. Tanrım, onu etkilediğimi bilmek güzel. "*Devam etmek*, doğru noktayı bulamayan adam için bir teşviktir. *Durma*, o noktanın tam olarak nerede olduğunu bilen adam için bir övgüdür." Elini yan tarafımda gezdiriyor ve kalçamda duruyor. "*Durmak ve beklemek* arasındaki farkı biliyor musun?"

"*Bekle* bir emirdir." Dilimin ucuyla dudaklarımı ıslatıyorum. "*Tutmak* bir sözdür."

Theo sertçe yutkunuyor, elini sıkıca belime koyuyor, elinde bir kalem var. "Üzerine ne yazıyorum?"

Ve *puf*, o an geçiyor.

Benimle ilgili temelde becerilemez bir şey mi var? Neden mesafeli durmakta bu kadar kararlı? Aramızdaki elektrik akımı her geçen gün güçleniyor ve orantılı olarak direnci de artıyor.

"Tereddütlerim var. Dürüstlük konusunda fazla ileri gitmiş olabilirim," diyorum, daha az suçlayıcı bir gerçek bulmaya çalışarak. "Peki ya *bu elbise külot için çok dar*."

Gözlerini bana dikeyyor, dişlerini gıcırdatarak nefes alıp verirken gözleri kocaman açılıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kalçamı kavırıyor, parmakları ince kumaşı kazıyor. Muhtemelen orada olmayan iç çamaşırımın dış hatlarını yokluyor. "Yalan söylemiyorsun."

"Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Bunu yazmayacağım. Bütün akşam gözlerin oyulacak ve kesinlikle birini öldüreceğim. Birçok *kişiyi*. İki yüz tanesini. Başka bir gerçek seç ve bir çift don giy."

"Yapamam... çok dar."

"Dalga geçmeyi bırak, Thalia. Böyle giyinmenle uğraşmak zorunda olduğum yeter," diyor ve işaret parmağını köprücük kemiklerimde gezdirdikten sonra göğsümdeki beyaz kumaşın kenarını takip ederek aşağıya iniyor. "Beni zorlama. Geçmek istemediğim ince bir çizgi var. Başka bir gerçek seç."

Zorlama mı?

Beni tanıyor mu?

Eğer itmek, dürtmek, dürtmek ve geçilemeyecek çizgileri parçalamak onu rol yapmaktan vazgeçirmenin yoluysa, ben de iterim, dürtürüm ve dünyayı ateşe veririm.

"Bir inci kolyem eksik," diyorum, uzaklaştığında gülümseyerek, söz konusu kolyeyi arıyormuş gibi odanın etrafına bakıyorum. "Bunu yaz."

"İnci kolye mi?" Kaşları bir saniyeliğine ortadan kalkıyor, sonra klik sesi geliyor. "Tanrım! Çok pis bir aklın var. Bu sana yakışmıyor!" Kalemi bir kenara fırlatır.

"Böyle yapma. Bunun eğlenceli olması gerekiyor, değil mi?" Kalemi tekrar eline tutuşturuyorum. "Sen kazandın. Cinsel bir şey yok." Bu da orijinal fikri kullanmam gerektiği anlamına geliyor. "*Hapiste bir ay geçirdiğimi yaz.*"

"Ne?" dedi, kaşlarını çatarak. "Neden? Ne zaman?" "Neredeyse iki yıl önce. Kefaleti ödeyemedim."

"Yani... mahkemeyi mi bekliyordun?" Gözleri yüzümü arıyor. "Neyle suçlanıyordun?"

Ona gerçeği söylesem tepkisinin ne olacağını merak ediyorum... *cinayet*. Kaçar mıydı? Beni kapı dışarı mı ederdi? Hikâyemi dinler miydi? Şüpheli. Evde kimse dinlemek istemedi. Kimse onu öldürüp öldürmediğini sormadı. Herkes öldürdüğümü varsaydı ama kimse nedenini sormadı.

Kararlarını vermişlerdi: Suçluydum.

Vasilis Dimopoulos sevilen bir Yunan kahramanıydı. Robin Hood'un vücut bulmuş haliydi. Binlerce kişinin idolü. Başkan aday. Hayırsever.

Onu gerçekten öldürüp öldürmediğim ve hangi şartlar altında öldürdüğüm önemli değildi. Yüzüme tüküren insan kalabalığı için de *gerçek* önemli değildi. Vasilis ölmüştü ve birinin hapiste çürümesi gerekiyordu.

Bir cadı avı başladı. İnsanlar mahkemenin dışında durmuş, ellerinde kıpkırmızı yazılmış, *onu kazıkta* yakın yazılı pankartlar tutuyorlardı. Birçoğu halka açık bir duruşma için dilekçe verdi.

"Bu önemli değil," diyorum iç çekerek. Her geçen gün daha da yakınlaşırken gerçeği saklamak bencilce ama bu gece ilişkimizi alt üst edecek bir bomba atmanın zamanı değil. Eğer hikâyemi paylaşacak cesareti bulursam, bunu duyacak kişi Theo olacak çünkü mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şey oldu: Ona koşulsuz güveniyorum. "Sadece yaz ve gidelim. Geç kalacağız."

Kalemi daha sıkı tutuyor, çene kasları titriyor. "Bunu yazmamı istediğine emin misin?"

"Evet. Sana bir gün anlatacağım ama bu gece değil, tamam mı?" Yaralar taze; iyileşeceklerini hiç sanmıyorum. "Hazır değilim." *Seni kaybetmeye hazır değilim.*

Kalemin kapağını yerine takıyor, arka cebine sokuyor ve sonra beni sıkıca kucaklıyor, dudakları şakağında. "Hazır olduğunda seni dinleyeceğim."

Ona yapışıyorum, uyandırdığı yakınlığı ve huzuru içime çekiyorum. Bu basit bir jest, bir sarılma. Olağanüstü bir şey değil, ama benim kadar uzun süre insan temasından mahrum kaldığınızda, bir sarılma daha fazla anlam ifade ediyor, farklı bir şekilde vuruyor.

Bu sabah onun kollarında uyanmak hayatımın en mutlu, en huzurlu ve en sağlıklı anıydı. Daha önce de onun yanında uyanmıştım ama bugün farklıydı. Bunu bana acıdığı ya da endişelendiği için yapmadı. Bütün gece bana sarılmak *istedi*. Ona gerçeği söylediğimde, bana bir daha yaklaşmayabilir.

YEDİ

Thalia

NICO'NUN EVİ MUAZZAMDİ. Altı yatak odası, kocaman bir bahçe ve Theo'nun tüm dairesinin sığabileceği bir oturma odası.

Ev, güzel giyimli insanlarla dolup taşıyor, her birinin beyaz kıyafetlerinin üzerinde kendilerine ait bir gerçek yazıyor. Shawn ve Jack, ikisi de aynı V yakalı tişörtler giymiş, odanın kenarında duruyorlar, ellerinde biralar ve bir grup erkekle konuşurken gülümsüyorlar. Logan'ı göremiyorum ama burada bir yerde olduğuna eminim. Kapıdan içeri adımımızı attığımız anda bize yaklaşan Nico oluyor. O ve Theo hırsızlar gibi kalın. O kadar ki ikiz olmaları gerektiğini düşünüyorum.

Henüz tam olarak anlayamıyorum ama Nico'nun etrafında sinir bozucu bir aura var. Her hareketi ve jesti bir tehditle dolu. Muhtemelen bir bakışıyla acımasız mahkûmlardan oluşan bir hapishane bloğunun gözünü korkutabilir.

Bence farklı bir bakışla bir ev dolusu süper modeli seks partisine ikna edebilir ama bu konumuzun dışında.

Konuşma ve kendini taşıma şekli beni bir ameliyathanede olmak kadar sıcak, sakın ve rahat hissettiriyor.

Anında hoşlandığım Logan'ın aksine. Neşeli, biraz gösterişli ama misafirperver ve pozitif.

Theo'nun beni *Bu elbise külot için çok dar ile yetinmeme* izin vermemesine sevindim çünkü sarışın bir tanrıça korsesi boyunca areolalarını zar zor örten benzer bir çizgiye sahip ve sürpriz, sürpriz... Logan yeni bir gül filizindeki yeşil sinek gibi onun üzerinde.

Beyazlar giymiş insan denizini inceliyor, gördüğüm bazı gerçeklere kıkırdıyorum.

İçki problemim var.

40 yaşında, zengin ve bekârim.

Seni bir saç bağıyla zapt edebilirim.

Göğüslerim sahte.

"Neden şaşırmadım?" Nico yanımda durup içimi okudu. "Kesinlikle ele avuca sığmıyorsun."

"İddiaya göre." Göz kırpıyorum ve göğsünü okuyorum, kaşlarım ortada buluşuyor. *Seni aramayacağım.* "Bunun *beklenmedik* olması gerekiyordu, Nico. Bu," diye gerçeğini işaret ediyorum, "çok açık. Sende bağlılık kokusu var."

"Çoğu kadın senin koku alma duyuna sahip değil," diye itiraf ediyor ama dikkati artık benim üzerimde değil. Onun görüş açısını takip ederek uzun boylu, ince yapılı, düz saçları at kuyruğu şeklinde şelale gibi akan bir esmerin yanına gidiyorum. "Kesinlikle öyle ama." Onun gerçeğine sırtıyor: *Eğer ararsan, cevap vermeyeceğim.*

Cennette yapılmış bir eşleşme, öyle görünüyor.

Nico, Theo'nun sırtını sıvazlıyor, dışarıda bir bar olduğunu söylüyor ve yemi yutup kalabalığı çarpıcı esmere doğru yönlendiriyor. Gerçekten de muhteşem; belirgin elmacık kemikleri, kan kırmızısı dudakları, kusursuz saçları, makyajı ve slip bir elbiseye sarınmış kum saati figürü.

Cassidy, MJ ile birlikte güzel, parlak siyah bir kuyruklu piyanonun yanında durduğu odanın karşısından bana el sallıyor. Kalçasına kadar uzanan bir yırtmacı olan diz boyu, dar bir elbiseyle koşarak yanıma geliyor. Bana sarılıyor, gerçeğimi okuduğunda kaşlarını çatıyor; ben de onunkini okuduğumda aynı tepkiyi veriyorum.

Bu gece güvenli kelimeni kullanman gerekebilir.

"Harika görünüyorsun Thalia," diyor, benimle kol kola giriyor, gözleriyle odayı tarıyor. "Yarın çalışmayacağını duydum. Bunu nasıl başardın? Bana bu partiden bahsettiğinden beri Jared'e bir gün izin vermesi için yalvarıyorum."

Theo kolunu belime dolayarak beni yanına çekmeye zorladı, bu jest bir hurdalıktaki çiçekler kadar beklenen bir şeydi. Buradaki pek çok kadından birinin peşine düşeceğini düşünmüş ve kendimi duygularımı kontrol altında tutacağım bir geceye hazırlamıştım ama işte karşımda, herkesin içinde, samimi bir şekilde bana dokunuyor.

"Ne içmek istersin?"

"Son seçtiğine bayıldım, o yüzden sana bırakıyorum."

Cassidy'nin mavi gözleri Theo ve benim aramda geziniyor, dudakları ince bir çizgi halinde. Yaltaklanmamak ya da şok olmuş gibi davranmamak için elinden geleni yapıyor ama Theo'yu duymaz duymaz kolumu tutuyor. "Onu *becerdin* mi?" diye soruyor. "Ve o hala burada mı?!"

"Sevişmedik," diye tıslıyorum, onu duyan olup olmadığını kontrol etmek için etrafa bakıyorum ama kimse bizi dikkate almıyor. "Biz arkadaşız. Onun evinde yaşıyorum, Tanrı aşkına!"

Ah, kahretsin.

Bunca haftadır bu bilgiyi onun kulağından saklamak o kadar zordu ki... Şimdi ağzımdan kaçırmak zorundaydım.

Tırnaklarını koluma geçiriyor, yanakları pembe, gözleri kocaman. "Söyle bana

-" Sözcüklere takılıyor, gülümsemesi kayıyor ve dudakları duyulamayan bir şekilde ayrılıyor

oh.

Onu üzen şeyin ne olduğunu bulmak için odayı tarıyorum ama ben ikiye ikiye toplayamadan dikkatimi çekmek için tekrar elimi tutuyor. Çok geç, gözlerindeki ışıltının neden kaybolduğunu çoktan fark etmiştim.

Logan.

Şimdi piyanonun yanında duruyor, bir eliyle sarışın tanrıçayı belinden tutuyor, diğer eliyle de kalçasının kıvrımlarını okşuyor. Konuşurken gözlerini ona dikmiş, omuzlarını geriye atmış, kaslı göğsünü sergiliyor.

Theo, Logan'ın baştan çıkarma oyununda en az yetenekli kişi olduğunu düşünüyor ama yanılıyor. Logan'ın yatağında Theo ve Nico'nunkilerin toplamından daha fazla kadın gördüğüne bahse girerim. Theo kadar kurnaz değil ama bu sadece onun lehine işliyor. Yedi kardeş arasında Logan en büyük oyuncu ve tatlı dil konusunda en yetenekli olanı. Nico'nun hareketleri nasıl tehditle doluyorsa, Logan'ınki de bir hedefe odaklandığında cinsel imalarla doludur.

Cassidy tekrar elimi tuttu. "Bana Theo ve senin hakkında *her şeyi* anlatmalısın." Gülümsüyormuş gibi yapıyor ve boğazını tıkayan acıyı geri püskürtmek istercesine sertçe yutkunuyor.

"Buradan çıkmak istiyor musun?" diye soruyorum. Belli ki Logan'a karşı cinsel çekimin ötesinde duygular besliyor ve onu başka kadınlarla izlemenin ne kadar acı verici olduğunu tahmin edebiliyorum. "*Tortugo*'ya gidip birkaç kadeh içki içebilir, sonra da *Q*'da geceyi dans ederek geçirebiliriz."

"Hayır, saçmalama," diyor yumuşak bir sesle ve bana minnettar bir gülümseme gönderiyor. "Ve konuyu değiştirmeye çalışma."

"Emin misin? Gitmek benim için sorun değil."

"Eminim." Parmaklarını bileğime doluyor, konuyu kapatmamı istiyor ya da ona bir çıkış yolu sunduğum için bana teşekkür ediyor. Anlayamıyorum. "Devam et, konuş! Bay Hayes'le aranızdaki anlaşmanın ne olduğunu bilmek istiyorum."

Theo uzun bir bardak mavi sıvıyla geri gelene kadar, yaşam durumumu açıklamak ve hafif uygunsuz sorulara cevap vermek zorunda kalıyorum, ama o yaklaşır yaklaşmaz, Cass'in ifadesi tüm Hayes'lere davrandığı aynı vurdumduymazlığa dönüşüyor. Bir dakika bile geçmeden, Mary-Jane'in peşinden koşarak kendini affettiriyor.

Cass'i bir gün kahve içmeye ve alışverişe davet edip Logan aşkını atlatmasına yardımcı olmak için aklıma bir not düşüyorum.

Theo beni arka bahçeye götürüyor; burada yüze yakın insan, derme çatma bir sahneye kurulmuş profesyonel bir DJ tarafından sağlanan müziğin keyfini çıkarıyor. Partinin içeride yapılmasını bekliyordum ama oturma odası tanışma ve selamlaşma alanı olarak kullanılıyor ve asıl olay burada yaşanıyor.

Amerikan komedilerinde gördüğümüz tipik bir üniversite partisini andırıyor, ancak kırmızı solo bardaklardan bira içen üniversite çocukları yerine yirmili yaşlardaki insanlar viski ve şarap içiyor. Yine de etrafta bolca çıplaklık var. Birçok kadın elbiselerini çıkarıp bikinileriyle ya da dantelli iç çamaşırlarıyla havuzdaki şişme flamingolardan faydalanıyor. Birkaç çift orada burada öpüşüyor; bir tanesi şezlonglardan birinin üzerinde neredeyse kuru kuruya sevişiyor.

Etrafta iki fedai dolaşıyor, muhtemelen kimsenin kavga çıkarıp kazara Nico'nun pahalı veranda mobilyalarını kırmamasını sağlıyorlar. Sahnenin solunda bir bira pong masası duruyor ve Theo beni o tarafa doğru çekiyor.

"Thalia!" Jack, Shawn'la birlikte yaklaşarak gürliyor. İkisi de bana hızlıca bakıp onaylayan gülümsemelerle beni onurlandırıyor. "Harika görünüyorsun! Yakıştığına sevindim."

"Uyduğuna şaşırdım," diye itiraf ediyorum, "ama teşekkür ederim. Beni bugün çılgınca bir alışveriş gezisinden kurtardınız."

Yanağımdan öpüyorlar ve Jack beni döndürerek elbiseye hayran hayran bakıyor. Bir şekilde müziğin ritmine kapılıyoruz, diğer insanların arasında dans etmek için masadan uzaklaşıyoruz.

Kendimi rahat hissediyorum, müziğin içinde kayboluyorum ve belki de buralarda başarılı olabileceğimi düşünmeye başlıyorum. Belki geçmişim geleceğimi mahvetmemiştir. Belki de yeni arkadaşlar arasında en iyi hayatımı yaşayabilirim. Tutarsız bir şekilde mutluyum ve umarım bu uzun sürer.

"Theo'yla aranızda neler olduğunu bana anlatmalısın! Yemin ederim Shawn'a ya da başkasına söylemeyeceğim." Jack birkaç şarkı sonra beni bara götürüyor, gözleri ışıl ışıl, heyecanı gözeneklerinden sızıyor. "Lütfen... lütfen! Ona nasıl baktığını görebiliyorum, kızım. Onu istiyorsun!"

Theo'nun ailesiyle yeterince zaman geçirdim ve Jack ile aramızda ortak bir ruhani bağ olduğunu biliyorum. Söz vermesine rağmen büyük olasılıkla benim sözlerimi anında Shawn'a tekrarlayacaktır, ama kim bilir? Yanılıyor olabilirim. Gerçek ilişkiler kurmak tamamen şüpheci doğamı bir kenara bırakmakla ilgili.

"Beni suçlayabilir misiniz? Onu gördün. Onu *tanıyorsun*."

Jack'in ağzı geniş bir sırıtışa dönüşüyor ve kaburgalarımın dirsek atıyor. "Biliyordum!" Barmenin gelmesini işaret ederek alkışlıyor. "Peki, oyun planımız nedir? Theo kırılması zor bir kurabiye. Hepsi öyledir ama bence o da senden hoşlanıyor, anlıyor musun? Seni bir şahin gibi izliyor."

Sesimi alçaltarak yaklaşıyorum. "Çünkü bu elbisenin külot için çok dar olduğunu biliyor."

Jack'in gözleri büyüyor ve sinsi bir sırıtışla beni şakacı bir şekilde itiyor. "Seni küçük alaycı!"

Shawn ve Theo'yu bıraktığımız bira pong masasına doğru bakıyorum. Gülümsemem kayboluyor ve midem nehre atılmış bir kum torbası gibi batıyor. Bana bu gece için bir motel odası ayırtmam gerektiğini söyleyen güzel bir kadınla konuşuyor, yoksa onun seks hayatını dinlemek zorunda kalacağım.

Sert severim.

Theo kadın ne derse desin güldüğünde zihnim, tam gelişmiş bir migrene dönüşmekle tehdit eden bir baş ağrısının büyüyen dallarıyla doluyor. Birbirlerine çok yakınlar, aralarında birkaç santim mesafe var ve Theo kadının parmaklarını kolunda gezdirmesine engel olmuyor.

Bakışlarımı kaçırıyorum, safra boğazımın arkasını yakıyor.

Umudum kayboluyor, ardından iyi ruh halim ve kendime güvenim de.

"Thalia." Sanki birdenbire etrafımı saran hayal kırıklığı ve kırılma kokusu beni harekete geçirmiş gibi Dean yaklaşıyor ve küçük bir servete mal olmuş olması gereken beyaz incilerini göstermek için iğrenç bir Hollywood gülümsemesi takınıyor. "Seni burada görmek ne güzel."

"Selam Dean," diyorum iç çekerek. "Ben de seni burada beklemiyordum."

Yeni bir arabacı kız istemedi, bu da oyunun bitmediğinin açık bir işareti. Devre arası ve Dean tekrar saldırmaya hazırlanıyor. Taktiğini acımasız, iğrenç bir saldırıdan daha ince bir flörtlte çevirdi, ama içki gezimizin fiyaskoyla sonuçlanmasından sonra bu bile bana pek iyi gelmiyor.

Jack araya girmeye hazır bir şekilde kaşlarını birleştiriyor ama gözleri destek arıyormuş gibi Shawn'a kayıyor ve Theo'nun sarışınla flört ettiğini görmüş olmalı ki dudaklarını büzüyor. "Seni yalnız bırakayım bebeğim," diyor teatral bir ses tonuyla ve Dean'in onun eşcinsel olduğunu ve benimle hiçbir şekilde ilgilenmediğini anlamasını istiyor.

Dean açılır bara yaslanmış, elinde bir bardak sek viski, saçları yana savrulmuş. "Hapishane, ha?" diye soruyor, gerçeğimi okuyarak. "Sanırım suçlamalar düştü."

Gıcır gıcır beyaz gömleğinin üzerindeki yazıya bakıp kaşlarımı kaldırıyorum, adam ilk kez ilgimi çekiyor.

Yetmiş üç adam öldürdüm.

"Asker mi?"

"Afganistan'da üç yıl."

"Askerlik hakkında konuşmadığınızı sanıyordum."

Başını sallıyor. "Çoğu asker, özellikle de TSSB'den etkilenenler konuşmaz. Rakamları paylaşmak alışılmadık bir şey ama ben hizmet etmek için doğdum ve askeri bir ailede büyüdüm. Ülkeme hizmet ettiğim için gurur duyuyorum ve bunu saklamıyorum."

Cesareti karşısında şaşırdım mı yoksa ilgimi mi çekti bilemiyorum. Benim babam da zamanında askerlik yapmıştı ve orduda geçirdiği zaman hakkında hiç konuşmazdı.

Theo hâlâ sarışınla meşgul ve hayal kırıklığı beni Dean'in içki teklifini kabul etmeye itiyor. Geçen sefer burnunu kırmak istediğimi düşünürsek pek de akıllıca bir fikir değildi.

Görünüşe göre, çok zeki değilim.

SEKİZ

Theo

YUKARIDAKİ, SOPHISTICATED PARTY vahşi bir patlamaya dönüşür. İnsanlar her düz yüzeyde dans ediyor ve kızların çoğu artık elbiselerini giymiyor. Erkeklerin yarısı gömleksiz, kuyruklarını sallayan tavus kuşları gibi göğüs kaslarını esnetiyor ve kadınların göğüslerine rastgele çizgiler karalamasına izin veriyor.

Kalabalıktaki yüzleri tarıyorum ve Thalia'dan koruması, yani ben, tarafından güvenli bir mesafede tutulacak birkaç kendini beğenmiş pislik görüyorum. Tekrar etrafıma bakıyorum, Jasmine'in bir ipucu alacağını ve konuşmalarını yeterince duymazdan gelirim beni yalnız bırakacağını umuyorum.

Gerçi o kadar da anlayışlı değil, Nico'nun asistanı olduğu için bu garip. Detaylara dikkat etmek ve bir düzendeki sapmaları tespit etmek onun iş tanımında var. Kardeşimin benim paramla yaptığı tüm hamlelerin yöneticisi o ve sanki daha iyisini biliyormuş ve portföyümü yönetmesi gereken kişi oymuş gibi söz konusu hamleler hakkında söyleyecek çok şeyi var.

Biraz zaman alıyor ama on dakika sonra kız arkadaşı günü kurtarıyor ve Jasmine'i bara götürüyor.

Sonra uzun boylu, esmer, daracık bikinili bir kadın koluma giriyor. "Hey, yakışıklı," diye cıvıldıyor, gözleri kukuletalı, göz bebekleri şişmiş bir halde yanıma sokuluyor. "Sanırım rahatlamaya ihtiyacın var."

"Bence senin de bir fincan kahveye ihtiyacın var."

Kıkırdıyor, parmaklarını göğsümde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Aletini ağzıma almayı tercih ederim."

Bir ay önce, bu cümleyi duyduktan sonra, ona tam olarak istediğini ve daha fazlasını vermek için onu içeri sürükledim. Bu gece, sikimi rastgele bir hatunun içine sokma fikri midemi bulandırıyor.

Bileğini tuttum ve göğüslerinin koluma sürtünmesini engellemek için onu geri ittim. "Yanlış adam, tatlım. İlgilenen birini bul."

Dudaklarında çocuksu bir somurtma beliriyor ve benimle alay edercesine göğüslerini tekrar yüzüme doğru uzatıyor. "Ne? Sizin için yeterince güzel değil miyim, Bay Hayes?"

Tabii ki benim kim olduğumu biliyor. Belediye başkanının oğlu olmak ve üçü tek yumurta üçüzü olmak üzere altı erkek kardeşe sahip olmak, bu şehirdeki herkesin Hayes'lerin kim olduğunu, ne iş yaptığımızı ve neye benzediğimizi bildiği anlamına geliyor.

"Benim için yeterince ayık değilsin," diye karşılık veriyorum, kalabalığı tekrar tarayıp Thalia'yı arıyorum.

Dean'le sohbet ettiğini fark ettiğimde ellerim yumruk oldu. Bana dik dik bakıyor, sonra gözlerini yanımdaki esmer kıza çeviriyor, yüz hatları kısılmış.

Kızgınsın, değil mi? Sen de ben de, omorfiá.

"Beni duydun mu?" Koluma yapışan kız birama uzanıyor, parmaklarını bilerek göğsümde gezdiriyor. "Sana çok iyi sakso çekeceğim ve seni aramaya çalışmayacağım."

"Defol git," diye tıslıyorum ve terasın altındaki oturma alanına doğru yürüyorum.

Dean bana bakıyor, gözleri odaklanmış. Sanki bu bir oyunmuş ve ilk konuşan kaybedermiş gibi bakışlarımızı değiş tokuş ettiğimizde kendini beğenmiş bir gülümseme bir anlığına kayıyor. Thalia'yla birlikte sekiz kişilik yarım ay kanepede oturuyor, bir kolunu arkaya atmış, bacaklarını birbirinden ayırmış, dünyanın kralı edası her yerde. Yaklaştığımda pek değişmiyor.

"İşte buradasın." Arkaya doğru eğilip dudaklarımı Thalia'nın başının tepesine bastırıyorum. Kasılıyor, başı o kadar hızlı dönüyor ki bir *çatırtı* duyduğuma yemin edebilirim. Kaşının hafifçe kalkması yüzüme kendini beğenmiş bir sırıtış yerleştirse de bunu önemsemiyorum. "Pong oynama sırası bizde."

Dean oturduğu yerde kıpırdanıyor, parmaklarını bir an dizine vurduktan sonra saçlarını karıştırıyor ve ne yapacağını bilemez bir halde saçlarını karıştırıyor.

Onu, *"geri çekil ahbap, yoksa hiç dile getirmediğim tehdidimi gerçekleştirim"* anlamına gelen sivri bir bakışla yere *yapıştırıyorum ve ellerini vücudundan çekiyorum.*

"Oh, tamam." Thalia dudaklarına özür dileyen bir gülümseme yerleştirerek Dean'e bakar. "Üzgünüm, uzun sürmez."

Evet, doğru. Bu pisliğe geri dönmeyecek.

Sessizce düşünerek onu uzaklaştırıyorum. "Onunla ne yapıyorsun?" Onun duyamayacağı bir yere geldiğimizde sordum.

"Meşguldün. Bölmek istemedim."
Sesinin sinirli tonu karşısında kemiklerime yayılan kibirli, ıssız memnuniyete engel olamıyorum.

Kıskanıyor.

Güzel. Ben de
kıskandım.

O kadar kıskanç ki Dean'i çivilemek istiyorum.

"Meşgul değildim. Jasmine'den tasarruf edebilirdim. Nico'nun asistanı ve paramı idare etmekte oldukça kararlı." Havuzu işaret ediyorum. "Bu onun kız arkadaşı."

Parmaklarımızı birleştirdiğimde Thalia'nın yanakları pembenin en hafif tonuna kadar ısınıyor. "Çok kafa karıştırıcısın, Theo."

"Hayır. Ben dikkatliyim."

Ben bir yalancıyım. Kafamı karıştırıyorum. Onun ve kendimin. Kararsızım. Onu yatağında istemek, onu incitmek istememek, benim olmasını istemek ve onu kaybetmek istememek arasında gidip gelen bir sarkaç.

"Hey, adamım!" Adrian, Nico'nun arkadaşlarından biri, bize doğru yürürken ayaklarının üzerinde sallanarak tezahürat yapıyor. Ayılmak için bir fincan kahveye ihtiyacı varmış gibi görünüyor. Thalia'ya bakarak yolumuza çıkıyor. "Arkadaşın kim?" "Selam dostum. Seni burada beklemiyordum." *Git buradan.*
"Bu Thalia." *Kal.*

Ondan uzak dur yoksa seni sakatlarım.

"Sen yeni arabacı kızsın!" diye gürlüyor. "Nico bana senden bahsetti. Artık seni gördüğüme göre golf oynamaya başlayabilirim." Bütün sarhoşların güldüğü gibi gülüyor, sesi kulak zarımda iğneler gibi. "Sana bir içki getireyim mi?"

"Onun içkisi var," diyorum, sonra da içimden küfrediyorum çünkü aslında yok.

Nico yaklaşıyor ve Adrian'ın başka bir soru sormasını engelliyor. Elini sallıyor, çenesi gergin bir şekilde bana bakıyor. "Hadi, sana ihtiyacım var."

"Hemen döneceğim. Git Shawn ve Jack'i bul," diyorum Thalia'ya, kardeşimi takip etmeden önce. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey," diye omuz silkti, şişesinden çekştirerek. "Bir çıkışa ihtiyacın varmış gibi görünüyordun."

"İhtiyacım yoktu ama arkadaşına Thalia'dan uzak durmasını söylemek isteyebilirsin."

Nico bir kaşını kaldırıp omzunun üzerinden arkadaşının hâlâ onunla konuştuğu yere bakıyor ve cazibesini konuşturuyor. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Aptal olma. Sana arkadaş olduğumuzu söyledim. Ona göz kulak oluyorum. İkimiz de Adrian'ın sadece onu becermek istediğini biliyoruz ve o bundan daha iyi."

"O akıllı, Theo," diyor okul müdürünün sesiyle. "Büyük ağabey gibi davranma. O kendi başının çaresine bakabilir."

Bir an sonra Thalia'ya doğru bakıyorum ama o gitmiş ve hiçbir yerde görünmüyor. Shawn ve Jack, Jasmine ve kız arkadaşına karşı bira pong oynuyorlar ama Thalia'dan da iz yok. Ortalıkta görünmese kendimi kontrol etmem daha kolay olurdu.

Nico sırtıyor. "Ya sakinleş ya da bir hamle yap."

"Hamle yapmak mı? Birlikte yaşıyoruz. Yüzüme patlamadan onunla yatamam."

"Tek istediğin seks mi?" Başını sallıyor, bu fikir onu eğlendiriyor. "Saçmalıyorsun ama istediğin gibi olsun. Eğer onu istemiyorsan, sürekli ona dokunmayı bırak ve sakinleş. Eğer Adrian'la yatmak istiyorsa, onu durduramazsın."

Ona el salladım, sinirlendim çünkü kim onu her şeyi bilen biri yaptı ki? Thalia benim değil. Çıldırmaya hakkım yok ama midemin çukurunda yeşeren endişe ve sahiplenme duygusundan kurtulamıyorum.

On dakika sonra, Thalia ve Adrian'ı bulmayı umarak eve giriyorum. Ayrıca umarım onları öpüşürken bulmam çünkü o zaman ne yapacağımı kim bilir.

İyi bir şey olmayacağı kesin.

Oturma odasında ya da mutfakta değiller ama Thalia'yı ön tarafta görüyorum. Adrian'la birlikte değil. Yine Dean'le birlikte. Dean sigara içiyor, Thalia ise arabama yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

Shawn mutfığa giriyor, ellerini birbirine sürtüyor, yüzünde kocaman bir sırıtış var. "Nico aklını başına toplaman gerektiğini söyledi. Sorun nedir, kardeşim?"

Sinsi piç.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, parmaklarımı pompalıyorum. "Ben iyiyim." Hiç de iyi değil.

Neden Dean'le birlikte?

Shawn başını sallıyor, aptalca sorular soran çocukları başından savar gibi sözlerimi duymazdan geliyor. "Seni durduran ne? Thalia'dan hoşlanıyorsun ve o da senden hoşlanıyor."

Sırtımdaki kaslar acıyla geriliyor. İki elimle tezgâhı kavrayıp başımı öne eğiyorum.

Neden sadece o yakınımdayken tamamen rahatım? Neden istediğim şeyle savaşmaya çalışırken Hulk'la güreşiyormuşum gibi hissediyorum? Ve neden savaşıyorum?

Çünkü korkuyorum, işte bu yüzden.

Komik, uyumlu, zeki ve şefkatli biri. Onun pozitifliğine, tavrına ve özgüvenine hayranım. İçi de dışı da çok güzel ve bu beni korkutuyor.

Bütün gece onu kollarımda tuttuktan sonra, sadece seks yapmayı çoktan geçtim. Daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını, ama onu kaybetmek istemiyorum. Ya çıkmaya başlarsak ve bir süre sonra ayrı düşersek? Arkadaşlığa geri dönemeyiz. Birbirimize tamamen yabancı olacağız ve onun yanımda olmamasını kaldıracabileceğimi sanmıyorum.

Ya ayrı düşmezseniz?

"Tek düşündüğüm o, Shawn, ama ben ilişkiler hakkında ne bilirim ki? Hiçbir şey. Bunu düşünmek bile beni rahatlatmıyor. Yürütemem, kardeşim. Her şeyi berbat ederim, onu incitirim ve kaybederim."

"Bu roket bilimi değil, Theo. Bir yolunu bulacaksın."

Çok, çok yardımcı oldu.

Belki bir yolunu bulurum. Belki de bulamayacağım.

Kararlar, kararlar.

O hala Dean ile dışarıda ve ben ne istediğimi bilmiyorum olabilirim.

ama onun *için* ne istediğimi biliyorum ve bu Dean değil.

Shawn'ı mutfakta bırakıp ana kapıyı çekerek açıyorum ve beton basamaklardan aşağı iniyorum, göğsüm kabararak araba yoluna bakıyorum. Camaro'ma yaslanmış, kollarını iri göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, gözlerini o pisliğe dikmiş. Dean'in sabahın ikisinde tepemde vızıldayan bir sivrisinek kadar hoş sesi kulaklarıma ulaştığında duruyorum.

"Adil davranmıyorsun." Çakılları tekmeliyor. "Telafi etmeye çalışıyorum. Seni düşünüp duruyorum ama zamanımı da boşa harcamak istemiyorum, bu yüzden kendimi daha fazla aptal durumuna düşürmeden önce sana bir soru soracağım. Theo ile aranızda neler oluyor? Sanki sen onunmuşsun gibi davranıyor."

Thalia on iki inçlik bir bıçağı göğsüme saplayarak, "Değilim," dedi. "Sana söyledim, biz sadece arkadaşız ama yine de kendini aptal yerine koyma. Sen ve ben olmayacağız."

"İyi, iyi..." diye mırıldandı, sanki *sadece* arkadaş olduğumuzu itiraf ettikten sonra söylediği tek kelimeyi bile duymamış gibi. "Theo'yu tanıyorum ve yoluna çıkmak isteyeceğim türden bir adam değil..."

İyi karar, dostum.

"Eğer sadece arkadaşız diyorsan, sana inanıyorum. Yarın seni alabilir miyim? Güzel bir restoran var-"

"Dean, dur ve beni dinle, kafana koyduğunda iyi bir adamsın ama artık ilgilenmiyorum."

"Thalia," diye araya giriyorum Dean tekrar ağzını açtığında, sesimin tonundan bölgecilik damlıyor. "Haydi, *omorfiá*. Shawn ve Jack bizi bekliyor."

Beklemiyorlar ama çok yaklaşımdan ve dolayısıyla yumruğumu çenesine ya da burnuna çok yaklaştırmadan önce onu Dean'den uzaklaştırmam gerekiyor. Ya da ikisine birden.

"Bir saniye içinde orada olacağım," diyor bana, muhtemelen Dean'in onunla ilgilenmediğini anladığından emin olmak istiyor. Bunu ona sözsüz olarak açıklamaya bir adım uzaktayım ama muhtemelen en iyisi olay çıkarmamak.

Çekip gitmeliyim. Konuşmalarını bitirmeleri için onları yalnız bırakmalıyım. Bırakmalıyım. Bırakabilirim. Yapabilirdim.

Yapamam.

Yapamam.

Hayatta olmaz.

Kalan basamakları iniyorum ve Thalia'nın kişisel alanını doldurarak onu mağara adamı tarzında yanıma çekiyorum. "Burada yaşıyorum. Hadi oynayalım."

Dean'in gözleri Thalia'nın beline doladığım koluma takılıyor, çenesi ileri geri hareket ediyor.

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor ve sonra... benim kendi bölgemi işaretlediğim gibi o da kendi bölgesini işaretleyerek yanağını öpme cüretini gösteriyor.

Thalia kollarımda hareketsiz duruyor; öpücük beklediği ya da istediği bir şey değildi, eminim. Dean'in Porsche'sine atlayışını izlerken dudakları mühürlü. Kasıtlı bir yanlama yaptığında tekerlekler hızla dönüyor, çakıllar etrafa uçuşuyor ve arkada park etmiş Range Rover'a çarpıyor. Uzun araba yolunda hızla ilerliyor ve araba caddeye fırladığında lastikler gıcırıyor, arka taraf bir virajın arkasında kaybolmadan önce yana doğru uçuyor.

Thalia'nın belinden tutup onu arabamın yan tarafına doğru itiyorum. "Sana bir daha dokunursa ellerini kırarım."

"Öyle mi?" Biraz daha yaklaştı. Kırmızı dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Dudakları neredeyse benimkilere degecek. "Saçmalık. Bütün arkadaşlarına karşı bu kadar sahiplenici misin, yoksa ben özel miyim?"

Parmaklarımı kalçalarına gömüyorum, soğukkanlılığım pamuk ipliğine bağlı, arzularım içimde köpürüyor, midemde sıcak bir delik açıyor, bir şampanya flütündeki baloncuklar gibi yüzeye fırlıyor. "Daha önce hiç aynı zamanda kız olan bir arkadaşım olmamıştı. Sen her yönden özelsin."

"Ne büyük bir onur." Sesinde, kısılmış gözlerin eşlik ettiği kindar bir ton var. Neden böyle davrandığını bildiğimi itiraf etmeye hazır değilim. "Hadi, bir içkiye ihtiyacım var."

NINETEEN

Theo

Dünyadaki her şeyden daha çok nefret ettiğim bir yüz akşam saat on sularında partide belirdiğinde kulaklarımda bir pırıltı oluştu. Şehirde olduğunu biliyordum. Her yaz sahil evinde dinlenmek için geri gelir. Ve her yaz, onunla karşılaşmamak için Newport Sahili'nden kaçıyorum.

Bu yaz farklıydı. Thalia ile tanıştım ve oradan ayrılıp Nico'nun Los Angeles'taki dairesine gitme fikri aklımdan çıktı.

Logan en yakınımda duruyor, ben de kolundan tutup parti için derme çatma bir dans pistine dönüştürülmüş çimenlikte ilerleyen Kai'yi işaret ediyorum. Yalnızdı, yüzünden tedirginlik okunuyordu. "Onu öldürmeden önce buradan götürün."

Logan'ın bir eylem planı oluşturması üç saniye sürerken, ben kararlılığımı kendimi olduğum yerde sabit tutmaya yönlendiriyorum.

Logan Nico'yu yakalar ve Shawn'ın omzuna vurur, sırtı diktir, yumrukları sıkıdır. Saniyeler sonra Jack de onlara katılır, ava çıkmış bir kurt sürüsü gibi.

Kai'nin yüzü birazdan o kadar da güzel olmayabilir.

Thalia elinde bir bardak caipirinha ile Cass ve MJ ile havuz kenarında oturuyor. Bahçeyi geçiyorum, ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor, Kai'nin kışkırttığı öfkeden uzaklaşıp Thalia'nın elinin bir dokunuşuyla çağırdığı akliselime doğru ilerliyorum.

Neredeyse vardığımda başını kaldırıp bakıyor, bedenim ve zihnim her adımda biraz daha hafifliyor. "Neyin var?" Ruh halimi mükemmel bir şekilde okuyor, yan yan bakıp çevremizi kontrol ediyor, sonra omzumun üzerinden bakıp beni bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu araştırıyor.

Gözleri daha da büyüyor ve dudakları hafifçe aralanıyor. Az önce gördüğü şeyi gördüğümde kafamdaki öfke artık kontrol edilemez hale geldiğinden, tek-sekiz yaparak uzaklaşıyorum. Logan bahçenin ortasında Kai'ye çakıyor, ya seyircilerin kalabalığından habersiz ya da kimin izlediğini umursamıyor.

Muhtemelen ikincisi. Logan kendini kaybettiğinde vahşileşiyor, çıplak gözün görebileceğinden daha hızlı saldırıyor. Sanki bir boks torbasıymış gibi yumruklarını Kai'nin suratına indiriyor.

Thalia'nın bunu gördüğünü, bunun onu telaşlandırıldığını, buraya gelen pisliğin gözlerindeki tedirginliğe neden olduğunu bildiğimden, onu parçalamak için can atıyorum.

Beş parmağım ön koluma dolanıyor ama buluşmaya yaklaşıyor. Thalia yolumu kesiyor, kendini göğsüme bastırarak barikat görevi görüyor. "Neden insanlar hâlâ çıplak yüzmüyor?"

"Ne?" Kaşlarımı çattım. Tanrım, bazen çok tuhaf oluyor ve ben onun bu yönünü kesinlikle seviyorum.

"Amerikan partilerinde herkes çakırkeyif olduğunda genelde böyle olmaz mı?" diye devam ediyor, küçük ellerini yanlarıma götürüyor, parmaklarının ucuyla kaburgalarıma monoton bir ritimle vuruyor. Uyandırdığı his güçlü bir yatıştırıcı gibi. Tüm kaslarım, paraşütle atlarken serbest düşüş yaptığım zamanki kadar hızlı gevşiyor.

"Çıplak yüzmeye gitmek ister misin?"

Başını sallıyor, koyu renk bukleleri omuzlarında sallanıyor. "Eğlenceye katılacağını umuyordum."

"Yani beni çıplak mı görmek istiyorsun?"

"Görölmeye değer bir manzara olacağından oldukça eminim, ama senin öncülük etmeni ummaktan daha iyisini biliyorum. Öte yandan ben..." Geri adım atıyor, elleri elbisesinin eteklerini karıştırıyor.

Sanki otomatik pilota bağlanmış gibi bileklerini kelepçeleyip göğsüme sabitledim ve bana iki yüz kişiyi yok etmem için bir sebep vermeden önce onu durdurdum.

"Beni test etme, Thalia."

Gülömsüyor, gülümsemesi gerçek ve absürt derecede güzel. "Sakin ol. O kadar cesur değilim."

Onu tutuşum gevşiyor, etrafımda yürüdüğünde çabucak pişman olduğum bir jest, o mükemmel kalça soldan sağa sallanıyor. Ne kadar seksi olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Tamamen giyinik ve hala topuklu ayakkabı giyiyor, havuza atlamadan önce yavaşlamıyor ya da tereddüt etmiyor. Bikini giymemiş olması ya da çıplak olmaması önemli değil.

Ne olursa olsun beni öldürtecek.

Beyaz bir elbise, zeytin rengi bir ten ve siyah saçlardan bir hale. Islak ve havuz ışıklarının turuncu tonuyla yıkanmış bir şekilde ortaya çıkıyor. Bir Yunan'ın vücut bulmuş hali.

Tanrıça.

Bana işaret ediyor, işaret parmağını büküyor ve göz kırptıyor, yüzeyde süzülme için geriye doğru eğiliyor. Kalbim kabarıyor, nabzım kükrüyor ve... beni yana doğru beceriyor. Sanırım ona aşık oluyorum.

Onu suya kadar takip etmeden önce tişörtümü çıkarıp kot pantolonumu tekmiyorum. Sırtını havuzun kenarına dayamak için yüzüyor, dirsekleri fayansların üzerinde. Arkamda daha fazla su sıçraması oluyor, bunu kız kıkırdamaları takip ediyor, ama hepsi uzak geliyor, sanki cam bir duvardan geliyormuş gibi boğuk.

"Teşekkür ederim." Bir elimle beline tutunurken diğer elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Bunun yardımı oldu."

"Sanırım öyle. Parmakları dövmemin çizgilerinde geziniyor ve yüzündeki hayranlık o kadar gerçek ki istesem de gözlerimi kaçıramıyorum. "Olmasaydı kendime olan saygımı zedelerdi."

"Sen mükemmelsin. Sakın aksini düşünmeyin."

Daha fazla insan tamamen giyinik halde havuza dalıyor, gülüyor ve tezahürat yapıyor

-Hızla atan kalbimin arka plan gürültüsü. Bunların hiçbirine dikkat etmiyorum. Tek hissettiğim Thalia ve benim etrafıma yerleşen, beni bu sabaha geri götüren kalın, ağır bir hava.

Dudaklarımızı ayıran mesafeyi kapatmak için bir saniyelik bir inanç sıçraması gerekecekti. Tüm varsayımlarımı bir kenara bırakıp aklım yerine kalbimi dinlemek için bir saniye.

Elimi yüzünün yan tarafına doğru kaldırdım, başparmağımı dudaklarında gezdirdim, düşündüm, seçeneklerimi tarttım.

"Beni delirtiyorsun," diye fısıldıyorum, ihtiyaç dolu gözlerine bakarak. Bu kadar korkak olduğumu kim bilebilirdi? "Dur."

Tanrım, onu istiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki. Ellerim saçlarında, dudaklarım dudaklarında-öpüyorum, ısııyorum, dişlerimi alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. Kafamın içinde kısa, döngüsel bir video klip oynuyor ve midem yoğun bir arzuyla burkuluyor.

"Önce sen," diye fısıldıyor, yaklaşarak.

"O gitti!" Nico arkamızdan gürlüyor ve diğerleriyle birlikte yaklaşımadan önce beni uyarıyor.

Kendim hakkında bildiğim her şeyi yeniden düşünmeme neden olan kızıdan uzaklaşıp Nico'ya dönüyorum, o da birkaç yumruk atmış olmalı. Parmak eklemleri kanlı ve tertemiz beyaz gömleğini kırmızı bir leke kaplamış.

Jack elinde iki plaj havlusuyla arkasından yaklaşıyor.

Logan bana ters ters bakarak, "Ama geri dönecek," diye ekliyor. "Seninle gerçekten konuşmak istiyor."

Öfkenin içine geri çekilmeyi reddederek başımı sallıyorum. "Teşekkürler. Sana borçluyum."

Kendimi havuzdan çıkarıyorum, sonra Thalia'ya yardım ediyorum ve kimse onun mükemmel kıvrımlarına bakmaya fırsat bulamadan ıslak vücuduna bir havlu örtüyorum.

"Hadi, seni ısıtacak bir şeyler içelim." Logan koruyucu kolunu Thalia'nın omuzlarına dolayarak onu uzaklaştırır.

"Ne istiyormuş?" Kulak misafiri olmadıklarında Nico'ya soruyorum.

"Telafl etmek istiyor," diyor, yüzü her zamanki gibi soğuk. "Şirketlere sunduğunuz oyunu duymuş ve faydalı olabileceğini düşünüyor."

Yararlı mı? Şaka gibi. Kai'nin tek istediği projemi ele geçirmek, sonra da geçen seferki gibi beni kazıklamak.

"Thalia'yla olan şey neydi?" Nico çenesiyle havuzu işaret ediyor. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Bilmiyorum..." Hayal kırıklığımlı gidermek için ensemleri sıkıyorum. "Dikkatimi dağıtmaya çalıştı. O pisliği öldürmeye gidiyordum."

"Yakın zamanda buralarda yüzünü gösterecek cesareti bulacağından şüpheliyim, ama bunun bitmesini bekleme... şu anda beni dinlemiyorsun, değil mi?" diyerek Thalia'ya doğru olan görüş açımı takip etti. "Vazgeç dostum." Elini sırtıma vurdu. "Kaybedilmiş bir savaş veriyorsun."

Sanırım öyle.

Thalia gülüyor, barın yanında Logan'la şakalaşıyor. İlk başta ondan hoşlanmış olabilir ama şu anki duruşu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor - artık onun radarında değil. İçkilerini aldılar ve Logan bize doğru yürüdü, ama Thalia hâlâ barda, sağındaki bir adama bakıyor.

Aramızda on beş metre var ama duruşundaki değişiklik açıkça görülüyor. Ellerini iki yanında birleştirmiş, sırtı dik ve çenesi yukarıda. Adam uzaklaştığında, iki eliyle onu geri iterek yolunu kesiyor.

"Ne oluyor be?" Nico ağzını açıyor.

Hareket halindeyiz, gözlerimiz Thalia'nın tanıştığımız gece dans ettiği kişi olduğunu şimdi anladığım adama sabitlenmiş durumda. Adam kızın suratına kıpkırmızı bir ifadeyle yaklaşıyor ama Thalia geri adım atmıyor. Onu bir kez daha itiyor ve sonra adamın elinden renkli bir içki kapıyor.

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye bağırıyor.

Thalia içkiyi onun suratına fırlatıp hemen omuzlarını kavrayarak dizini ona doğru bastırduğunda adımlarım duraksıyor.

Kasıkları. Morarır, iki eliyle aletini kavrarken ağzı bir *o'ya* dönüşür.

Ahh. Acımış olmalı.

"Neler oluyor?" Yanında durup sordum. "Sana ne yaptı?"

"Hiçbir şey." Kalçalarını örtmek için elbisesinin eteklerini çekiştiriyor, adama ters ters bakarken saf bir öfke yumağı.

"Açıklamak için tek bir şansın var," diyor Nico, onu kolundan tutarak. "Bunu neden yaptın?"

Kızın yanakları kıpkırmızı yanıyor ve parmağını Nico'nun göğsüne sokarak onun elinden kurtuluyor. "Bir şey değil. Asher'a neden taşaklarını tekmelediğimi sor."

İnsanlar dördümüzün etrafında durmuş, ellerinin arkasından mırıldanıyor, benim kadar şaşkın bir şekilde sahneye bakıyorlar. Thalia'nın geldiğimizden beri kaç içki içtiğini hızlıca sayıyorum. Üç. Zil zurna sarhoş olmasına ve doğru düzgün düşünememesine imkân yok.

Asher doğruldu, yüzü morun soluk bir tonuna bürünmüştü. "Senin derdin ne lan?"

"Benim mi?" Thalia ileri atılır. "*Ben mi?* Neyin var *senin?* Parmağımla seni seve seve sikecek on kadın gösterebilirim, o zaman neden sikini istemeyenlerin peşinden gidiyorsun?"

"Sadece... beni rahat bırak. Kafan yerinde değil senin." "Bunu birinin içkisine ilaç katan pislik söylüyor," diye tersleyerek
Tekrar.

Omurgama soğuk bir ürperti hücum ediyor ve Nico'yla yüklü bir bakış alışverişinde bulunuyorum. "Onu gördün mü?"

Thalia bana dönüyor, omuzları çökmüş bir halde yavaşça başını sallıyor. "Evet, barın yanında. Bu içkiye bir hap atmış." Artık boş olan bardağı yüzüme doğru salladı.

"Ben yapmadım!" Asher gürlüyor, olduğu yerde kıpırdanıyor ve en hızlı çıkış yolunu arar gibi etrafına bakınıyor.

Ne Nico'nun ne de benim daha fazla teyide ihtiyacımız var ama Logan daha hızlı. Birden fırlıyor, kolunu geri çekiyor ve havada vınlayarak Asher'ın çenesine indiriyor. Şerefsizin ağzından kan fışkırıyor. Thalia tam zamanında uzaklaşarak elbisesini kan lekelerinden kurtarıyor.

Shawn üç kesin yumruktan sonra bize katılıyor ve Logan'ın Asher'ın dişlerini kırmasını engellemek için kalabalığın arasından çıkıyor. "Yeter. Adamlarım

tamam mı?" Thalia'dan bardağı alır. "Senin ifadene ihtiyaçları olacak."

Başını sallıyor, onu kalabalığın heyecanlı mırıltısından uzakta, yan tarafa götürdüğümde artık savaş modunda değil.

"Bana bir söz ver," diyorum polisleri beklemek için binanın etrafını dolandığımızda. "Bir daha böyle bir şey olursa bana söyle. Kimsenin yüzüne bakmanı istemiyorum. Sana zarar verebilirdi."

"O zaman da ellerini kırardın, değil mi?" "Ben ciddiym. Beni bul ve bırak bununla ben ilgileneyim."

Sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi sarılmak için göğsüme bastırıyor. "Söz veriyorum."

Thalia kanepede bana sarıldığında saat sabahın ikisine yaklaşıyor, uyuklamaya başladığında başı rahatça omzuma yaslanıyor.

Ev bir süre önce misafirlerden temizlendi. Olay yerine gelen iki ekip arabası partiye gölge düşürdü. Memurlar Asher'ın içkiye ilaç kattığını gördüğünü iddia eden herkesin ifadesini almaya başlayınca durum daha da kötüleşti.

Elleri kelepçeli olarak karakola götürüldü ama Shawn muhtemelen gün doğumuna kadar suçlama olmadan çıkacağını söyledi. Thalia tek kanıtı Asher'ın yüzüne fırlattı ve polisler üzerinde uyuşturucu bulamadı.

Sadece üç Hayes kardeş, Jack ve birkaç arkadaş içmeye, dans etmeye ya da kimsenin göremeyeceğini düşündükleri bir yerde öpüşmeye gittiler. Nico çoktan gitmiş. Yirmi dakika önce uzun boylu bir esmeri üst kata çıkardı ama misafir yatak odalarının müsait olduğunu söylemeden önce değil.

Thalia ve ben bu saatte taksiyle uğraşamayacağımızı bildiğimiz için gece çantalarımızı hazırladık.

Parmaklarımla oynamayı bıraktığında kalçasını okşadım, bu uykuya daldığının açık bir işaretiydi. "Sana bu gece nerede uyuyacağını göstereceğim. Önce çantaları alayım."

Onu misafir odasında bırakıp birkaç bira daha içmek için kardeşlerime katılmayı, sonra da bitişik odada uyumayı planlıyordum ama

onun ağzından bir soru. Özellikle de banyodan kısa bir şort ve atletle çıktıktan sonra sorduğu için.

"En azından sarılabilir miyiz?"

Sikeyim evet.

Bekle...

"En azından mı?"

Omuz silkiyor, soruyu geçiştiriyor.

Bir cevap için zorlayabilirim, ama doğruyu söylemek gerekirse, bunu duymaya hazır değilim. Beni en az benim onu istediğim kadar istediğini itiraf etmesine hazır değilim çünkü bunu yaparsam durmak yok. Geri çekilmek yok ve uzak durup arkadaşlığımızı sürdürebilirmişim gibi davranmak yok.

Dün gece kanepedeki sıkışıklığa rağmen, o grip olduğundan beri ilk kez iyi uyudum. Geceleri ona sarılmaya bu kadar çabuk bağımlı olmam delilik.

Üç gece. Onsuz geçirdiğim her gece kriz geçiriyormuş gibi dönüp duruyorum, saçları boynumu gıdıklamadığı ya da dirseği kaburgalarımın batmadığı için rahatsız oluyorum.

Thalia çarşafın altına atlarken ben de boxer'ıma kadar soyunup onun yanına sürünüyorum. Sıcak bedenini kendime yaklaştırıp şampuanının rahatlatıcı kokusunu içime çekiyorum. Karnının üzerinde rahatça duran elimi yakalıyor ve parmaklarımla oynamaya başlıyor. Gözlerimi kapatıyorum, akvaryumu devirmiş bir kedi gibi gülümsüyorum, çenem başının tepesinde.

Bu bir arkadaş için fazla samimi, o zaman neden doğru geliyor? "Logan'ın vurduğu adam hakkında soru sorabilir miyim?" diye fısıldıyor.

Sözlerini değerlendiriyorum, kaslarımın gevşek kalmasına şaşıyorum ve zihnim o bana yaslanmışken beni kızdıran görüntüleri canlandıramıyor. "Uzun lafın kısıası? Üniversitede tanıştık ve bir oyun için harika bir fikir bulduk. Ben projenin sanatsal tarafındaydım-animasyon falan. Kai programlamayı üstlendi. Projeyi mükemmelleştirmek için üç yıl harcadık ve hazır olduğunda sunucularımı hackledi, benim dahil olduğum her türlü izi sildi, sonra oyunu en yüksek teklifi verene sattı ve milyonlar kazandı."

"Üzgünüm..." dedi elimi sıkarak. "Ama pişman olacağın bir şey yapmadan önce sana yardım ettiğim için mutluyum."

"Ben de. Gerçi muhtemelen asla pişman olmayacağım." Dudaklarımı başına bastırıyorum. "Uyu. Çok yorulmuş olmalısın."

O mükemmel kıcını neredeyse birbirimize kaynaşana kadar oynatıyor, sonra ellerimizi yukarı kaldırıp yanağını avucuma yaslıyor, parmaklarımız

iç içe geçmiş.

"İyi geceler," diye fısıldıyor. "İyi geceler, *omorfiá*."

Birkaç dakika içinde çıkıyor ama benim uykuya dalmam çok daha uzun sürüyor.

Düşünüyorum.

Fazla düşünüyorum, gerçekten.

Bu tuhaf arkadaşlığı pencereden dışarı atmak için geriye kalan tek adım bir öpücük ve vahşi bir seksken, neden harekete geçmiyorum? Aynı yatakta yattık, birlikte banyo yaptık ve her gün kanepede kucaklaştık. En tatmin edici kısmı hariç, temelde bir çiftiz.

Bir saat sonra, sorularımın cevaplarını bulduğuma nispeten eminim, bu yüzden gözlerimi kapatıp kendimi uykuya bırakıyorum.

YİRMİ

Thalia

Öğle saatlerinde uyandığımda Theo yatakta değildi.

Aralıksız on saat uyumama rağmen başım ağrımıyor, oysa genelde yatakta çok kalırsam başım ağrır. Sanırım bu sefer vücudumun dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Gece çantamı aldım, hızlıca duş aldım ve giyindim. Bugün için iç çamaşırı almıştım ama dantelli tangaları çantada bıraktım.

Theo'nun harekete geçmesini beklemekten bıktım. Ona ihtiyacım var.

Onu istiyorum.

Ve aynı fikirde olup olmadığımızı öğrenmeye hazırım çünkü gerginlik çok fazla. Dün gece uyuduğumu sandığında dudaklarını ensemden hissettiğimi bilmiyor. Başparmağının yanağıma okşadığını hissettiğimi ya da her seferinde omzumu öperek beni nasıl kendine çektiğini bilmiyor.

Ona gizliden gizliye aşık olduğumu bilmiyor. Ve beni ne kadar önemseydiğinin farkında olduğunu sanmıyorum.

Misafir odasının banyosundan çıktığımda saçlarım ıslaktı ve enseme yapışmıştı. Göğüslerimin üst kısımları kısa, mavi yazlık elbisemin yakasından görünüyor.

Theo elinde bir telefonla kapıya yaslanıyor. Telefonu bir kenara bırakıyor, göz bebekleri vücudumda geziniyor. "Günaydın uykucu. Komaya girdiğinden endişelenmeye başlamıştım."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor ama odayı geçip tam önünde duruyorum. Ellerimi yavaşça kot pantolonunun kemer halkalarına götürüyorum, parmaklarımı tişörtünün eteklerinin altından geçirip sıcak vücudunun yanlarına doğru itiyorum. Etrafımızdaki hava yoğunlaşıyor, ağırlaşıyor, solunamayacak kadar sıcak. Kalbim göğsümde çarparken gözlerini benden ayırmıyor, parmak uçlarımda hissettiğim hızlanmış nabızıyla eşleşiyor.

"Artık senin *arkadaşın* olmak istemiyorum," diyorum sessizce.

Belimi kavırıyor, beni bir av tüfeği düğünü aciliyetiyle daha yakına çekiyor. "Öp beni," diye kısık bir sesle bağıyor ve omurgamda karıncalanmalar yaratıyor.

Ne yaptığını biliyorum.

Sözsüz bir onay, aynı şeyi istediğimize dair bir onay, sözlerimi ya da beden dilimi yanlış yorumlamadığına dair bir onay istiyor.

Ellerimi tişörtünün altından çekerek yaklaşıyorum, ağızlarımız milimetrelerce açık. "Eğer bir öpücük istiyorsan, onu almak zorundasın." Omuzlarına dokunup dudaklarımı kulağına götürüyorum. "Hâlâ külot giymiyorum."

Theo bizi döndürüyor ve beni kapıya doğru itiyor. "Bu doğru olmasa iyi olur." Parmaklarını belime sokuyor, sonra elini kalçalarımın altına götürüyor ve titrek bir nefes alıp külotumün lastiğinin olması gereken ama olmadığı noktaya dokunuyor. "Neye başladığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Dolu bir silahın emniyetini açtım." Dudağıma ısırıp geri çekiliyorum. "Tetiği çek, Theo."

"Bekle..." Çenemi kavırıyor, dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor, "...çok sıkı tutun, *omorfiá*."

Parmakları saçlarımdan arasından geçiyor ve ağız benimkini kaplıyor, dili hızla içeri kayıyor. Bana dokunur dokunmaz zihnim transa benzer bir mutluluk haline geçiyor. Bunun harika olacağını biliyordum ama hayal gücü gerçeğe rakip olamaz. Hain bedenim onun kollarında titriyor ve Theo öpücüğü derinleştiriyor, dudaklarımı ısırıyor, beni tekrar tekrar tadıyor.

Parmaklarını şakağımdan boynuma, göğsümün kabarıklığını geçip aşağıya, kalçamın kıvrımını izleyerek geçirdiğinde omuzlarını sıkıyorum. "Kaçırdığım şeyin bu olduğunu bilseydim, beni daha önce öpmen için sana meydan okurdum."

Sırıtarak yüzümü kavırıyor ve beni tekrar öpüyor, dili şehvetli, aceleci bir ritimle ağızımı keşfediyor. Dudaklarının yumuşaklığı ve dolgunluğu, baskınlık için savaşan, kimin diğerini daha çok istediğini kanıtlamak için mücadele eden ağızlarımızın zorlu temposuyla çelişiyor. Tüm bedenini benimkine bastırırken mideme kramplar giriyor ve karıncalanıyor.

"Bununla bu kadar uzun süre mücadele ettiğime inanmıyorum." Bileklerimi kelepçeliyor ve ellerimi başının üzerine koyarak sessizce onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlamamı istiyor. "Bunu çok uzun zamandır hayal ediyordum."

Daha geniş bir duruş alıyorum, Theo'nun kafasına biraz baskı uygularken beklenti kafamda sütlü bir sis gibi. Diz çöküyor ve elbiseyi belime kadar çekerek dizimi omzuna asıyor.

Alnı karnıma dayanıyor, kasık kemiğimin hemen üstündeki deriyi ısırırken sıcak nefesi beni gıdıklıyor. Derin nefes alıyor, beni içine çekiyor ve parmakları kalçalarımın etinde kaybolduğunda beni çılgına çeviriyor. Tanrım, bu şimdiye kadar birinin bana yaptığı en duygusal erotik şey. Sanki kıyametin koptuğu bir dünyada tek başına yaşıyormuş ve ben de yıllardır karşılaştığı ilk insanlık dozuymuşum gibi her saniyenin tadını çıkarıyor.

Ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, dudakları klitorisime yapışıyor ve ağzımdan nefes nefese bir inilti koparıyor. Beni aşağıdan yukarıya doğru yalamadan önce dilini hassas, ihmal edilmiş tomurcuğun üzerinde gezdirdiğinde, sonunda istediğini elde etmiş gibi sessizce inlediğinde gözlerim başımın içine yuvarlanıyor.

"Benim için çok ıslak," diye fısıldıyor, orta parmağını içeri itiyor ve *buraya gel* hareketiyle büküğünde neredeyse bayılıyorum.

"Durma," diye nefes nefese saçlarını çekiştiriyorum. "Sakın buna cüret etme... *Tanrım...*" "Şşşşş, küçüğüm, sessiz olmalısın."

Yüzük parmağı da harekete katılıyor, sıcak ağzıyla yaptığı çılgınca emme ve yalamanın tam tersi olan işkence gibi, yavaş bir ritimle beni hafifçe okşuyor - aşırı duygusal yüklenme. Yavaş ve hızlı, nazik ve sert bir karışım.

Zihnim ayak uyduramıyor ama bedenim onun sunduklarını alıyor ve daha fazlasını talep ediyor. Orgazm hızla geliyor, zevk o kadar yoğun ki, salıverilmenin olağanüstü şiddetli olacağından hiç şüphem yok. Bir elimi dudaklarıma götürüyorum, inlemeleri uzak tutmak için elimi ısırıyorum, ama anlamsız.

Hiçbir zaman kendini tutan biri olmadım. Sessiz kalmak içgüdülerime ters düşüyor. Yirmi ay boyunca silikon bir aletle kendimi tatmin ettikten sonra, gerçek bir erkeğin dokunuşu, *onun* dokunuşu beni iki dakika içinde eşiğe getirdi.

"Shhhhh," diye tekrar mırıldanıyor, aşırı uyarılmış sinir demetini emiyor ve nefesim kesiliyor.

Bacaklarımın arasında kaotik bir zevk dalgası patlıyor, omurgama ve göğsüme yayılıyor ve zihnimi aydınlatıyor. Kabarıyor, büyüyor ve bu kadar olduğunu düşündüğümde, orgazm içime çarpıyor, sinir uçlarımda sıcak, ipek bir kırbaç gibi yarıyor. Theo beni dik tutmak için kalçalarımı daha sıkı kavrarken göz kapaklarımda beyaz ışık yanıp sönüyor.

"İşte bu..." Sıcak nefesi tenimi okşuyor, parmakları orgazmımı uzatıyor. "İşte böyle, *omorfiá*. Buna ihtiyacın vardı, değil mi? *Bana* ihtiyacın vardı."

Elimin tersini ısıyorum, vücudum gevşiyor, orgazm biterken bacaklarım artık ağırlığımı taşıyacak durumda değil, beni anlayamayacağım kadar gevşek ve tatmin olmuş bırakıyor. Theo bacağımı çözüp dik durduğunda boğuk iniltiler duvarlarda yankılanıyor.

"*Nai. Nai. Kai páli, parakaló*⁽¹⁾ *(6-1)*," diye soluyorum, Yunancaya geçtiğimin ancak yarı yarıya farkındayım.

Parmaklarını boğazıma doluyor, diğer eli saçlarımda beni öpüyor ve dilinde ikinci elden kendimin tadını alıyorum. "Yine mi, ha? Bir dahaki sefere benim sikimle boşalacaksın ama kardeşimin misafir odasında olmayacağı kesin."

Gömleğini iki elimle kavrayıp onu yatağa doğru ittiğimde, onu sırt üstü yatırıp haftalardır hayal ettiğim ve düşlediğim şekilde vücudumla kaplayana kadar öpüşmeyi kesmediğimde hâlâ yerden on metre yukarıda süzülüyorum.

Kot pantolonunun düğmesini çeviriyorum ve hiç vakit kaybetmeden boxer'ıyla birlikte aşağı çekiyorum. Mükemmel, uzun siki hazır olda duruyor, dokunmam için yalvarıyordu. Gözlerimi ona diktiğimden beri, iyi paketlenildiğini biliyordum ve yanılmamıştım. Tüm o inçleri içime sokma düşüncesiyle ürperiyorum. Dudaklarımı yalıyorum, parmaklarımı onun etrafına sarıp kısa hareketlerle okşarken Theo'nun bakışlarını tutuyorum.

"Bunca zaman *bunu* benden saklamanın iyi bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" Üzerine eğilip dudaklarına karşı konuşuyorum, saçlarım yüzlerimizi çerçeveleyiyor. "Paylaşmak önemsemektir."

Gülümseyerek inliyor. "Thalia, biz-" Daha sert sıkıldığımda kelimeler boğazında düğümleniyor, aşağı kayıyor, başımı eğiyor ve onu ağzıma alıyorum. "Siktir..." diye gürlüyor, saçlarımı iki eliyle topluyor, böylece dudaklarımı onun kalın uzunluğundan aşağı kaydırırken izleyebiliyor. "Yüce Tanrım... sakın durma ufaklık."

Şu anda onun üzerinde sahip olduğum kontrol heyecan verici. Elimin ritmini dudaklarımla senkronize ederken, bir nemfoman gibi ölçülü bir zevkle daha sert pompalarken aklını kaybederek merhametime sığınıyor.

Şişmiş sikiinin başı boğazımın arkasına çarpıyor ve beni teşvik eden alçak, tatmin edici bir hırıltı daha çıkarmaya zorluyor. Boştaki elimi karnına götürüp boynuna dayıyorum ve yaklaşmakta olan orgazmı yoğunlaştırmak için boğazına yeterince baskı uyguluyorum.

Boşaldığında, her yeri boynumla doldu.

Bakışlarımı kaldırıyorum, boynunun sütunu boyunca zonklayan damarlar, kapüşonlu gözler ve ayrık dudaklar beni büyülüyor. Birkaç yoğun saniye boyunca kıpırdamadan duruyor, dölünün ılık damlaları tenime sıçrarken dudakları aralanıyor. Elimi boynundan çekiyorum, tahrik olmuş irislerinde titreyen coşkudan tatmin oluyorum.

Biraz arkama yaslanıp baldırlarıma dayanıyorum ve Theo oturuyor, başparmağını alt dudağımda gezdiriyor, gözleri boynumu süsleyen döl damlasında.

"İnciler sana yakışıyor," diyor hızlı hızlı nefes alarak. "Arada bir boynuna bir ip takacağım."

Yüzünü kavriyorum ve bir öpücük daha çalışıyorum, dili yavaşça kalbimi okşarken kalbimin çırpınışına takılıyorum.

Önce o ayrılıyor, burnuma tatlı bir öpücük konduruyor. "Arkadaşlığımız resmen mahvoldu."

"Asla arkadaş olmamız gerekmiyordu. İlk gün beni becermek istedin ama gecenin yarısında fikrini değiştirdin, hatırladın mı?"

"Çünkü sen sevmek ve unutmak için fazla iyisin."

"Bu," diye aramızda işaret ediyorum, "hiçbir şekilde bitmedi ya da bitmeye *yakın* değil ve yakın zamanda da bitmeyecek, Theo. Anladın mı? Seni yaladım. Sen benimsin."

"Ben de seni yaladım," diye sırtıyor. "O zaman ben de seninim."

Çenemi tekrar kavriyor ve dudaklarımı yakalıyor, diğerlerinden farklı bir öpücük... yavaş, şehvetli ve tutku dolu. Onun da aynı şeyi düşündüğünü kanıtlamak için tasarlandı - biz bitmedik.

Daha yeni başladık.

"Seni temizlememiz gerek." Kalçama vurarak beni harekete geçmeye teşvik ediyor. "Herkes öğle yemeği için bizi bekliyor."

"Öğle yemeği mi? Bebeğim, eğer açsan... beni ye."

"Yiyeceğim." Parmaklarını çenemin altında kıvrıyor. "Eve gider gitmez, uyuyana kadar tek yiyeceğim sensin."

Yataktan atlıyorum, elbisemi indiriyorum ve içim rahat bir şekilde banyoya gidiyorum. "Sözler, sözler."

Theo arkamdan kıkırdıyor. "Belanı arıyorsun."

İnci kolyeyi ıslak bir bezle çıkarıyorum, Theo arkamda durup saçlarımı bir omzumun üzerinden geçirip boynuma ve omzuma sıcak, açık ağızlı öpücükler kondurduğunda gülümsüyorum.

"Sen benim en büyük zayıflığım olacaksın, *omorfiá*."

El bezini lavaboya bırakıyorum ve ellerimi boynunda düğümlüyorum.

"Güzel, bir süredir benimsin."

YİRMİ BİR

Theo

YALNIZ. Thalia'ya erkek arkadaşıyla, yani benimle ilgili tüm utanç verici hikayeleri anlatmaktan kendilerini alamayan kardeşlerimle üç saat süren bir yemekten sonra nihayet yalnız kaldık.

Evet, artık resmileşti.

Ben bir erkek arkadaşım, peki ya kız arkadaşım? Bu kadın vahşi. Tutkulu. Kararlı. Esir almıyor ve aklından geçeni söylüyor. Haftalar önce *Tortugo*'da ona yaklaştığımdan beri ikimizi de yakıp kavuran şehveti harekete geçirenin o olması gerektiği için neredeyse utanıyorum. Neredeyse. En zor kısmı, ilk adımı atlattığım için minnettarım.

Akıllara durgunluk veren saksodan sonra onu aşağı indirdim ve Nico'nun oturma odasındaki büyük kanepeye oturttum. Thalia'yı yakınımda tutmaktan kendimi alıkoyamıyordum, bu yüzden onu kucağıma oturttum.

Shawn ve Jack aptal gibi sırttılar, Nico bana nadiren yarım bir gülümsemeyle davrandı ve Logan *sonunda* kollarımı Thalia'nın ortasına doladığımda, yeni, ilişki içindeki durumumu duyurduğumda *sikişmeyi* patlattı. Bunu saklamak yoktu. Altan almak yok... Altan almak istediğimden değil.

O benim. Onu gördüğüm an benim olmuştu. Harekete geçmek için sadece küçük bir itkiye ihtiyacım vardı ve o da itti- garip, fazla samimi arkadaşlık bölgesinde kalmayı reddederek.

O olmasaydı, ben olurdum.

Dün gece onu kendim için istediğime karar verdim bile. Sahneye benden önce çıktı.

Ares bizi kapıda karşılıyor, zıplıyor ve havlıyor. Daire tam bir kaos içinde. Sanırım geceyi yalnız geçirmekten hoşlanmıyor. Hoşnutsuzluğunu ayakkabılarını ve sehpanın altındaki halının köşesini çiğneyerek gösterdi. Üzerine de işedi.

Her neyse.

Aklımda ortalığı temizlemekten daha önemli şeyler var.

"Onu yürüyüşe çıkarmalıyız," diyor Thalia, kulaklarını kaşımak için eğilerek ve planlarımı suya düşürerek.

"Seni soymalıyız," diye karşı çıkıyorum ve onu kollarımın arasına alıp dudaklarını dudaklarımla birleştiriyorum.

Artık yapabildiğime göre, muhtemelen günün her lanet dakikasında onu öpüyor olacağım. Üç saattir onun içine girmeyi düşünüyorum ve patlamak üzereyim.

Thalia birkaç santim uzaklaştı. "Sabırlı ol, bebeğim. Sen onu yürüyüşe çıkar, ben bu pisliği temizleyeyim, sonra da soyunup sabaha kadar çıplak kalalım." Yanağımı okşuyor ve ben onu yakalayıp fikrini değiştirmeye çalışmadan hızla uzaklaşıyor.

"Peki," diye homurdanıyorum, tasmayı kapının yanındaki kancadan kapıyorum. "Yarım saat, bir dakika bile fazla değil."

Tasmayı Ares'in tasmaına takıp onu yakındaki parkta çok ama *çok* hızlı bir koşuya çıkardığımda bana kıpır kıpır bir el sallıyor. Bir topun peşinden koşuyor, o kadar hızlı koşuyor ki birkaç kez patilerine takılıyor. O nazik bir köpek değil ve bu Thalia'nın hatası. Birlikte çok fazla zaman geçiriyorlar. Ares de annesi kadar sakar olmaya başladı.

Kapı çerçevelerine çarpıyor, kafasını açık mutfak dolaplarına çarpıyor ve sürekli bir şeyler düşürüyor. Üzerinde her zaman en az bir yara bandı var, genellikle de yemek pişirirken kazara bıçakla kestiği parmaklarında.

Ares'in sadece benim değil, bizim de köpeğimiz olduğunu inkar edemeyiz. Thalia bu köpeği seviyor, o da Thalia'yı seviyor. Beni daha çok sevseydi çok hoş olurdu ama şansım yok. Thalia onun favorisi.

Yirmi dakika boyunca top atmaya devam ediyorum, sonra Ares'e tasmaını geri takıyorum ve eve gidiyorum, adımlarım her zamankinden daha hızlı. Thalia mutfakta ve ev tertemiz. Tezgâha yaslanmış, elinde bir fincan kahve var.

"Neden çıplak değilsin?" Odayı geçip tişörtümü başımın üzerine çekerek soruyorum. Tezgâhın kenarına tutunup pembe yanaklarına hayranlıkla baktığımda gülüyor. "Öp beni ve soyun."

Bir yudum alıyor, kahverengi, acı sıvının tadını çıkarıyor ve zevkle inliyormuş gibi yapıyor. "Kahve ister misin?"

"Hayır, lanet bir kahve istemiyorum." Boynunu öpmek için başımı eğiyorum. "Çıplak olmanı, titremeni ve tüm sokağın ne olduğunu bileceği kadar yüksek sesle adımı haykırmanı istiyorum." Fincanı bir kenara bıraktım ve onu yiyip bitirdim.

Dilim ağzının içinde geziniyor. Kısa bir iç çekişle daha derine girmeme izin veriyor, yüzümü yönlendirebilmek için ellerini çeneme götürüyor. Yuvarlak kığını kavrayıp Thalia'yı kollarımın arasına alıyorum. Bacaklarını belime dolayarak bana yapıştığında sıcak, ıslak amı karnıma baskı yapıyor.

"Sabırla bekledim," diye fısıldıyor, sırtındaki kasların izini sürerek. "Seni bekledim Theo. Birçok gece senin dokunuşunun hayalini kurdum."

"Tanrım, Thalia, *moró mou*^[7]."

O titriyor ve ben üzerimize yayılan sıcaklıktan sersemliyorum. Öpüşmemiz yatak odama yaklaştığımız her adımda daha da yoğunlaşıyor. Dudaklarım sıkıca onunkilerin üzerindeyken nereye gittiğimi göremiyorum ama bu yolculuğu karanlıkta birçok kez yaptım.

"Tekrar söyle," diyor onu yatağa yatırdığımda, muhtaç, ıslak ve benim için hazır.

"*Moró mou*," diye fısıldıyorum, elbisesini başından çekiyorum, sonra sütyenini açıyorum ve arkama yaslanıp manzaraya hayranlıkla bakıyorum. Pürüzsüz, zeytin rengi teni, şişmiş, pembe dudakları ve tahrik olmuş kahverengi gözleri. "Çok güzelsin ufaklık."

Beni aşağıya doğru çekiyor ve ben de boynunda bir sıra öpücük bırakıp göğsünü avuçluyorum. Başparmağımla çakıllı meme ucunu okşadıktan sonra sıcak bedenine doğru yolculuğuma devam ediyorum. Islak, sıcak etini okşamak için bacaklarının arasına uzandığımda dudaklarını ayırıyor, sırtını kamburlaştırıyor.

Gözlerini kapattığında muhteşem yüzündeki saf mutluluk beni büyülüyor. Kendimi nasıl bu kadar uzun süre kontrol altında tutabildim? Ve *neden*?

Kimi kandırıyordum ben?

Ellerini yastığın üzerine bırakıyor, bedenini ve zihnini bana, dokunuşuma ve taleplerime teslim ediyor. Dudaklarımı boynunun ipek kıvrımından aşağı kaydırıyorum, şeker pembesi meme uçlarını tatmak için can atıyorum. Dilimi bir tanesinin etrafında kıvrıyorum, emiyorum ve ısırıyorum, onu çığlık attırıyorum ve o uzanıyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek beni yerimde tutuyor, sessizce daha fazlası için yalvarıyor.

Ve daha fazlasını alacak.

Ona olan açlığımın dizginleri ele almasına izin verdim. Ellerimin vücuduna her dokunuşu onu çılgına çevirirken, yakıcı şehveti kontrol etmeye çalışmamın hiçbir yolu yok. Açlıktan ölüyor. Yirmi aylık sıfır samimiyetten sonra insani bağ kurmak, dokunmak, öpmek ve birini yakınında hissetmek için çaresiz.

Sırtımı tırmalıyor, ensemden kürek kemiklerime ve yanlarıma doğru uzun çizgiler çiziyor, ta ki eşofmanımın lastiğine ulaşana kadar. Minyon elini boxer'ımın içine sokuyor ve parmaklarını sikimin etrafına sarıyor.

"Bir kez daha tatmak istiyorum" diyor, kısa ve ölçülü hareketlerle beni okşuyor ve sıkıyor.

Bu şimdiye kadar duyduğum en seksi cümle olabilir. Bir erkek, bir kadının kendisine oral seks yapmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını ya da mecbur olduğu için mi oral seks yaptığını anlayabilir. Thalia kesinlikle beni sadece dudaklarıyla eşiğe getirmekten hoşlanıyor. Bu konuda o kadar iyi ki, *bir sikle nasıl başa çıkılır* dersi aldığını tahmin ediyorum.

Bu sefer piyangoyu kazandım.

Onu yukarı çekiyorum, o üstte olana kadar manevra yapıyorum ve başımı yastığa yaslayarak uzanıyorum. Boxerımı omzunun üzerinden atıyor, en sevdiği tatlıyı tadacakmış gibi dudaklarını yalıyor, ama sonra kaşlarını çatıyor ve yataktan atlıyor.

"Bir saniye!" Aceleyle odadan çıkıyor, göğüsleri yol boyunca zıplıyor.

Sırt üstü yatıyorum ve aletim sert, öfkeli, kel bir general gibi hazır olda bekliyor. Bekleme müziği eksik olan tek şey, ama neyse ki, bir operatör benimle ilgilenmeden önce sırada on birinci değilim. Thalia sadece on saniyeliğine gitti ve saçlarını dağınık bir at kuyruğuyla bağlayarak yeniden ortaya çıktı.

Tanrım, mükemmelliği sen yarattın.

"Hazır." Gülümsüyor, ellerini kalçalarımda gezdiriyor ve ılık nefesi sikimin başını okşuyor. Zarif parmakları kabzanın etrafına sıkıca sarılıp beni yavaşça okşarken, ilk precum damlasının tadına bakıyor. Pembe dudakları kafama değmeden önce aşırı hassas tepeyi yalıyor ve beni ağzına alıyor.

Neredeyse o anda boşalıyordum.

Yumuşak bir inilti shaftımı titreştiriyor, daha önce yaşadıklarımla kıyaslanamaz bir his. Daha derine batıyor, aletimin başı boğazının arkasına çarptığında aceleyle hareket ediyor.

"Bu işte çok iyisin, *omorfiá*," diye iniliyorum, parmaklarımı ağır at kuyruğunun etrafında zar zor kapatıyorum.

O bir profesyonel, dudaklarının zorlu temposunu korurken taşaklarımı pompalamak ve oynamak arasında gidip geliyor. Daha fazla dayanamayacağım. Orgazmın omurgamın dibinde inşa edildiğini şimdiden hissedebiliyorum ve bu sefer onun amından başka bir yere dökülmemin imkanı yok.

Thalia'nın erotik uğultusu kafamı dolduruyor, yumuşak bir patlamayla sikimi bırakmadan birkaç saniye önce ağzının ipeği neredeyse beni uçurumun kenarına getiriyor.

"Şimdi tadına bakacaksın," diyor, işaret parmağının ucunu ısırtıyor ve arsız bir gülümsemeyle daha yükseğe tırmanıyor, dizleri başımın iki yanında. "Derin nefes al, bebeğim."

"Hayatım boyunca neredeydin lan sen?" Yeterince yaklaştığında dirseklerimi kalçalarının altından geçiriyorum, belini kavıyorum ve onu aşağı çekerek sıcak amını dudaklarıma bastırıyorum.

Tadı cennet, güneş ışığı, bahar yağmuru ve beni iyi hissettiren her şey gibi. Kalçalarının arasında çok zaman geçireceğim. Onu arkadan öne doğru yaladığımda, dilimi şişmiş tomurcuğun üzerinde gezdirdiğimde başım dönüyor. Bunu her yaptığımda, bana karşı kükrüyor, nefes alışları daha da yükseliyor.

"Lütfen..." diyor yüzüme sürtünerek, "*mi stamatás*."

Kelimeleri çevirmek için sözlüğe ihtiyacım *yok -durma*. Seksi... Göğüsleriyle oynarken o kadar seksi ki, sadece vücudunda dolaşan zevke odaklanıyor.

Gördüğüm en tahrir edici manzara.

Dilimle girişini kızdırıyorum ama içeri itmiyorum. Bu sefer değil.

Yakında, ama henüz değil. Sırada sikimin onun içinde olması gerekiyor, yoksa lanetleneceğim.

İnlemeleri sıklaşıyor ve orgazm ivme kazanırken yüzüme daha hızlı biniyor. Orgazm olurken onun tadına bakmak ile sikimin etrafında nabzını hissetmek arasında kalıyorum ama onu sahiplenme ihtiyacı kazanıyor.

Kalçalarını kavrayıp hareketlerini durduruyorum.

"Henüz değil." "Lütfen, Theo-"

"Shhhhh." Onu ters çeviriyorum, dizimle kalçalarını açıyorum, telaşlı yüzü, parlak gözleri ve şişmiş dudakları beni hipnotize ediyor, sikimi ıslak kıvrımları boyunca kaydırıyorum, kendi sabrımı test ediyorum. "Bu sefer benimle geleceksin."

Başucu dolabını açmak için arkama yaslandığımda yatağımdaki güzel kızıdan bir saniyeliğine gözümü kaçırıyorum ama bu onun becerikli parmaklarının klitorisini bulması için yeterli oluyor.

Cesur esmerim kendini nefes kesici bir boşalmanın eşiğine getirirken sikim şişiyor, taşaklarımın dolgunluğu acı veriyor. Prezervatif paketini dişlerimle yırtıp takıyorum ve Thalia'nın bileklerini tutarak ikimizin de eğlencesini bozmadan önce çabalarını durduruyorum.

"Henüz *değil*. Henüz değil. Ben boşaldığımda sen de boşalacaksın." Dizlerim yatağa gömülüyor, sikimin başı kıvrımlarının arasına giriyor. "Hazırlan ufaklık," diye törpülüyorum, yavaşça içine dalıyorum, sıcaklığı ve ıslaklığı beni santim santim içine alıyor.

İleriye doğru bastırıyorum, gözlerim onun rahatlamış sıcaklığına yapışmış, nefesi kesiliyor ve titriyor, sırtını eğiyor, gözleri çırpınarak kapanıyor. Başımı eğiyorum, son santimi sokarken omzunu ısıriyorum. "İşte böyle... Kahretsin, mükemmelsin."

Parmaklarımızı birleştiriyorum, ellerini başına yakın tutuyorum ve daha derine itiyorum, dişlerinin alt dudağına batışını izliyorum. Şehvet içimizi yakıyor, vahşi ve şiddetli, geri çekildiğimde, aceleci, yoğun bir ritme yerleştiğimde, sıkı amının beni nasıl emdiğini seviyorum. Büyük, diri göğüslerim itişlerimle senkronize bir şekilde zıplıyor ve dakikalar içinde vücutlarımızı bir ter sisi kaplıyor. Aceleci nefesler, yumuşak soluklar ve alçak hırıltılar odayı dolduruyor.

Thalia dizlerini kaldırıyor, bacaklarını belime doluyor ve aceleyle vuruşlarımı karşılamak için kalçalarını kavislendiriyor. Daha derine batıyorum, onu titreten ve inleten o hayati noktayı okşuyorum.

"Sana dokunmama izin ver," diye nefes alıyor, ellerini tutmama karşı mücadele ediyor ve ben bırakır bırakmaz yüzümü kavriyor ve beni aşağı çekiyor, dudaklarımı talepkar öpücüklerle zedeliyor. Vücudumun ağırlığını bir dirseğimin üzerine veriyorum, kıcını tutuyorum, duvarları etrafımda sıkılaştığında ona daha sert ve daha derin giriyorum. Yatağımdaki kadının doruğa ulaşması hiç umurumda olmamıştı ama Thalia'nın boşalmasını istiyorum.

Ona ihtiyacım var.

Kollarımda kendini kaybetmesini istiyorum ama o henüz o noktada değil. Neredeyse... çok yakın ama tam olarak orada değil.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diyorum dudağıma ısırıldığında, altımda kıvrılırken. "Bana ne yapacağımı söyle, küçüğüm."

Elimi aramıza sokup parmaklarımı klitorisine bastırıyor. Thalia'nın nefesi kısa, umutsuz nefesler halinde gelmeden önce birkaç saniye boyunca sıkı daireler çiziyorum. Yüzümü arıyor, gözleri odaklanmamış, dudaklarından kaçan her ses daha yüksek. Her hamlemde hareketlerim hızlanıyor, sonunda ona sahip olduğumun farkına varıyorum ve tüm vücudum titriyor, her yöne yayılan yoğun bir ısı dalgasıyla doluyor.

"Siktir," diye kekeleyorum. "Beni almanı izlemek... güzel yüzün... benim olduğunu bilmek..." Göğsümün içinde bir başka alevli sıcaklık dalgası yayılıyor. "Bu anı binlerce kez hayal ettim, ama-"

"Gerçeklikle kıyaslanamaz," diye bitiriyor sözlerini. "Tanrım, ben... Çok yaklaştım, sanırım gidiyorum-"

"*Gel* amına koyayım," diyerek onu daha hızlı okşadım. "Şimdi, *omorfiá*."

Benimle birlikte hareket ediyor, serbest kalmak için çılgınca çırpınıyor. "Th-Theo," diye kekeliyor, akıl sağlığını kaybediyor. Titrerken sırtı yatağa doğru eğiliyor, o kadar yüksek sesle inliyor ki eminim tüm bina onu duyabiliyor. "Oh, Tanrım... Theo, evet!"

Bacakları sırtımda kilitleniyor ve ben de onunla birlikte uçurumun kenarına yuvarlanıyorum, yüzünü boyayan saf, çiğ coşkuyu izlerken kendimi tutamıyorum. Orgazmım beni bir şimşek gibi çarpıyor, her şeyi tüketiyor ve güçlü, görüşümü beyaz noktalarla bulanıklaştırmaya yetiyor. İçinde derinlerde duruyorum, kalçasına tutunuyorum, parmaklarım yumuşak ete gömülüyor, sanki bu beni yerime sabitleyebilirmiş gibi, yoksa uçup gidebilirim. İkimiz de tükenmiştik, nefeslerimiz kesik kesik gidip geliyordu. Hiç bu kadar sert boşalmamıştım sanırım.

"Kahretsin," diye derin bir nefes verdim. "Bu-"

"İnanılmaz," diye bitiriyor, şişmiş, kiraz rengi dudaklarında mutluluk dolu bir gülümseme beliriyor.

"Kıpırdama." Burnunu kendi burnumla dürtüyorum ve başına bir öpücük konduruyorum. "Burada kal. Bir dakika içinde döneceğim."

Zayıf bacaklarımın üzerinde duruyorum, kaslarım en zorlu egzersizden sonra olduğundan daha fazla yanıyor ve kalbim göğsümde gumbürdüyor. Kendimi banyoya kilitliyorum, yansımama bakıyorum: dağınık saçlar, parlak gözler ve sırtımdaki uzun çizgiler. Prezervatifi atıyorum, temizleniyorum ve porselen lavabonun kenarına tutunuyorum.

Normalde ben banyodan çıktığımda çarşafıma vuran kadın giyinmiş ya da işinin yarısını bitirmiş olurdu ama bugün öyle olmayacak. Thalia burada yaşıyor. Bana veda öpücüğü verip kendini dışarı atacak değil ya.

İstese de yapamaz.

O benim ve hiçbir yere gitmiyor. Endişeli olmak yerine *rahatlamış* olmam çok kafa karıştırıcı. Yirmi dört saat önce bir ilişki fikri başımı ağrıtıyordu çünkü bir kadına hak ettiği şekilde bakmak hakkında ne bilebilirim ki?

Şimdi Thalia ile birlikteyim ve şüphelerim yok

oldu. Bunu yapabilirim.

Ve bunu iyi yapabilirim.

Buraya taşındığından beri onunla ilgileniyorum. Pek bir şey değişmeyecek ve değişecek olan her şey sadece hoş bir bonus: akıllara durgunluk veren seks ve statüm.

Bir ilişki içinde.

Thalia hâlâ yatakta, çıplak vücudu battaniyeyle örtülü, yüzü yarı yarıya iki yastığın arasına gömülü. Saçlarını salmış, bukleler bir omzunun üzerine dökülmüş.

Yanına sokuluyorum, dudakları boynumda gezinirken garip bir şekilde huzur buluyorum. Beni sırtüstü yatırıp yanıma sokuluyor, kollarımı yorgun ve ateşli bedenine doluyor. Hiç acele etmeden onu daha da yakınımaya çekiyor, güzel esmere sımsıkı sarılıyorum.

Bu sadece bir başlangıç. Bizim başlangıcımız.

"Sanırım taşınmam gerekiyor," diye fısıldıyor, parmaklarını gövdemde aşağı yukarı gezdiriyor, her kıvrımın izini sürüyor.

"Evet, sanırım öyle." Şakağını öpüyorum, sonra çenesini kavriyorum, başını yukarı çeviriyorum ve o mükemmel dudakları buluyorum. Biraz geriliyor, şaka yapıp yapmadığımdan emin değil. "Misafir odasını boşaltman ve eşyalarını buraya taşıman gerekiyor, *omorfiá*."

YİRMİ İKİ

Thalia

"KIZLAR GECESİ!" Cass Cuma günü vardiyamızın sonunda haykırıyor. "Sen ve Theo hakkındaki tüm müstehcen detayları istiyorum."

Pazartesi günü Theo beni işe götürüp, arabacı kızların Cassidy'nin gelip kulübü açmasını bekledikleri ön kapının önünde öpüşme şovu yaptığında hakkımızdaki haberler hızla yayıldı.

Yüksek devamsızlık oranına rağmen, Jared'in anahtarlar konusunda güvendiği tek kişi o, her ne kadar Cassidy işe gelmediğinde yataktan sürüklenen o olsa da.

Theo'nun ilişkimizi bir sır olarak saklamak yerine beni herkesin içinde sahiplenmeye istekli olması içimi hoş bir sıcaklıkla doldurdu.

"Nereye gitmek istiyorsun?" Üniformamı çıkarıp yazlık bir elbise giyerek soruyorum. "Peki kim geliyor?"

"Geçen seferkiyle aynı, artı Kaya. Üniversiteye beraber gittik ve şimdi Country Club'ın yeni pazarlama müdürü. Onu geçen haftaki partide görmüş olabilirsin." Konuya daha fazla ışık tutmadan önce sesini alçaltıyor. "Nico'yla yatan oydu."

Ah, güzel esmer. "Peki, saat kaçta? Saat kaçta buluşuyoruz? *Tortugo?*"

"Hayır. Senin evinde hazırlanıyoruz."

"Theo'nun evini kastediyorsun. Ondan nefret ettiğini sanıyordum." Üniformayı dolabıma yerleştirdim. "Sorun olup olmadığını Theo'ya sormam gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum. Oh! Kahretsin, neredeyse unuttuyordum!" Masalardan birinin üzerindeki vazoda duran kırmızı gül demetini işaret ediyor. "Bunlar senin için. Daha önce imzalamıştım." Kaşlarını oynatıyor. "Theo'nun sevgilisine çiçek gönderen bir adam olduğunu hiç düşünmemiştim."

Ben de öyle. "Bunların benim için olduğuna emin misin?" "Burada çalışan başka bir Thalia var mı?"

"Sanırım yok."

"Aynen öyle. O lanet güllere sarılıp zıplıyor ve çığlık atıyor olmalıydın. Sen şanslı bir sürtüksün." Çiçeklere tekrar bakıyor, gözleri donuk, dudakları hafifçe aşağı kıvrılıyor.

"Hey, dinle," diyorum koluna dokunarak. "Eğer bu konu hakkında konuşmak istersen

-" Logan'dan bahsetmenin iyi bir fikir olup olmadığından emin olamıyorum. "Her konuda, ben buradayım."

Yine yüzünü buruşturuyor, dudağını ısırıyor, sonra dudaklarını çarpık bir gülümsemeyle kıvrıyor ve kısa bir sarılma için kollarını bana doluyor. "Teşekkürler bebeğim, ama burada pek bir hikâye yok," diye iç geçiriyor, yenilmiş. "Ben iyiyim. Sadece duygularımdan arınmam olağanüstü uzun zaman alıyor, anlıyor musun? Logan ve ben... Doğru yolda ilerlediğimizi sanıyordum, anlıyor musun? Ama her şeyi berbat ettim ve bedelini ödüyorum."

"Her zaman bir hikâye vardır. Gelecek hafta bir ara kahve içmeye ne dersin, bana her şeyi anlattırırın?"

Başını sallıyor. "İhtiyacım olan şeyin konuşmak olduğunu sanmıyorum. Benim için endişelenme, tamam mı? Göründüğümden daha güçlüyümdür."

"Fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun. Sadece söylemen yeterli."

"Teşekkürler bebeğim, bunun anlamı çok büyük." Yanağımdan öpüyor. "Erkeğinden izin aldığında bana mesaj at." Omzuna bir çanta atıyor ve arka çıkıştan geçerek çalışanların park yerine doğru yürüyor.

Belki de Cass'i cevaplar için zorlamamalıyım, ama tatlı gülümsemesine ve dışa dönük tavrına rağmen, acı çektiğini görebiliyorum ve bunun Logan ve kalp kırıklığından daha fazlası var. Birbirimizi uzun zamandır tanımadığımız için bana açılacak kadar güvenmiyor olabilir ama ona karşı bir sevgi beslemeye başladım ve umarım Theo'yla olan ilişkim filizlenmekte olan arkadaşlığımızı etkilemez.

Kendi ağır iç çekişimle çiçekleri çıkarıp dirseğimin kıvrımında tutuyorum ve güllerin arasında bir not arıyorum.

*Güller kırmızı, frezyalar mavi.
Bebeğim, kayboldum. Seni düşünüp
duruyorum.*

*Güller beyaz, zambaklar yeşil.
Sen bir şövalye seçtin, ama ben seni kraliçem yapacağım.*

Önemli olan düşünce, değil mi?

Güllerden nefret ederim ve bu şiir de iğrenç ama Theo'nun bu zahmete girdiğini bildiğim için kalbim iki kat daha fazla şişiyor. Duygularını ve hislerini yüksek sesle dile getiren biri değil ama ne kadar berbat olursa olsun bu şiiri yazmak için zaman ayırdı. Bu onun bana değer verdiğini, önemli olduğumu ve onun için diğer kadınlardan daha değerli olduğumu söyleme şekli.

Elimde buketle ana kapıdan binayı terk ediyorum ve Theo'yla göz göze geldiğimde gülümsüyorum. Tasmalı Ares'le birlikte dışarıda bekliyordu.

"İşte orada..." diyor telefonunu bir kenara koyarken. Enseme sıkıyor ve derin bir öpücük için beni kendine çekiyor.

"Teşekkür ederim." Çiçekleri dik tutarak yanağını öpüyorum. "Çok güzeller."

Theo geri adım atarak buketi elimden çekip aldı. "Onlar benden değil. Gülleri sevmediğini biliyorum." Küçük bir not çıkardı. Okurken çenesindeki kaslar titriyor. "Ne oluyor lan?" diye çıkışıyor, ana girişin yanındaki çöp kutusuna doğru yürüyor. "Dean'den, değil mi?"

"Bilmiyorum. Belki de. Ben golf sahasındayken Cassidy onlar için imza atmıştı. Ne fark eder ki? Sadece çiçekler."

"Tabii ki önemli! Bir pislik seni benden çalmaya çalışırken arkama yaslanıp bekleyeceğimi mi sanıyorsun?"

Yanaklarımı yakan ateş, onun öfkesiyle eşleşiyor ve çıtayı yükseltiyor. "Sence herkes beni çalabilir mi? Biri bana çiçek gönderdi diye seni terk edeceğimi mi sanıyorsun?" Onu itiyorum, dövüşen bir boğa gibi şişiniyor ve pençeliyorum, sesim bağırmanın sınırında. "Unutma ki *beni* istemeyen sendin, tam tersi değil. Benden şüphe etmeye hakkın yok ve bunu ilk ve son kez yaptığından emin olsan iyi edersin."

Theo'nun dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve karanlık gözlerinde dönen küçük meşaleleri söndürüyor. Bileğimi kavırıyor ve bir öpücük için beni kendisine doğru çekiyor. "Seni istemedim mi?" diye alay ediyor, bu fikirle eğleniyor, neredeyse büyüleniyor. "Bunu söylememeliydin ufaklık. Eve gidene kadar bekle." Başını eğip kulağıma fısıldıyor. "O aptal düşünceler yok olana ve tek istediğimin sen olduğunu anlayana kadar seni becereceğim."

Tek bir cümle ve göğsüm nefes nefese, kıpır kıpır bir beklentiyle geriliyor. Meme uçlarım yazlık elbisemin ince kumaşı altında sertleşiyor ve ağzım kuruyup ısınıyor.

"Acele etsek iyi olur." Parmaklarımı başının arkasındaki saçların arasından geçirip hafifçe çekiyorum. "Cass beni bu gece kızlar gecesine davet etti ve

senin evinde hazırlanmamızı istiyor."

"Bizim evimizde," diye düzeltti. "Sen de orada yaşıyorsun. Bir sorun görmüyorum ama..." dudaklarını yanağımın üzerinde gezdiriyor. "...seni bütün gece çıplak tutma planıma engel oluyorsun, bu yüzden bir şartım var."

"Onlar gelmeden önce çıplak olmamı mı istiyorsun?" "Çok zekisin."

"Bana öyle söylendi." Elimini aşağı kaydırıp siyah kotunun kalın kumaşı arasından sikini okşuyorum. Çoktan sertleşmişti. Yanağımı ısırıp ona bakıyorum. "Birileri beni gördüğüne sevinmiş."

"Seni gördüğüne her zaman seviniyor," diye homurdanıyor, elim bedenlerimizin arasında sıkışmışken kendini dokunuşuma bastırıyor. "Kendimi on yaş genç hissettiriyor." Parmaklarımın ucuyla fermuarı çekiştiriyorum ama bileğimi kelepçeliyor. "Dikkatli ol ufaklık. Eğer o güzel elbiseni çekip seni binaya karşı becermemi istemiyorsan, elini herkesin içinde pantolonumun içine sokmasan iyi edersin."

Kıkırdıyorum, onu son bir kez daha sıkıyorum. "Çok cazip ama bu işi kaybedemem, o yüzden uygunsuz davranışlar için başka bir yer bulmamız gerekecek."

"Tam yerini biliyorum."

Park alanını geçip ara sokaklardan oluşan bir labirentin içinden kestirmeden geçerek Theo'nun Ares'i koşturup sincapları kovaladığı bir parka gidiyoruz.

"Kızların gelmesinin senin için sakıncası olmadığına emin misin? Cassidy'ye onun evinde yapacağımızı söyleyebilirim."

"Eminim. Ne zaman geliyorlar?" Ona mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum.

Ben: Hepinizi ne zaman beklemeliyim?

Cass: Altı gibi.

"Cassidy altı dedi."

Eve döndüğümüzde Theo beni hemen kollarına alıyor ve banyoya taşıyor. Beni duşa sokmadan ve suyu açıp saçlarımı ve elbisemi ıslatmadan önce kıyafetlerimi çıkaramıyorum.

Onun dokunuşuna bağımlıyım.

İçime her girdiğinde, zihnim kapanıyor. Bir zamanlar diğer erkeklerle olduğu gibi boşalmama yardımcı olmak için tasarlanmış iç monolog veya fanteziler yok. Hayır, Theo'yla birlikteyken fanteziyi yaşıyorum. Nazik değil, ama romantik seksten hiç hoşlanmadım. O sert, vücuduma aç ve talepkâr.

Mücadele ettiğimiz ve aşmak için çok uğraştığımız tek engel, klitorisimde onun parmaklarının yardımı olmadan orgazma ulaşamamam. Bir türlü olmuyor. Theo mükemmel noktaya tekrar tekrar vuruyor ve orgazm tam orada... ulaşabileceğim bir yerde beliriyor, ancak klitorisimi birkaç kez daire içine almadıkça, kenardan düşemiyorum.

Yine de beyaz bayrak sallamıyoruz. Theo orgazmımı tetikleyebilecek bir pozisyon arayışında yeni pozisyonlarla kendi iyiliği için fazla yaratıcı oluyor, ancak şu ana kadar pek ilerleme kaydedemedik.

Yine de Theo ile seks yapmak *harika*.

Bu bir çaba. Bir ritüel. Onun dokunuşuna, öpücüklerine ve beni yatağa, duvara ya da uygun gördüğü herhangi bir yüzeye yapıştırdığında içimde akan her şeyi kapsayan zevke açım. İkimizin de bir dereceye kadar seks delisi olmamızı, ellerimizi birbirimizden bir seferde birkaç saatten fazla uzak tutamamamızı seviyorum. Yirmi aydır seks yapmamıştım ve şimdi kesinlikle arayı kapatıyorum.

Yarım saat sonra yatak odasında giyinirken, "Madem dışarı çıkıyorsun, çocuklara birkaç bira içmeye gelmelerini söyleyeceğim," diyor. Saçlarından su damlıyor, parıldayan boncuklar geniş, bronzlaşmış göğsünü süslüyor. Hayes'lerin hepsi doğal olarak ortalama bir Amerikalıdan birkaç ton daha koyu ten rengine sahip ve bunun için Brezilyalı büyükannelerine teşekkür borçlular. "Bana öyle bakmayı kes," diye ekliyor.

"Ne gibi?"

"Sanki beni yalamak istiyormuşsun gibi."

Dişlerim alt dudağıma batıyor. "Bu kadar yakışıklı olman benim suçum mu?"

Bir kolunu kaburgalarımın doluyor, aynaya bakmamız için bizi çevirdiğinde göğüslerim ön koluna yaslanıyor. "Yakışıklı bir çift olduk... özellikle de sen çıplakken." Boynumu ısırtıyor, acısını bir öpücükle yatıştırıyor. "Çok seksi."

"Yeter," diye kıkırdıyorum ve kendimi onun elinden kurtarıyorum.

Theo dolabı açıp askıdan iki parçalı kırmızı bir kıyafet alıyor. "Bunu giy. Daha sonra çıkarmaktan zevk alacağım."

Dar, kısa eteğe ve derin V yakalı, spagetti askılı bluza bakıyorum. En hafif tabirle açıktır bırakıyor. "Sen yokken bununla dışarı çıkmamın bir sakıncası yok değil mi?"

Sırıtarak kıyafeti yatağın üzerine fırlatıyor. "Ne istersen giyebilirsin. Bok kafalılarla bir profesyonel gibi başa çıkıyorsun, ama..." Boğazımı tutarak beni aynaya doğru itiyor. Gözdağı vermeyi amaçladığından eminim ama gözlerindeki muziplik dans ediyor ve şefkatli dokunuş etkisini yok ediyor. "Eğer intihara meyilli bir pislik sana dokunmaya cüret ederse, nasıl dövüşeceğimi biliyorum."

"Beni bırakmalısın," diye fısıldıyorum iç çekerek. "Beni yeniden ıslatıyorsun ve başka bir raunt için vaktimiz yok." Dudaklarını gagalıyorum, sonra kolunun altına giriyorum.

Onun seçtiği kıyafetler yerine dolabı tekrar açıp bir eşofman altı ve bir tişört alıyorum. "Seçtiğin çok kışkırtıcı kıyafetleri giymeden önce makarna yapacağım."

"Yemek yapmayacaksın. Dışarıdan sipariş ettim."

"Neden?" Öfkelenim ve parmağımı göğsüne sokmak için döndüm. "Zamanım var. Soğuk dürüm yapacağım."

"Kızlar birazdan burada olur ve tatlı olarak senin amını istiyorum, yani hayır, bu gece yemek yapacak vaktin yok."

Mutfak adasına tatlı olarak servis edildikten beş dakika sonra kapı çaldı. Theo'nun seçtiği kırmızı kıyafeti giymek ve yatak odasından çıkıp kapıya koşmak için zar zor zamanım oldu, saçlarım farelerin yuva yaptığı bir şey gibi görünüyordu.

Dört kız zaten oturma odasındaydı, hepsi mükemmel bir şekilde giyinmiş ve süslenmiş, partiye hazır. Cass, Kaya'yı tanıştırtırken onlar da kanepede kendilerini evlerinde hissediyorlar. Dört çeşit parfümden oluşan tatlı ve keskin bir karışım dairenin içine süzülüyor ve paket servisin hafif, aromatik kokusunu örtüyor.

"Burada hazırlanıyoruz sanıyordum," diyorum makyajlarına ve saçlarına bakarak. "Sen dedin-"

"Bu bir yanlış yönlendirmeydi bebeğim," diye kıkırdıyor Cassidy, Theo'ya bir şişe şampanya uzatırken yüz hatlarını iyice alıştırılmış, şımarık bir ifade kaplıyor. "Bir bebek ol ve bizim için aç," diyor, pençelerini geri çekmiş ve küçümseyerek

Tortugo'da birasını yudumlarken boğulmasını söylediği zamanki sesine benziyordu, şimdi yok.

"Yanlıı yönlendirme mi?" Kaşlarım ortada düğümlemiş halde yankıladım.

"Yani birlikte hazırlanacağınızı söylerken, birkaç kadeh içip erkekler hakkında söyleneceğinizi kastetti," diye açıklıyor Theo, dolaptan beş kadeh çıkararak.

"Tamam, *bunu* bilmiyordum, o zaman hazırlanmam gerekecek."

"Oh, ne güzel!" Amy kucağında Ares ile koltuğunda zıplayarak neşelenir. Bir dakika içinde yeni bir makyaja ihtiyacı olabilir çünkü köpeğin kendisinininkini yalamasına izin veriyor. "Göz makyajın benim! Saçına ne yapacağımı hiç bilmiyorum."

Theo şampanyayı açıyor ve bardaklarımızı doldurup profesyonel bir garson gibi dağıtıyor. Benimkini almadan önce çenemi kavırıyor ve hızlı, sıcak bir öpücük çalıyor. "Ares'i yürüyüşe çıkarıyorum. Ben dönene kadar gitme."

Ares ve *yürüyüş* kelimeleri ağzından peş peşe çıkar çıkmaz, köpek Amy'nin kucağını bırakıp kapıya doğru koşuyor ve Theo'nun ortasına kadar zıplıyor. Bunun gün içindeki üçüncü yürüyüşü olacağı düşünüldüğünde aşırı heyecanlı. Theo onu sadece *erkekler hakkında söylenmekten* kaçmak için dışarı çıkarıyor.

"Sanırım saçına ne yapacağımı biliyorum," diyor Kaya, yaklaşarak. Bir insan nasıl bu kadar kusursuz görünebilir, aklım almıyor. Makyajı o kadar güzel ki fotoşoplanmış gibi görünüyor. Beni diğer takım için oynamaya ikna edebilecek bir kadın varsa, o da o olurdu. Kafasında en ufak bir saç teli bile yok. Simetrik yüzünde tek bir leke yok, elmacık kemikleri taştan yontulmuş gibi. Ne büyük haksızlık. "Alabilir miyim?" diye ısrar ediyor ve kim bilir ne kadar zamandır onu incelediğimi fark ediyorum.

"Oh, evet, elbette. Üzgünüm, sadece... kilometrelerce uzaktaydım."

Dört kız saçım ve makyajımla ilgilenip Theo ile ilişkim hakkında sorular sorarken yarım saat boyunca film yıldızı muamelesi görüyorum.

"Kukunun sihirli güçleri olmalı," diye kıkırdıyor Mary-Jane, dudaklarımı şekillendirirken. "Theo'nun biriyle çıktığını duyduğumu hiç sanmıyorum."

"*Pussio irresistibilis!*" Kaya hayali bir asa sallayarak gülüyor. "*Cockus gripus!*"

O anda Theo geri dönüyor, kaşları birbirine yaklaşmış ama dudakları keyifle titriyor. "Yarım saattir yoktum. Ne kadar içtin?"

Kaya Theo'ya dönüyor, diğer kızlar MJ'i ağlatacak kadar kıkırdarken yüzünü asmamak için mücadele ediyor. Elini kaldırıp görünmez اساسını Theo'nun göğsüne doğrultuyor. "*Orgasmus neverendus!*"

Theo, Ares'in tasmaını bırakır ve bıyık altından güler. "Geri döndüğünde bir kovaya ihtiyacın olacak mı, *omorfiá*?"

"*Thalius nopukus*," diye anons ediyorum. Şampanyayı hemen bırakmalıyım. "Kulüpte caipirinha içmeye devam edeceğim."

"Evet, bu iyi bir fikir. Eğer çok sarhoş dönersen *orgazm*, ufaklık. Saat kaçta gidiyorsun?"

Cass saatini kontrol eder. "Birazdan. Şimdi bir taksi çağıracağım."

"Gelme. Colt ve Conor seni oraya götürecektir." Kardeşlerini aramak için telefonunu çıkarıyor.

On beş dakika sonra saçlarım toplanmış ve makyajım hiç bu kadar güzel olmamıştı - Kaya'nınkinin yarısı kadar değil ama ben de onun yarısı kadar güzel değilim, o yüzden mucize beklememek en iyisi.

Dairenin kapısı açılıyor, Nico elinde bir kasa birayla önden gidiyor ve Cody hariç Hayes'in geri kalanı içeri giriyor. Jack ve partiden hatırladığım birkaç adam da arkadan geliyor.

Kızlar kalabalığın arasından kapıya doğru süzülürken küçük bir kargaşa patlak veriyor. Cassidy kenarda duruyor, aniden sessiz ve güvensiz, gözleri Logan'ın her hareketini takip ediyor.

Logan ona aldırıyor, beni parmağında döndürüyor, Theo'ya dönerken yüzünde hafif çapkın bir gülümseme var. "Kız arkadaşının böyle giyinmesine izin verdiğine göre çelik gibi sinirlerin var, kardeşim."

"Bakabilirler ama dokunamazlar," diyorum, yanağıma dokunarak onu oraya bir öpücük kondurmaya teşvik ediyorum.

"Tabii ki dokunamazlar." Geleneksel yanak öpücüğünden sonra o da kabul ediyor. "Herkes senin Theo'nun olduğunu biliyor. Kimse risk almaz. Bu gece iyi eğlenceler."

Shawn ve Jack daha sonra beni kontrol ediyor, kıyafetimden hoşlanıyorlar, Nico'nun gözleri Kaya'dan neredeyse hiç ayrılmıyor, omuzları geriye atılmış, gözleri onun çerçevesinden aşağı kayıyor. Kısa elbisesini görünce boynundaki bir damar atıyor ve tahrik mi oluyor yoksa sinirleniyor mu emin değilim. Her iki durumda da, görünüşe göre amcığının sihirli güçleri olan tek kişi ben olmayabilirim. Ne de olsa Nico Hayes, bir kadına yatağa girdikten sonra bir daha bakacak biri değil. En azından Theo'ya göre.

"Eve gelmeye hazır olduğunda beni ara. Cody seni alacak." Theo beni yanına çekti. "ok ateşlisin bebeğim..." diye kulağıma nefes veriyor. "...kimsenin sana dokunmasına izin verme."

"İyi olacağım." Dudaklarını gagalıyorum. "İyi eğlenceler."

YİRMİ ÜÇ

Thalia

BEŞ KİŞİLİK PARTİ BİR SAAT İÇİNDE ON İKİ KİŞİLİK BİR PARTİYE DÖNÜŞTÜ

Kızlar dans etmek için Tortugo'yu es geçme kararı aldı, MJ üniversiteden birkaç arkadaşını gördü ve Kaya iki yabancıyı standımıza sürükledi.

Ben caipirinha'larla sabit bir tempo tuttururken kızlar şampanyaya devam ediyor, sohbet ediyor, gülüyor ve bardan bizi izleyen erkekleri yapılabirlik ölçeğine göre derecelendiriyor.

Bir, dünyadaki son erkek olsa bile olmaz ve on, beni burada, bu masada becermesine izin verirdim.

Yerel bir DJ saat dokuzda setine başladığında dans pistine geçiyoruz. Çoğu kız dans etmek için rastgele erkekler seçiyor ve birkaç dakika içinde sadece Amy ve ben yalnız dans ediyoruz. Bir sonraki anda, o da kapıldı.

Artık Theo'yla birlikte olduğum için, hiçbir erkeğin kişisel alanıma girmesine izin vermeyeceğim, bu yüzden bara çekiliyorum, servis edilmeyi beklerken müzikle sallanıyorum. "Caipirinha, lütfen," diye bağıyorum barmene bangır bangır çalan müziğin içinden. "Ve bir bardak su."

Dönüp arkadaşlarımı dans ederken izliyorum ve Kaya'yı uzun boylu, yaşlı bir adamın etrafında kıvranırken görüyorum, adamın elleri elbisesinin altında, kışını avuçluyor. Işıldıyor, ayakları üzerinde sallanırken hareketleri beceriksizce, gözleri kapüşonlu, uzak.

Barmene siparişimi tezgâhın arkasında tutmasını söylüyorum, Kaya'yı o adamın onu kulübün arkasında becermesine izin vermekten kurtarmak için dans pistinin karşısına geçiyorum. Onu kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakma düşüncesi dişlerimi birbirine vurduruyor.

Elini tuttuğumda "Ben iyiyim!" diye bağıyor, bakışları odaklanmamış. Saçımı yaparken üç kadeh köpüklü şampanya içmişti ve yarım saat önce Q'ya girdiğimizden beri iki kadeh içmişti bile. "Aletini hisset!" diye elimi tutup adamın pantolonunun iç kısmına doğru götürdü. "Çok büyük!"

Temas etmeden önce elimi geri çekiyorum. "Sarhoşsun kızım. Haydi, temiz havaya ve bir bardak suya ihtiyacın var."

Beni dinlemiyor, duruşunu düzeltiyor, gözlerini tekrar yanındaki gümüş tilkiye dikeyyor, tilki şu anda bana kızgın görünüyor. Bir kolunu beline dolayarak onu kalabalığın içine doğru sürüklüyor.

Kaya'yı başıboş bırakmamın imkanı yok. Sağlıklı düşünemiyor ve adama anı yakalaması için mükemmel bir fırsat veriyor. Hoşuna gitse de gitmese de, tutarlı bir cümleyi bir araya getiremezken onu yalnız bırakmayacağım. Cassidy yakınlarda, dans ettiği adamla tamamen ilgisiz. Onu terk etmesi için göz göze *gelmemiz* ve benim "*gel benimle*" demem yetiyor.

"Sorun ne?" diye kulağıma bağıyor.

"Kaya'nın kafası güzel. O adamla resmen kuru kuruya sevişiyor." Onları işaret ediyorum ve midem çalkalanıyor. Adamın eli şimdi Kaya'nın elbisesinin altında... Görünüşe bakılırsa, kulübün ortasında onu parmaklıyor. "Onu buradan çıkarmalıyız Cass."

"Evet..." Burnunu kırıştırıp havaya vuruyor. "Aldırma ve Kaya için endişelenme. Muhtemelen onu on kez sikmesini istemiştir bile. Sarhoşken hep böyle aptalca şeyler yapar."

"Bu onu yalnız bırakmamız gerektiği anlamına gelmez!"

Cass oflayıp pufluyor ama sonunda Mary-Jane ve Amy'ye el sallıyor. Dördümüz Kaya'yı iğrenç adamdan ayırıyor, bedenlerimizi sarhoş esmer için bir kafes olarak kullanıyoruz. Karşı koymaya çalışıyor, kot pantolonunun altından sert aletin dış hatları açıkça görülüyor, ama ben yüzüne bakıp onu güvenlikle tehdit edince pes ediyor.

"Ona bir taksi çağıralım mı?" Kaya'yı güvenli bir şekilde üst kattaki kabine bıraktığımızda MJ soruyor. "Kafası iyi."

"Taksi olmaz. Şoförün ondan yararlanıp yararlanmayacağını bilemezsin. Bana bir dakika ver. Theo'dan üçüzlerden birini göndermesini isteyeceğim. Kaya'ya bir bardak su getir." Arka çıkıştan balkondaki geniş sigara içme alanına doğru yürüyorum, telefonumu kulağıma dayıyorum.

"İşin bitti mi?" diye soruyor.

"Hayır, ama üçüzlerden birine Kaya'yı eve götürmesini söyleyebilir misin? Çok sarhoş. Az önce çok dokunaklı bir adamı ondan uzaklaştırdık." Sigara keyfi yapan birkaç kişiye sırtımı dönüyorum. "Hâlâ yürüyebiliyorken eve gitmeli."

"Sen iyi misin?" Diye soruyor ve sanki herkes konuşmamızı dinliyormuş gibi arka plandaki sohbetin sesi kısılıyor. "Sana dokunmadı, değil mi?"

"Hayır, ben iyiyim."

"Güzel. Peki ya Kaya? O iyi mi?"

Sesimi fısıltıya kadar alçalttım. "Dans pistinin ortasında parmaklarını onun içine soktuğundan eminim ama yarın bunu hatırlayacağından şüpheliyim."

"Ne parti ama. Cody'yi gönderirim. Sen kalıyor musun?"

"Sanırım kalacağım. Tabii kızlar gitmek istemezse, ama o kadar da umurlarında değil gibi görünüyor. Her iki durumda da sana haber veririm."

"Evet, tamam. Güvende kal, *omorfiá*."

Cody'nin aramasını kaçırmamak için telefonu elimde sıkıca tutarak içeri geri dönüyorum. Dakikalar geçiyor, parti havam hızla bozuluyor. Kaya, Cassidy ile tartışırken MJ'in flütünü çalıp bardağı tek seferde kurutunca daha da kötüleşiyor. Elleri havada uçuşuyor ve MJ'in yüzünü kıl payı ısıkalıyor.

"Sana söylemiştim," diye mırıldanıyor Cass bana. "Beni yanlış anlama, hepimiz parti yapmayı seviyoruz ama Kaya kontrolden çıktı."

"Onun kankası gibi davranma," diye tersliyor Kaya, kelimeleri geveleyerek. "Onun erkek arkadaşını becerdin!"

Sanki yüzümdeki tüm kan çekilmiş gibi yanaklarım anında buz kesiyor. Cassidy'ye aval aval bakıp inkâr etmesini bekliyorum ama o dudağını çiğniyor, peygamber çiçeği mavisi gözlerini bakışlarımdan kaçırıyor. Hayes kardeşlerden biriyle yattığını biliyordum ama Logan'ın yanında nasıl davrandığını düşününce paramı ona yatırmıştım.

Theo aklımın ucundan bile geçmedi.

Şimdi daha önce bana *her şeyi berbat ettiğini* söylerken ne demek istediğini anlıyorum.

ve neden hikayeyi paylaşmak istemediğini.

Theo'nun geçmişi sadece bir *geçmiş*. Bu konuda onunla asla yüzleşmem, özellikle de henüz öğrenmediği iskeletlerle dolu bir dolabım olduğu için, ama tanıştıktan sonra onunla yattıysa, bu farklı bir hikaye.

"Ne zaman?" Kendimi hasta hissederek soruyorum. "Ben... Ben Logan olduğunu sanıyordum!"

"Evet," diye kıkırdıyor Kaya, kollarını kavuşturmuş, küçümseme dolu bir orospu suratı sergiliyor. "İkisini de becerdi."

Yüce İsa aşkına...

"İkisini de mi?" Tekrar ediyorum, kelimeyi test ediyorum. Tanımını biliyorum ama... kahretsin, başım zonkluyor, ellerim nemli ve *bu nasıl mümkün olabilir* sorusunu sistemimden atamıyorum. "İkisi de mi?"

Cass'in çenesi titriyor ama gözyaşları dökülmeden önce kendini tutuyor. "Geçen seneydi. Theo ve ben... Tanrım, *hiçbir şey değildi* Thalia. Yemin ederim." Sanki kalkıp gitmemden korkuyormuş gibi elimi tutuyor. Ya da belki de suratına bir tokat atacağımı düşünerek beni rahat bırakmıyor. Bunu göz ardı etmiyorum. "Bir gece," diye devam ediyor. "İki yabancı. Sadece eğlence içindi. Bir saat kadar önce barda tanıştık Thalia. Lütfen benden nefret etme. Sana söylemediğim için üzgünüm ama çok uzun zaman önceydi ve ikimiz için de hiçbir anlamı yoktu, söz veriyorum."

"Logan'ın hiçbir anlamı yokmuş gibi davranmıyorsun!" Elimi geri çektim. "Sana neden inanayım ki?"

Gözleri ışıldamayı bıraktı, yaşlarla doldu, yanakları pembeleşti. "Logan farklı bir hikâye. Yakındık, birkaç kez içki içmeye çıktık ve yemek yedik ve Theo'yla takıldığımda Logan'ı tanımıyordum ve birkaç gün sonra Logan'la tanıştığım da kardeş olduklarından haberim yoktu. Her şey çok hızlı oldu." Sertçe yutkunuyor ve elinin tersiyle gözlerini siliyor. "Bu sadece farklı, tamam mı? Logan'ı önemsiyordum. Theo bir hataydı, yemin ederim."

Tekmelenmiş köpek yavrusu tavrı Cassidy'ye yakışmıyor ama yine de samimi geliyor. Tepkimden dolayı üzgün ve korkmuş, bu da bana beni ve duygularımı önemsedğini gösteriyor.

Mantıklı düşünerek derin bir nefes alıyorum. Theo hayatı boyunca burada yaşadı. Şehir, bir noktada onun altında ya da üstünde olan kadınlarla dolu, ama hiçbirini bir geceden fazla kalmadı.

Arkadaşımın aşık olduğum adamla yattığını bilmek kafamda istediğim bir görüntü değil, ama ikisini de tanımadan çok önce olmuş bir hata yüzünden arkadaşlığı bir kenara atmak en iyi ihtimalle mantıksız. Theo benim. O benimle ve Cassidy onu onun yanında gördüğüm birkaç seferde bana kıskançlık için hiçbir neden vermedi.

"İyi miyiz?" diye soruyor, zayıf parmaklarını bileğime dolayarak. "Gitmemi ister misin?"

"Hayır... biz iyiyiz, sadece bir daha bundan bahsetme." Sesimi alçaltıyorum. "Ve bana Logan'la aranızdaki anlaşmanın ne olduğunu söylemelisin. Onu unutmadığımı biliyorum Cass."

"Bir daha bundan bahsetmeyeceğim, söz veriyorum. Teşekkür ederim." Sarılmak için beni kendine çekti. "Bir gün sana Logan hakkında her şeyi anlatacağım." Akılsızca uzaklaştı.

Tırnaklarını karıştırıyor ama Kaya'ya bakarken yanakları daha parlak yanıyor. "Sen bir kaltaksın, bunu biliyor musun? Eğer dibe vurmak istiyorsan, buyur vur. Sadece herkesi kendinle birlikte dibe çekmeye çalışmaktan vazgeç."

Neden bu konuşmayı yapmakla uğraştığından emin değilim. Kaya pipeti emmekle, boş bir bardaktan içmeye çalışmakla o kadar meşgul ki dikkatini veremiyor.

Koltukta kıpırdanıyorum, sabırsızlanıyorum ve birkaç saniyede bir telefonumu kontrol ediyorum ama Cody aramıyor. Beş dakika sonra tanıdık bir yüz gözle görülür bir şekilde sinirlenmiş halde kabine uğruyor. Bir Hayes olduğu kesin. Ama beklediğim kişi değil.

Nico, Kaya'yı tutup koltuğundan çekerek kollarına alıyor. Kaya bir an için ona dik dik bakıyor, sonra çarpıcı yüz hatları tanıyarak değişiyor. Sanki kafasında bir düğme açılmış gibi, gözyaşlarına boğuluyor, gömleğini yumrukluyor ve kayıp küçük bir kız gibi kendini onun göğsüne bastırıyor. Ne konuştuklarını duyamıyorum ama Nico onu kabine geri itiyor ve yanıma çömeliyor.

"O şerefsiz ona ne yaptı?" "Çok dokunaklıydı ama-"

"Nasıl görüldüğünü hatırlıyor musun?" "Evet, ama-"

Beni üst kolumdan tutuyor, iz bırakacak kadar sert bir şekilde ve beni ayağa kaldırıyor, tasmalı yaramaz bir köpek gibi arkasından çekiyor. Dans pistine bakan VIP bölümünü çevreleyen korkulukta duruyoruz. "Göster bana."

Ne sesinin tonu ne de az önce beni tartaklayış biçimi bana uyuyor ama Nico'nun zapt edilemez öfkesi hakkında o kadar çok hikâye dinledim ki her hareketi kanlı bir cinayet çığlığı atarken onunla tartışmaya cesaret edemiyorum.

Ceset yığınına tarayıp Kaya'yı parmaklayan adamı arıyorum. Barın yanında, aynı derecede sarhoş ve ona yaslanmış, ayakları üzerinde sallanan başka bir kızla birlikte.

"İşte orada. Bebek mavisi gömlek, gözlük, açık renk kot pantolon."

"Göğsünde uyuyakalan sarışın olan mı?"

Başımı sallıyorum ve gözlerindeki delilikten ve yapabileceklerinden korkarak tüm içgüdülerime karşı geliyor ve Nico'ya şansını denediği için adamı suçlayamayacağını söylemeye çalışıyorum. Özellikle de Kaya'nın istekli olduğunu, ama ben düşüncelerimi dile getiremeden topuklarının üzerinde dönüyor.

Belki de en iyisi budur.

Gümüş tilki, Kaya'nın sarhoş kışından faydalanmaya çalıştığı için burnuna bir yumruk yemeyi hak ediyor. Umarım Nico aşırıya kaçmaz. Theo, bir kez başladı mı onu durdurmanın mümkün olmadığını söyledi. Kaya'yı kaptığı gibi alt kata götürüyor ve odayı geçerek habersiz adama doğru ilerliyor.

Nico koruyucu bir hareketle Kaya'yı arkasına çeker. Hiçbir uyarıda bulunmadan ya da tek bir kelime etmeden yumruğunu adamın suratına indiriyor ve dengesini bozuyor. MJ ve Amy yanımda dururken Nico adamın yakasından tutuyor, yüzüne bir şeyler söylüyor ve tekrar vuruyor.

Bir dakika bile geçmeden Kaya'yı binadan dışarı çıkardı, kolunu sıkıca omuzlarına dolamıştı.

"Az önce ne olduğunu açıklayabilecek biri var mı?" MJ kollarını kavuşturmuş bağıyor. "Nico ne zamandan beri bir kız için Rambo gibi davranıyor?"

İkimizin de bir cevabı yok ama Amy gerginliği bozuyor. "*Cockus gripus*." Omuz silkiyor ve Cass'in iki tepsi içkiyle beklediği kabine dönüyor.

"İç bakalım," diyor bana, kadehini benimkine tokuşturarak.

Olayı geride bırakıp hızla parti havamıza geri dönüyoruz ve aşağı iniyoruz.

Cody beni gece yarısından hemen sonra eve götürdü.

Partinin geri kalanı geride kaldı, her ne kadar Cassidy de benim gibi yedide işe başlasa ve içkiyi çoktan bırakmış olsa da. Kaya'nın sarhoşluk seviyesine tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Bahse girerim yarın hasta olduğunu söyleyecek.

Harika.

Jared, Country Club'ı açmaya geldiğinde herkese homurdanacak.

Dikkatsiz sürüşüne rağmen, Cody sevimli bir çocuk. Theo'ya dönüş yolunun çoğunda beni çene çalarak eğlendiriyor. Mustang'inin tüm özelliklerini anlatırken kullandığı teknik terimlerin yarısını anlamadığımı söylemek için onu durdurumuyorum, sanki araba onun gururu ve neşesiymiş gibi konuşuyor. Theo, üçüzlerin motor kafası olduğundan ve arabalarını sevdiklerinden bahsetti. Cody de bunu doğruluyor ve her hafta sonu arabayı detaylandırıldığını söylüyor.

"Çocuklar hâlâ orada mı?" Sağa dönüp Theo'nun binasına giden yola girdiğinde soruyorum.

"Hayır, seni almaya gelmeden önce son partiyi eve götürdüm. Nico hışıyla çıkınca parti berbat oldu."

"Evet, kulübe girdiğinde benim partim de berbattı."

"Tahmin edebiliyorum. Kaya'yla arabaya döndüklerinde ateşler içindeydi." Kaldırıma yanaştı. "Şoför Cody hizmetinizde," diye şaka yapıyor. "Theo'dan beni aramasını istemene gerek yok, biliyorsun değil mi? Numaramı kaydet."

"Kaydedeceğim. Teşekkür ederim." Eğilip yanağını öpüyorum ve sonra arabadan iniyorum, bacaklarım beş santimlik topuklularla dans etmekten güçsüz düşmüş.

Theo'ya olaylı geceyi anlatıp elimi yüzümü yıkayıp pijamalarımı giydiğimde o kadar uykum gelmişti ki hiçbir öpücük beni seks yapmaya ikna edemezdi ama ağırlaşan göz kapaklarımla savaşıyor, Theo'nun banyodan çıkıp beni kucaklayarak uyutmasını bekliyordum. Başarısız oluyorum ve bir de bakıyorum ki alarm sabahın beşinde çalıyor.

YİRMİ DÖRT

Theo

Birine bu kadar aşık olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuşum. İşten sonra Thalia'yı görme beklentisi beni sıcak bir günde arı sürüsü gibi vızıldatıyor. Tüm boş zamanlarımızı birlikte geçiriyoruz ama ona doyamıyorum.

Yine on yedi yaşındayım: azgın, aşık, heyecanlı. Ateşler içinde bir genç kız. Gerçi Thalia'ya karşı hislerim artık çok daha olgun ve yoğun. O zamanlar, bacaklarını ardına kadar açmaya istekli her kız için aklımı kaçıırırdım - seks delisi bir genç olmanın avantajları.

Anlamsız seksten payıma düşenden fazlasını yaşadım. Şimdi, arzu farklı ve toplamak daha zor. Bugünlerde ilgimi çekmek o kadar kolay değil, ama Thalia ilk günden beri durmadan aklımda.

İşten döndüğümde, Nico'nun beyaz G-Wagon'u kaldırımın kenarında park halinde duruyordu. Sahibi ön ızgaraya yaslanmış, sıcak havada duman bulutları uçuşuyor.

"Yine mi?" Elindeki sigarayı gösteriyorum. "Ne oldu lan? *Birlikte* bırakmıştık!"

"Şimdi de *tek başıma* sigara içiyorum," diye kestirip attı, çenesi kare şeklindeydi ve her daim var olan bir savunmacılık havası etrafını sarıyordu. "Sen ve Thalia bu gece meşgul müsünüz?"

Kaputun üstündeki paketi alıp kendim yakıyorum ve uzun, derin bir nefes çekiyorum. En başta neden bırakmıştım ki? "Hayır, planımız yok. Neden?"

"Kaya çifte randevuya çıkmak istiyor."

Duman yanlış boruya çarpıyor ve ciğerlerimi tutuşturuyor. Sanki ilk sigaramı içiyormuşum gibi öksürüyorum. "Kaya mı?" Tekrar nefes alabildiğimde soruyorum. "Aranızda bir şey mi var?"

Sanki Nico Hayes'in biriyle *çıkıyor* olması kulağıma gelen en tuhaf ve beklenmedik bilgi değilmiş gibi omuz silkiyor. Her zaman doğru kadın

karşıma çıktığında bir yuva kurmayı bekledim,

Logan'dan da aynısını bekliyorum. Gerçi, dediğim gibi, muhtemelen

Birkaç yıl boyunca çökecek, sonra karısını daha genç bir modelle değiştirecek ve bunu ölüm döşegine düşene kadar tekrarlayacak.

İkimiz de okuldayken birkaç kızla çıktık, ama Nico? Onun hiç kız arkadaşı olmadı. Bir kadına bir geceden daha uzun süre bağlanabileceğini sanmıyordum.

"Kızlar kulübe gittiğinden beri görüşüyoruz," diye itiraf ediyor, gözlerini yerden kaldırmadan önce küçük bir çakıl taşını tekmeliyor. "Ne?" diye homurdanıyor, ben hâlâ şaşkın bir ifadeyle ona bakarken. "Sen ve Thalia birlikte çok iyisiniz. Belki ben de denemeliyim diye düşündüm."

"Dur... dur... *dur!*" Arabadan uzaklaşıyorum. "İşte, son birkaç haftadır senden kaçıyordum, Thalia ve beni onaylamadığını düşünüyordum ve şimdi sen-

"Ne? Bu fikri de nereden çıkardın?"

"Her zaman bir bekârın hayatının en iyisi olduğunu söylersin. Hiç kız arkadaşın olmadı ve-"

"Evet, yaşamadım. Bu ilişkilere karşı olduğum anlamına gelmez. Tanrım, ciddi bir kız arkadaşın olmasını onaylamadığımı mı düşündün?" diye homurdanıyor, yarı eğlenmiş, yarı gücenmiş. "Sen bir aptalsın, bunu biliyor musun? Artık gençleşmiyoruz. Bir noktada hepimizin yuva kuracağını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Biz mi? Bunu kastetmiş olamazsın. Sen de kimsin be?"

"Tabii ki *biz*." Tiyatroculuğuma gözlerini deviriyor. "Beni hiç tanıımıyorsun, değil mi?" Başını sallıyor, sesi acı geliyor ve boğazıma keskin bir suçluluk duygusu düğümleniyor. "Bir gün bir ailem olsun istiyorum. Eve dönebileceğim bir kız. Sana ve Thalia'ya karşı *bir şeyim* yok. Ondan hoşlanıyorum. Eğlenceli biri ve seni kontrol altında tutuyor."

Eğer gerçekten bunu kastediyorsa, haklı. Onu çok iyi tanıımıyorum. Varsayımlarla yaşadım. "Özür dilerim, kardeşim. Varsayımda bulunmam çok baktandı."

Sigarasının izmaritini kaldırıma fırlattı. "Evet, öyle oldu. Üç hafta boyunca benden kaçman daha da baktandı. Sen birinci sınıf bir pisliksin, bunu biliyor musun? Thalia'nın sende ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bu tamamen farklı bir konu."

"Pislik."

"Ciddiyim, Gerçi. Çift Tarih. Bu gece. Biz gidiyor için restoranımda. Seni yedide alırım."

Direksiyonun başına geçti ve ben de küçük kardeşimin, yani *onları uzakta tutan* Bay'ın biriyle çıktığı gerçeğini kabullenmek zorunda kaldım. I

Beni oturma odasında Thalia'yı öperken gördüğünde de aynı çenesini kapama anını yaşayıp yaşamadığını merak ediyorum.

"Thalia duştan yeni çıktı, o yüzden uzun sürmez." Nico ve Kaya'yı içeri almak için kapıyı daha geniş açıyorum.

"*Duştan yeni çıktı ve uzun sürmez* aynı cümle içinde kullanılmaz, kardeşim."

Her adımı hesaplayarak içeri giriyorlar, çünkü Ares tam orada, ayaklarının altında zıplıyor ve havlıyor.

"Hayır, hazırlanmak için fazla zamana ihtiyacı yok."

"Ondan öğren," diyor Nico Kaya'ya, sesi neredeyse yalvarır gibi. "Senin güzel kıçının elbise seçmesi bir saat sürüyor."

"Belki de her çıplak kaldığımda beni becermeye çalışmayı bırakırsan, bu kadar uzun sürmez." Ares'in başını okşuyor ve biraz daha yürüyor. "Gidip Thalia'nın yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakacağım."

"Tam önümüzde." Koridoru işaret ediyorum.

Tertemiz, manken gibi vücudunu ve uzun bacaklarını ortaya çıkaran daracık, bodycon bir elbise giymiş. Kardeşlerimin etkilendikleri belirli bir kadın tipi vardır. Logan sarışınlardan hoşlanır. Thalia'ya yaptığı gibi zaman zaman bir esmere bakabilir ama bir esmerle yattığını hiç sanmıyorum.

Öte yandan Nico, bir sarışına asla iki kez bakmadı. O tamamen esmerlerden hoşlanır. Uzun boylu, zayıf, şık saçlı ve kapatmaya değer yüzleri olan.

Ben hiç o kadar titiz olmadım. Kızı çekici bulduğum sürece saç rengini önemsemezdim.

Üçüzlerin büyüyünce neyi tercih edeceklerini merak ediyorum. Bir tercih yapmak için hâlâ çok gençler ve hormonlarla yönetiliyorlar. Hareket eden, vajinası olan ve penislerine dokunmaya istekli olan herhangi bir şey bu noktada muhtemelen yeterlidir.

Nico ve ben mutfağa giriyoruz ve zaman öldürmek için birer bira alıyorum çünkü Kaya da Thalia'ya katıldığına göre geçen seferki gibi saçına yardım edecek ve burada gereğinden uzun süre kalacağız.

Nico Ares'i yerden kaldırıyor, kulaklarını kaşıyor ve yavrunun yüzünü yalamasına izin vermemek için arkasına yaslanıyor. "Ağırlaşıyor. Köpek eğitmenini aradın mı?"

"Evet, önümüzdeki hafta derslere başlıyor. Thalia ona birkaç numara öğretti ama yabancılara karşı çok arkadaş canlısı."

"Gavin onu eğitecek." Ares'in başını okşuyor. "Uslu durmayı öğrendiğinde bazen benimle kalabilirsin."

"Buna pek güvenme. Shawn ne zaman istersem bebek bakıcılığı yapabileceğini söyledi bile."

"Bir çocuk evlat edindiklerinde fikrini değiştirecektir."

Konuyu değiştirip Nico ve Jared'in bu akşam yemek yiyeceğimiz restoranından bahsediyoruz ve on dakika sonra yatak odasının kapısı açılmadan önce biralarımızın yarısını bitiriyoruz.

Thalia onu süzmemden memnun olmuş bir şekilde gülümsüyor, sonra da beni neyin bu kadar memnun ettiğini kontrol etmek istercesine aşağıya bakıyor. Üzerinde tanıştığımız gün giydiği kıyafetin aynısı var: siyah yüksek bel etek ve crop top. "İyi mi? Yoksa yeterince şık değil mi?"

"Mükemmel." Elimi uzatıyorum, sessizce yaklaşmasını istiyorum, böylece onu bir öpücük için kendime çekebilirim. Ona her zaman böyle sahip olmak istiyorum. Yakın. Benimle.

"Haydi, muhabbet kuşları! Açlıktan ölüyorum." Ben Thalia'nın ağzının derinliklerine gömülürken Kaya bağırarak kapıya doğru ilerliyor.

"Eğer öpüşme seansına devam etmek istiyorsanız, bunu arabada yapın," diyor Nico. "Sadece yaşına uygun olsun, tamam mı?"

"Hiçbir şey için söz vermiyorum," diye kıkırdıyor Thalia, uzaklaşarak.

Poposunu okşuyorum, parmaklarımızı düğümlüyorum ve kardeşimle *kız arkadaşını* arabaya kadar takip ediyorum. Kahretsin, Nico'nun biriyle çıkmasına alışabileceğimi hiç sanmıyorum. Düşündüm de, muhtemelen alışmamalıyım. Bir ilişkiyi sürdüremeyecek kadar öngörülemez, hırçın ve düpedüz gergin.

Henüz Nico'nun restoranını ziyaret etme fırsatım olmadı ama kapıdan içeri adımımızı attığımızda mekâna hayranlıkla bakmak için duraklıyorum. Nico'nun sahibi olduğu düşünüldüğünde beklediğimden çok uzak. Her ayrıntısından lüks damlayan bir mekan yerine, samimi ve zarif bir mekan. İki ve dört kişilik masalarla dolu loş bir oda, odanın ortasında yükseltilmiş bir platform üzerinde bir kuyruklu piyano ve barın arkasında sarı gobiler ve palyaço balıklarının merakla ileri geri yüzdüğü bir akvaryum duvarı.

Garson bizi pencere kenarına sıkışmış yuvarlak bir masaya götürüyor, uzaktan görünen liman turuncu lambaların tonuyla yıkanıyor. Alacakaranlık hızla yaklaşıyor, pembe ve morun ilk ışıkları bulutsuz gökyüzünü kesiyor ve sakin dalgalara yansıyor.

Çok romantik.

Thalia karşımda, sabırsızlıkla şarap listesini karıştıran Kaya'nın yanına oturuyor.

Bu çiftte randevu olayını hayal ettiğim gibi değil ama belki de en iyisi budur. Daha yakın olsaydı Thalia'ya dokunmaktan başka bir şey yapacağımı sanmıyorum. Dün gece garsonluk işinden eve döndüğünde uyuyordum ve bu sabah işe gittiğinde hâlâ uyuyordum. Onsuz geçirdiğim neredeyse yirmi dört saat midemin kaldıramayacağı kadar uzun. Kırbaçlandım ve bunu itiraf etmekten korkmuyorum.

Kendi kendime... kafamın içinde.

Thalia ikimiz için de sipariş veriyor: başlangıçlar için ızgara ıstakoz kuyrukları ve ana yemekler için somon füme. *Erkek gibi bir adam* olan Nico biftek seçiyor, Kaya ise makarna ile yetiniyor ve Country Club'a daha genç bir kitle çekmek için üzerinde çalıştığı yeni pazarlama stratejisi hakkında bizi bilgilendiriyor.

"Bundan sonra Country Club'da aylık *Beklenmedik Gerçek* partileri düzenleyeceğiz. İlki üç hafta sonra. Daha önce gördüklerinizden çok daha büyük olacak."

"Canlı müzik konusunu düşünmelisiniz," diyor Thalia. "Yerel gruplarla başla ve kulaktan kulağa yayılma ivme kazandığında daha ünlü birilerini davet etmeyi düşün."

"Uh-oh." Kaya boğazını temizliyor, gözleri omzumun üzerinden kız arkadaşına kayıyor. "Dean buraya geliyor."

Thalia elini benimkinden çekerek sandalyeyle kaynaşmaya çalışıyor. Bu tepki hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç. Başım masamızda duran, kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını birbirine çatmış Dean'e kayıyor. Soldan sağa sallanıyor, kahverengi deri ayakkabılar yerine topuklu ayakkabı giymiş gibi ayaklarının üzerinde dengesiz duruyor.

"Vay canına!" diye nefes alıyor ve Thalia'ya bakıyor. "Artık telefonlarımı neden kapattığımı ve sahada bana hizmet etmeyi bıraktığımı biliyorum. Bundan daha fazlası olduğunu biliyordum." Thalia ve beni işaret ediyor, "Ama ben 'sen daha akıllısın bebeğim' diye düşünmüştüm. Theo'yla takılmadığımı söylediğinde sana inanmıştım."

Bir anda ayağa kalktım, elimi boğazına attım. "Ben de senin kız arkadaşına laf atmayacak kadar akıllı olduğunu sanıyordum. Eğer öğrenirsem, ona bir daha bakarsan, bu senin için kötü biter," diye tıslayarak onu geri itiyorum.

"Senin derdin ne?" Ayaklarının üzerinde sallanarak geri çekiliyor. "Umurundaymış gibi davranma!"

"*Dışarı* Dean," diye bağıyor Nico, kolumdan tutarak o salağın peşinden gitmemi engelliyor. "Şimdi. Seni kanatmaya karar verirse onu tutmayacağım ve ikimiz de biliyoruz ki bundan yüzün bozulmadan çıkamayacaksın." Dean ikimize de komik bir şaşkınlıkla bakıyor.

New York'lu bir taksi şoförü, on sent bahşiş alıyor. Bir kelime daha ederse peşine düşmeyeceğimi düşünmesine neden olan duruşum da neyin nesi?

Dalga geçiyor gibi mi görünüyorum? *Hiç sanmıyorum.* Öyle görünseydim Nico'nun parmakları pazımı morartmazdı.

Dean ceketini sertçe çekiştirerek yeniden ayarlıyor ve masaların arasında tökezleyerek dönüyor, adımları dengesiz. Bara doğru yürürken neredeyse bacaklarına takılıyordu. Nico restoran görevlisine Dean'le ilgilenmesini işaret ediyor, sonra kolumu sertçe çekerek beni yerime oturmaya zorluyor.

Thalia'nın yanaklarındaki kül rengi, elini tutup başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdiğimde kayboluyor. "Onunla dışarı çıktığında sana ne dedi? Ve neden o pislige hizmet etmiyorsun?"

"Deliklerim beklentilerini karşılamayı bıraktığında beni evden atacağını söyledi," diye açıklıyor küçümseyici bir tonda. "Yüzüne vurdum. Sanırım saçmalıklara izin vermeyen kadınları çekici buluyor. Çiçeklerin ondan geldiğini kabul etti ve o zamandan beri bana asılmayı bırakmadı. Jared'den ona hizmet etmesi için başka birini bulmasını istedim, o sırada..." duraksıyor, yanakları kızarıyor, "kıcımlı tokatladı."

Nico beni yerimde tutmak için kolumu tekrar kavıyor ama kanım kaynıyor ve kafamın içinde eski bir motor gibi tekleyen cehennem kıpırdanıyor. Sanırım anlıyor çünkü tutuşu gevşiyor ve yüz hatları kısıtılıyor. O bakışı biliyorum. Gözlerindeki fırtına fikrini değiştirdiğinin ve şimdi Dean'e biraz adalet sağlamama yardım etmeye hazır olduğunun işareti.

"Özür dilerim," diyor Thalia.

"Özür mü? *Özür* mü diliyorsun? Kahretsin..." Masanın üzerine eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Özür dilemesi gereken benim. Partide seni ondan uzaklaştırdığımda bunu onun için bir oyuna dönüştürdüm."

"Bırak artık, tamam mı? Lütfen. Sorun çıkarmaya değmez." "*Sen değersin.* Eğer sana bir daha dokunursa, ellerini kırarım."

Şu anda barda, sıcak bir yaz gününde buzlu çay içer gibi bir bardak viski içen ve kendisini kibarca uzaklaştırmaya çalışan ev sahibini görmezden gelen Dean'i takip etmemek için kendimi zor tutuyorum.

Thalia daha ilk kadeh şarabını bitirmemişti ki şişe boşaldı, içindekiler Kaya'nın kan dolaşımına karıştı ve motor becerilerini etkiledi. Garson kardeşimi etkilemek için hemen bir şişe daha getiriyor. Yemek dakikalar sonra geliyor ve neredeyse tüm yemeği başka bir bok fırtınası olmadan geçiriyoruz.

"Görünüşe göre restoranım gerçekten çok popüler." Nico dişlerini gıcırdatarak Kaya'ya şarabı dengelemesi için iki tatlı tıkıştırıyor. İhtiyacı olan şeyin şeker olduğundan şüpheliyim. "Kai karısıyla birlikte burada."

Başım kapıya doğru kayıyor ve kaslarım geriliyor. Onunla tekrar karşılaşacağımı bilmeliydim.

Zihinsel olarak hazırlanmalıyım.

"Bu...?" Thalia sesini fısıltıya indirdi. "Bu senin oyununu çalan adam mı?"

"Evet," diyorum, onun ve Kaya'nın kadehlerini biraz daha şarapla doldurarak. "İçin. Biz gidiyoruz."

Kaya bardağı tek seferde bitiriyor, sıcak bir elmalı turta dilimini cilalıyor ve çantasını kapıyor, hepsi de benim geceyi sonlandırmamdan sonraki otuz saniye içinde. "Hadi Q'ya gidelim," diye öneriyor koltuğunda zıplayarak.

"Fena fikir değil," diye itiraf ediyor Thalia.

Garsonu çağırıyorum, odaya göz gezdiriyorum ve gözlerim Kai'ye takılıyor. Birkaç masa ötede oturuyor, gözleri üzerimde, hain yüzünde odaklanmış, kararlı bir ifade var.

Beş dakika sonra Nico hesabı ödüyor, benim halletmeme izin vermeyecek kadar inatçı.

"Arabayı eve bırakmak ister misin?" Kai'den güvenli bir mesafede -yani bir yumruk atma mesafesinden daha uzakta- durmak için odanın çevresini dolaşarak uzun yoldan çıktıktan sonra güvenli bir şekilde dışarı çıktığımızda soruyorum. "Senin oradan bir Uber çağırabiliriz."

"Hayır, ben sürerim. Sen burada bekle. Ben arabayı getiririm."

Oraya vardığımızda otopark ağzına kadar doluydu ve G-Wagon'u binanın arka tarafındaki çalışan otoparkına bıraktı. Ya ona göz kulak olmak ya da Thalia ve ben beklerken hızlı bir sevişme başlatmak için Kaya'yı yanına aldı.

"Theo?"

Gözlerim kısa bir an için kapanıyor. Kai'nin sesini duyunca tepemden tırnağıma kadar sıcak bir ısıltı yayılıyor, tıpkı yanan bir dinamit fitili gibi.

"Dinle dostum, konuşabilir miyiz? Bu çok önemli."

Thalia uzaklaşıp arkamda duruyor, hâlâ elimi tutuyor, sanki yakınımda olursa kontrolümü kaybetmeyeceğimi biliyormuş gibi sıkıyor. Kafamın içinde bir vınlama sesi yankılanıyor ama Kai'yi düşündüğümde genellikle kapıldığım öfke gelmiyor.

Kai'nin beni sırtımdan bıçaklamasının üzerinden beş yıl geçti ama ne zaman Kai'yi düşünsem ihanet duygusu ve her şeyi tüketen öfke hep en yüksek viteste oluyordu. Oyunumuzdan küçük bir servet kazandığı için acı çekiyordum ama Thalia hayatıma girdiğinden beri para artık odak noktam değil. O odak noktam.

Öfke hala orada ama artık o kadar belirgin değil. Thalia beni kontrol altında tutuyor ve parmaklarının parmaklarıma dokunuşu güçlü bir sakinleştirici gibi çalışıyor.

"Konuşmamız gerek," diyor yine, sesi yerinde değil gibi. "Hadi ama dostum. Yıllar oldu. Özür dilerim, tamam mı? Bırak artık."

Arkamı döndüğümde onu beklediğimden daha yakın, sadece üç adım ötede buluyorum. Bugünlerde parayı o kadar önemsemiyor olabilirim ama yine de onun aptal yüzünü görmek beni öfkeliyor. Fitil yandı ve dinamit *patladı*. Geri sayım yok, uyarı yok, sadece anlık bir patlama.

Aklıma gelen ilk şey Kai'nin yerde yattığı ve burnundan kan fışkırdığı oluyor.

"Konuşacak bir şeyimiz yok." Öfkeliyim, sarmaldan kurtulmuş bir yay gibi titriyordum. "Çekil gözümün önünden, Kai." Thalia'ya dönüyorum ki Nico arabayı arkasında durduruyor ve tekerlekler tam olarak durmadan önce sürücü koltuğundan fırlıyor.

Kai kendini yerden topluyor, omurgası metal bir çubuk gibi, ne yapacağı belli olmayan kardeşim üzerine doğru geliyor.

"Bin Thalia," diye gürlüyor Nico, hışımla yanından geçip giderken. "İçeri!" Geri adım atıyor, topuğunun üzerinde dönüyor ve Kaya'ya arabanın arkasında katılarak kapıyı çarpıyor. "Sana ne demiştim ben?" Nico hırlıyor, Kai'nin üzerinde yükseliyor. İnsanların yüzde doksan beşinin üzerinde yükseliyor. "Ondan uzak dur."

"Sadece konuşmak ve açıklamak istiyorum, dostum. Lanet olsun! O zamanlar büyük bir hata yaptım, Theo. Gençtim! Aptalın tekiydim." Yüzünü ovuşturuyor, sonra kanlı ellerini pantolonunun önüne siliyor. "Özür dilerim. Gerçekten. Gel

anlamalısın." Bana doğru adım atıyor ama kardeşime bir bakışı fikrini değiştiriyor.

Sindiği için onu suçlayamam. Nico'nun her an tepende olması çok korkutucu, ama çok sinirlendiğinde hayatta kalmak için bir sığınağa ihtiyacın oluyor. Ölüm hücresindeki bir mahkûma benziyor - kemerinin altında bir sürü çılgınlık var ve kaybedecek hiçbir şeyi yok.

Kai boğazını temizliyor, zarif ayakkabılarının topukları üzerinde sallanıyor. "Dinle, gerçekten harika bir proje üzerinde çalıştığını duydum. Yardım etmek istiyorum, anlıyor musun? Yarın bir şeyler içip konuşabilir miyiz? Şirketim oyununuzu doğru insanların önüne çıkarmanıza yardımcı olabilir. Tıpkı eski günlerdeki gibi olur."

"Ciddi misin sen?" Alay ediyorum ve kaşlarım saç çizgime çarpıyor. "Aynı numarayı iki kez yapabileceğini mi sanıyorsun? Her ne çekiyorsanız, ya kullanmayı bırakın ya da yarısını alın."

"Fikrimizi değiştirdik," diye bağıyor Kaya, camdan aşağı kayarak. "Thalia sahilde yürüyüşe çıkmak istiyor. Yolda şarap içmek için durabiliriz."

"Theo, hadi dostum. Oyun başlasın. Oyna," üniversitede yaptığı gibi boktan repliklerini bana yöneltiyor. "Hatırladın mı? Yıllardır arkadaşız. En azından beni dinle. Üniversitedeydik, ben-"

"Umurumda değil. Ne derler bilirsin. Beni bir kez kandırdın. Yaptın ve bir daha yapmayacaksın."

Önce Nico uzaklaşıyor, ya benim bokumu sağlam tutma yeteneğime güveniyor ya da buradan mümkün olan en kısa sürede çıkmaya kararlı. Kai'nin yalvarışlarına kulak tıkayarak ben de onu takip ediyorum.

Dördümüz yarım saat sonra atari salonuna gidip zor kazandığımız paraları kumar makinelerinde harcıyor, ardından ıssız, karanlık bir plajda birkaç saat geçiriyoruz. Kaya ve Thalia, Nico'nun dikkat etmediği bir anda Kaya'nın aldığı şişeden şarap içiyorlar.

Bir metre boyundaki iki ayıcığa yaslanmış, kıyı şeridinden birkaç yüz metre açıkta bir teknede parti yapan bir grup liseli çocuğu izliyoruz. Şanslı piçler.

Gece yarısı gelip geçiyor, yukarıdaki karanlık gökyüzü parlak yıldızlarla benekleniyor, ama Kaya zil zurna sarhoş olup Nico'yla tartışmaya başlayınca akşam yine boka sarıyor. Yardım almadan kendini dik tutamamasına rağmen kulübe gitmek ister.

"Sen!" diye mırıldanıyor, hıçkırmak için duraklıyor. "Bana ne yapabileceğimi söyleyemezsin ya da-" tekrar hıçkırıyor, gözleri kararıyor. "Yapamam!" Nico'nun elini dürtüyor.

uzun, manikürlü tırnağıyla göğsüne bastırdı, diğer elini ince beline dayadı. "Siktir. *Sen*. Ben gidiyorum." Yalınayak iskeleyle doğru yürümeye başladı. Gerçi *zikzak* çizmek daha iyi bir resim çiziyor.

Nico hızla onu takip ediyor ve kalçalarından tutup yukarı çekiyor. Onu bir patates çuvalı gibi omzunun üzerinden fırlatıyor, göğsü kabarıyor. "Gideceğin tek yer doğruca yatağın."

"Sen bir pisliksin!" Küçük yumruklarıyla sırtına vuruyor, tekmeliyor ve çığlık atıyor, ama bu nerf silahıyla bir tanka çentik atmaya çalışmak gibi bir şey. "İndir beni!"

Adam mecbur kalıp kızın vücudunu bıraktığında sırtıyorum ve kız onun önünden aşağı kayarak önce kıcını kuma gömüyor. "Kapa çeneni," diye homurdanıyor, onunla göz hizasına gelmek için çömeliyor. "Dansa mı gitmek istiyorsun? Misafirim ol, ama yarın ağlayarak ve yalvararak sürünerek bana geri dönme."

Güzel yüzü saf bir şok içinde iki büklüm olur. Dudakları aralanıyor, gözleri yeni yaşlarla dolmadan önce bir anlığına genişliyor. Çenesi titreyerek ona bakıyor ve sonra bir anda boğuluyor ve inliyor, yanaklarından küçük nehirler akıyor. Kendini onun kollarına atıyor, acınası hıçkırıklar arasında özür diliyor.

Bu şimdiye kadar tanık olduğum en tuhaf sahneydi. Nico'nun ruh hali bir parmak şıklatmasıyla bir anda değişiyor. Kaşları çatılıyor, yerini alnını kaplayan derin bir *endişeye* bırakıyor.

"Taksiye binelim mi?" Thalia fısıldıyor. Sırtını göğsüme dayayarak bacaklarımın arasına oturuyor ve kulağıma konuşmak için başını eğiyor. "Yorgunum. Daha iyi uyuyabilmem için beni boşaltman gerekecek."

Başının yan tarafını öpüyorum. "Kulağa bir plan gibi geliyor."

YİRMİ BEŞ

Thalia

İzin günümde oturma odasındaki ses sisteminden müziğin sesini açıyorum ve dairedeki tüm pencereleri açıyorum, ardından günü her odayı temizleyerek, koridordaki dolabı düzenleyerek ve Theo'nun en sevdiği yemeği pişirerek geçiriyorum.

İşim bittiğinde uzun bir banyo yapıyorum, vücut kese ve yüz maskeleriyle kendimi şımartıyorum ve hatta gözlerimi iki salatalık dilimi ile kapatıyorum. Bu fikir aptalca görünüyor ama yanıldığımı kanıtlamaya hazırım. Kim bilir? Belki bir fark yaratırlar? Belki cildim daha parlak olur. Müzik hala çalıyor, ama bu sefer telefonumdaki küçük hoparlörden süzülüyor, ben ılık suya uzanıp biraz kendime zaman ayırmanın tadını çıkarırken.

Kırk dakika sonra, bir havluya sarınıyorum, banyonun kapısını kapatıyorum ve parmak uçlarımda koridoru geçip yatak odasına giriyorum, ahşap zemin ılık, suyla kırıışmış ayaklarımın altında soğuk. Pencereler hala açık ve serin bir esinti odaya giriyor ama tenimde tüylerimi diken diken eden şey bu değil. Bu da ne... Beynim gördüklerimi anlamaya çalışırken kaşlarımı kısa bir süreliğine bir araya getiriyorum.

Korku boğazımı sıkıyor, nemli ve yapış yapış.

Bacaklarım donuyor, kapı aralığında olduğum yere yapışıyorum.

Theo'nun geçen hafta atari salonunda benim için kazandığı oyuncak ayı, birkaç dekoratif yastıkla desteklenmiş bir şekilde yatağın üzerinde duruyor. Patileri büyük bir kırmızı gül buketine sarılmış.

Kafası yok.

Yerde yatıyor, ayıcığın gözleri tavana bakıyor ve ağzına kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış rulo yapılmış bir kağıt parçası tıktırılmış.

Bir adrenalin patlaması beni harekete geçirdi. Banyoya koşup kapıyı çarpıyorum ve kilidi çeviriyorum. Neler oluyor böyle?

Kilitli olduğundan emin olmak için kapıyı kontrol ediyorum. Ve tekrar kontrol ettim.

Dehşet ciğerlerimi ağır bir çamur gibi dolduruyor. Telefonum hala rafta, sessiz müzik havada asılı duruyor. Titreyen ellerimle kavıyorum, nabzımın isyanı odaklanmamı zorlaştırıyor. Theo'nun numarasını başarıyla çevirene kadar üç deneme yapıyorum.

"Şu anda ofisten çıkıyorum," diyor, ikinci denemede cevap veriyor.

Yüzük.

Dudaklarım ayrılıyor ama ses çıkmıyor. Sesi duyunca nefes almayı bırakıyorum.

Banyo kapısının önünden aceleci ayak sesleri geliyordu. "Thalia?"

Sesi kendime gelmeme yardımcı olmak yerine tamamen farklı bir etki yaratıyor. Göğsümde zavallı, sessiz bir inilti kabarıyor ve biri elini kapıya vurduğunda daha da duyulabilir hale geliyor.

"Thalia, sorun ne?"

"Evde biri var," diye fısıldıyorum, yanağımı öyle sert ısırıyorum ki kan tadı alıyorum.

"Ne? Ne..." Sanki noktaları birleştirmek için bir saniyeye ihtiyacı varmış gibi sözünü kesiyor. "Siktir! Neredesin sen?" Telaşlı ayak sesleri yere çarpıyor ve onun tarafında bir kapı vuruluyor, bu da beni zıplatıyor. "İyi misin?"

"Banyodayım," diye boğuk bir ses çıkarıp sessiz kalmak için yumruğumu ısırıyorum ki kapı kolu tıkırdamadan bir saniye önce başka bir patlama sesi kulaklarıma ulaşıyor.

"Orada kal. Kapıyı kilitle. Geliyorum bebeğim, kıpırdama." Arabasının motoru arka planda gürlüyor. "Konuş benimle. Sakın kapatma. Hatta kal."

Göğsümde çarpan kalbimin sesi, büyük motorun devri, Theo'nun ağır nefesleri ve benim boğuk iniltilerimle karışıyor.

Çıldırıcı.

Saniyeler geçiyor, sonsuzluğa uzanıyor.

Banyo kapısına bir kez daha vurulunca lavabonun altına eğildim. Elimle başımı kapatıyorum ve Teddy'nin ağzından çıkan rulo halindeki not kapının altındaki boşluktan içeri itilince tir tir titriyorum.

"Biri ayıcığın kafasını kesmiş," diye fısıldıyorum Theo'ya.

Camaro'sunun tekerlekleri kulağımda gıcırıyor. "Geliyorum. Olduğun yerde kal. Sakın kımıldama. Birini gördün mü?"

"Hayır."

Not bitti ve orada her kim varsa geri çekilmeye başladı. Ana kapı kapanana kadar nefesimi tutarak dinliyorum ve gözyaşlarım daha güçlü akıyor, rahatlama korkuyla karışıyor.

"Sanırım gitti..."

"*Kımıldama!*" Theo hemen bağıyor. "Kapıyı açma, bebeğim. Ben gelene kadar olduğun yerde kal."

"Oh, Tanrım!" Ayağa fırladım, her tarafım titriyordu. "Ares... Onu duyamıyorum!"

"Kapıyı açma!" Sanki kapı koluna uzandığımı görüyormuş gibi tekrar bağıyor. "Ares öğretmenle birlikte, unuttun mu? Evde değil. Banyoda kal. Neredeyse geldim."

Yere çöküp herhangi bir ses var mı diye kulak kabartıyorum ama daire sessiz. "Banyo yapıyordum," diye mırıldanıyorum çünkü kulaklarımda çıldırtıcı bir hızla atan nabzımın sesine dayanamıyorum. "Müzik çalıyordu, pencereleri açık bıraktım ve banyoyu kilitlemedim. Ya-"

"Oraya gitme," diye uyarır Theo. "Bunu düşünme. Sen iyisin. İyisin. Seni yirmi saniye bekleteceğim, tamam mı? Shawn'ı aramam gerek. Benimle kal."

"Korkuyorum," diye sızlandım.

Bu sözleri daha önce hiç yüksek sesle söylediğimi sanmıyorum. Daha önce hiç düşünmemiştim bile. Hapishanede tecrit altındayken bile, çünkü suçlamalar beni kolayca öldürebilirdi. Avukatım davama yardım etmek için savaşımayacağını söylediğinde, ailem beni evlerinden attığında bile. Artık bir kızı olmadığını söyleyerek beni terslediğinde babamın yüzündeki tiksinti bugün bile uykularımdan çıkmıyor.

Ama korkuyu hiç şu anda yaşadığım kadar felç edici bir şekilde yaşamamıştım ve acaba hayatımda ilk kez gerçekten mutlu olduğum için mi böyle hissediyorum? Buraya giren kişi beni ele geçirirse bu mutluluk yok olabilir. Ne yapmak istediklerini Tanrı bilir.

"Biliyorum, *omorfiá*. Çok uzakta değilim." Motor daha yüksek sesle çalışıyor. "Shawn'ı arayacağım. Yirmi saniye. Say."

Beklemeye alındınız, lütfen bekleyin.

Fayans döşeli zeminde sürünüyorum, sırtımı küvete dayıyorum, gözlerim kapı koluna sabitlenmiş.

Beklemeye alındınız, lütfen bekleyin.

Başımı eğiyorum, ıslak saçlarımı avuçluyorum, gözyaşlarım dökülmekle tehdit ediyor. *Kendine gel!* Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, derin nefes alıyorum.

Beklemeye alındınız, lütfen bekleyin.

Yirmi dört, yirmi beş, yirmi altı.

"Thalia." Theo geri dönüyor, Camaro'sunun şehrin öbür ucundan hızla gelen sesiyle birlikte. "Shawn yolda. Bir şeye dokundun mu?"

"Hayır. Neredesin?"

"Yakındayım. Ben yanına gelene kadar kıpırdama, anladın mı?"

Dudağımı ısırdım. Theo'nun ofisi şehir merkezinde, evden çok uzakta değil ama yine de sanki dakikalardır değil de saatlerdir araba kullanıyormuş gibi geliyor. Aradığımdan bu yana ne kadar zaman geçtiğini kontrol etmek için ekrana bakıyorum ama önemli değil. Camaro'nun caddede hızla ilerlerken çıkardığı kükreme artık sadece kulağımda değil. Binanın duvarlarını aşıyor.

"Ben buradayım." Araba durmadan önce lastikler gıcırıyor ve motor durmadan önce kapı açılıyor.

Ayağa fırlıyorum, Theo'nun burada olması cesaretimi artırıyor. Ana kapı büyük bir gürültüyle duvara çarparak açıldığında kilidi çeviriyorum. Banyo kapısını çekip koridora çıkıyorum.

Theo beni omuzlarımdan kavradı. "Orada kalman gerekiyordu," diyor, beni kollarının arasına çekip dudaklarını başıma koyduğunda kalbi benimkinden daha hızlı atıyor. "Bir şeyin yok küçüğüm, iyisin." Kollarını bana sıkıca sarıyor, bir eliyle başımın arkasını kavıyor. "Güvendesin. Yaralandın mı?"

"Hayır, ben iyiyim. Özür dilerim, panikledim."

Utanç yanaklarımı yakıyor. Az önce banyodaki kız her kimse, o ben değildim. Ben panik yapmam. Saklanmıyorum. Dünya karşıma ne çıkarmak isterse onunla yüzleşirim.

Ama bugün değil. Bugün tehlike çok gerçekçiydi, riskler çok yüksekti.

"Neden özür diliyorsun?" Beni kontrol edecek kadar itiyor ve başparmaklarıyla yanaklarımı okşuyor. "Sen iyisin. Korkmuş olman *sorun* değil. Ben de korkmuştum."

Yüzümü tekrar göğsüne gömüyorum. Gözlerim doluyor ama vücudunun yakınlığı beni herhangi bir sakinleştiricinin yapabileceğinden daha hızlı sakinleştiriyor...

Ona aşığım.

Onu seviyorum ve bu yüzden panikledim. Hiçbir şekilde kaybetmeyi hazmedemediğim tek kişi o.

Ve onu kaybedeceğim.

Sırlarımın ağırlığı beni içten içe eziyor. Ona aşık olmama izin vermeden önce, en önemli kişi haline gelmeden önce, onu kaybetme fikri beni parçalamaya başlamadan önce ona daha önce söylemeliydim.

"Hayatımın en uzun beş dakikasıydı," diyor usulca, alnıma birbiri ardına öpücükler kondurduktan sonra beni yerden kaldırıp küçük bir kız çocuğu gibi kollarına alıyor.

"Benim de hayatımın en uzun beş dakikası," diye itiraf ediyorum, kollarımı boynuna dolayarak.

Koridoru geçip beni kanepeye oturtuyor ve havlumu tekrar düzeltiyor. "Shawn gelmeden sana kıyafet getireyim." Koridorda gözden kayboluyor, aklım ikiye bölünüyor.

Theo gerçeği bilmeyi hak ediyor. Benimle, bizimle ve geleceğimizle ilgili bilinçli bir karar verme şansını hak ediyor ama ona Vasilis'ten ve cinayet suçlamalarından bahsetmeye korkuyorum çünkü ne yapacağını biliyorum.

O da herkes gibi gidecek.

Ben yine yalnız kalacağım, başımı suyun üstünde tutmak için savaşıacağım.

Theo uzun süre sessiz kaldı. Yatak odasının kapısında durup manzarayı, yatağın üzerindeki kafası kesilmiş oyuncak ayıyı ve pençelerindeki çiçekleri izlediğini hayal edebiliyorum. Bir elinde atletim ve eşofman altım, diğerinde banyodan aldığı rulo yapılmış kağıt parçasıyla geri dönmeden önce dolap kapakları bir an açılıp kapanıyor.

Kıyafetleri bana uzattığında "Teşekkür ederim,"

diyorum. "Bana iyi olduğunu söyle, Thalia."

İyi değilim. Nasıl iyi olabilirim ki? Gardımı indirdim ve artık bir arkadaşımı ya da aşık olduğum adamı kaybetmekle yüz yüze değilim.

Sevdiğim adamı kaybetmekle yüzleşiyorum.

Dudaklarını kendi dudaklarımla yakalıyorum, yavaş ve nazik bir öpücük. "Artık iyiyim," diye yalan söylüyorum. Gerçeklerimi dile getirmenin zamanı değil. Bugün değil. Bu şekilde değil, ama yakında. Bilmesi, sindirmesi ve bundan sonra benimle ne yapmak istediğine karar vermesi gerekiyor.

İtirazlarıma rağmen giyinmeme yardım ediyor. Şimdi o buradayken, felç edici soğukluktaki düşünceler yerini dehşet verici *keşkeleri* uzakta tutmaya ve bilinçli zihnime ziyafet çekmelerini engellemeye bırakıyor.

Dışarıdaki polis sirenlerinin sesi, motor durana kadar her saniye daha da yaklaşıyor.

"Kımıldama. Hemen döneceğim," diyor Theo, gürültülü vuruşlar kapıyı salladığında.

Shawn'ı ilk kez polis üniforması içinde, kılıfında bir silahla ve koyu renk gözlüklerini kalın saçlarının arkasına itmiş halde görüyorum. Theo'dan daha kısa ve onun kadar geniş değil ama benzerlik tüm Hayes'lerde olduğu gibi orada.

"Hey, bebeğim, nasılsın?" Kanepenin etrafında dönüyor, önümde çömeliyor. "Theo'nun ödünü kopardın. Beni de."

"Ben iyiyim. Ben sadece... Bilmiyorum. Panikledim."

"Orada olmaması gereken biri evimde olsaydı ben de paniklerdim." Theo'ya bakarak ayağa kalktı. "Bana neyle uğraştığımı göster, kardeşim. Adli tıp ekibi yolda."

Arkalarını dönüp koridorda kayboluyorlar. Kendime bir bardak su doldurmak için mutfığa geçiyorum, son otuz dakika en hafif tabiriyle gerçeküstü. Banyo kapısının altından itilen not sehpanın üzerinde duruyor. Sadece köşesine dokunarak dikkatlice açıyorum, sonra uzaktan kumandayı ve telefonumu kullanarak kenarlarına ağırlık veriyorum. Kelimeler koyu kırmızı mürekkeple basılmış, yazı tipi süslü bir yazı.

Bir şansın vardı ve sen onu mahvettin. Oyun zamanı.

Üç kez okudum, fikirler kafamda şekillenip dönüşürken her geçişte daha az anladım.

"Ona dokunmamalıydın." Shawn yanıma oturdu. "Birin egoğunu incitmişsin gibi görünüyor, bebeğim. Son zamanlarda kimi vurdun?"

Theo yanıma çöktü, kısa notu okumak için eğildi, alnında bir kaş vardı. "Onu öldüreceğim."

"Demek kim olduğunu biliyorsun?" Shawn soruyor.

Başımı sallıyorum, Theo'nun kimden şüpheleniyor olabileceğinden emin değilim. "Hiçbir fikrim yok."

"Hiçbir fikrin yok mu?" Theo elini başının arkasındaki saçlarında gezdirerek öfkeleniyor. "Dean Striker."

"Dean'in evine zorla girdiğini mi düşünüyorsun? Saçmalama!" Fısıldayarak bağırıyorum.

"Başka kim olabilir ki? Dean sana çiçek gönderdi, Thalia. Tıpkı yatak odasındakiler gibi kırmızı güller. Seninle bir şans daha olmayacağını anlayınca çok sinirlendi ve bu," notu işaret ediyor, "bu bir tehdit."

"Bu ne zaman oldu?" Shawn yeğenin cebinden bir not defteri çıkararak sorar.

"Nico'daki *Beklenmeyen Gerçek* partisinden sonra. Geçen hafta Nico'nun restoranında neredeyse çenesini kırıyordum."

Başımı sallıyorum, huzursuzluk midemde bir kova dolusu solucan gibi kıvranıyor. "Dean olduğunu sanmıyorum. O iyi bir adam. Bir oyuncak ayının kafasını kestiğini hayal bile edemiyorum. Peki ya Asher? Kesinlikle bana karşı bir kin besliyor."

Theo bana daha sıkı sarılıyor, kollarındaki ve omuzlarındaki kaslar geriliyor. "Dean yaptı, *omorfiá*. Bunu biliyorum. Ve tabii ki çok iyi biri. Sana resmen sürük dedi ama o iyi bir çocuk."

Shawn not defterine bir şeyler karalıyor. "İkisini de kontrol edeceğim. Gün boyunca bana yol göstermeni istiyorum, Thalia. Yatak odasına en son ne zaman dokunulmadığını gördün?"

"Bütün gün evi temizledim. Pencereleler açıldı. Üç gibi bitirdim, pencereleri kapattım ve banyo yapmadan önce yatak odasından yeni kıyafetler aldım. Oradaki pencereyi de kapatmam gerekiyordu ama unutmuşum."

"Banyoda ne kadar kaldın?" "Kırk, belki elli dakika."

Theo telefonunu çıkarıp arama kayıtlarına baktı. "Dördü on gece beni aradı."

"Bir saat diyelim. Üçü on gece ile dördü on gece arası," diyor Shawn. "Bir şey duydun ya da gördün mü?"

"Hayır, telefonumda müzik çalıyordu. Banyodan çıktığımda yatak odasında kimse yoktu. Oyuncak ayıyı gördüm ve Theo'yu aramak için kendimi banyoya kilitledim ama her kim geldiyse kapıya birkaç kez vurdu, altındaki notu alıp gitti."

"Binanın etrafında hiç kamera var mı?"

"Evet, birkaç tane," diyor Theo, atletimin bir ipliğini koparmamı engellemek için elimi tutarak. "Bina yöneticisini arayıp sana görüntüleri getireceğim."

Yumuşak bir kapı sesi apartmanda yankılanırken Shawn ayağa kalkıyor. Adli tıp ekibini yatak odasına götürüyor ve Theo telefonda bina yöneticisiyle konuşurken durumu kısaca açıklıyor.

Bir an sonra beni yanına çekerek "Dur," diyor. "Düşünmeyi bırak. Başını ağrıtacaksın. Dean olduğundan eminim ve Shawn onaylar onaylamaz o kaçığın icabına bakacağım. Bir daha sana yaklaşamayacak."

Kafamdaki fırtınayı dindirmeye çalışarak kendimi onun göğsüne bastırıyorum. "Bir dakika sarıl bana."

Beni kollarıyla sarıyor, bir eli sırtımda, diğeri yüzümün yan tarafında. Gözlerim dalgalanarak kapanıyor ve kalbim aynı anda hem şişiyor hem de ağrıyor.

Shawn, "Parmak izleri için odanın tozunu almak yaklaşık bir saat sürer," diyor ve gözlerim açılıyor.

Theo'dan uzaklaşmam. Şu anda Shawn'ın benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Beni zayıf ya da muhtaç olarak görmesi önemli değil. İçten içe, ona geçmişimle ilgili gerçeği söylediğimde Theo'nun beni anlayacağına inanmak istiyorum. Beni terk etmeyeceğine inanmak istiyorum, ama neden etmesin ki?

Diğer herkes gitti.

Shawn, "Oyuncak ayını alıkoyuyoruz," dedi. "O bir şüpheli değil. Sadece ona bazı sorular sormamız gerekiyor. Sessiz kalma hakkı var. Yine de, bir avukat eşliğinde bile ondan pek bir şey öğrenebileceğimi sanmıyorum."

Theo'nun göğsü yumuşak bir kahkahayla zıplayınca ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Kafa eksikliği sorun yaratabilir ama her ihtimale karşı avukatı arayacağım."

Shawn kıkırdıyor, başını sallıyor ve tekrar kardeşine odaklanıyor. "Sen karışma, tamam mı? Bu işi bana bırak."

"Şimdilik yapacağım, ama öyle ya da böyle o pisliği elime geçireceğim."

YİRMİ ALTI

Theo

Duman alarmının tiz sesi beni bir nanosaniye içinde uykumdan ve yatağımdan sıçrattı. Yatak odasının kapısından fırlayıp tökezleyerek koridora çıktığımda tamamen uyanık durumdayım ve burada beni aynı derecede şaşkın ve ürkmüş bir Ares karşılıyor. Siyah dumanın havada asılı kaldığı, kokusunun burnumun direğini sızlattığı mutfığa gitmeden önce sorgulayan bakışlarımızı değiş tokuş ediyoruz.

Thalia kahvaltı adasının yanında duruyor, ellerini kulaklarının üzerinde kavuşturmuş. Tezgâhın üzerinde bir fırın tepsisinin üzerinde kömür parçasını andıran bir şey duruyor. Teras kapısını kaydırarak açıyorum, ılık sabah havasının dumanı ve iğrenç yanık kokusunu filtrelemesine izin veriyorum.

"Seni uyandırmak istememiştin," diye kestirip atıyor Thalia, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş.

"Eminim bütün sokağı uyandırmışsındır. Saat sabahın yedisi. Neden uyanıksın?" Adanın etrafında dönüyorum. "Peki bu neydi, ne olması gerekiyordu?" Kömür yığınının ters ters baktım.

"Çilekli kurabiye yapmayı hedefliyordum," diye itiraf ediyor yenik bir ses tonuyla. "Harika bir aşçıyımdır ama yemek yapamam."

"Neden uyumak yerine pişiriyorsun?"

Bıkkın bir şekilde oflayıp pufluyor. "Uyuyamadım, tamam mı? Sürekli o notu düşünüyorum. Shawn'ın şimdiye kadar bir haber alacağını sanıyordum."

Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle. Adli tıp ekibi dün daireden ayrılmadan önce bina yöneticisi kamera görüntülerini ona göndermiş. Bir saatlik görüntüyü kontrol etmek ne kadar sürer? *Bir* saat falan sürmesi gerekmez mi?

"Bize söyleyecek bir şeyi olur olmaz arayacak. Merak etmeyin. Seni burada yalnız bırakmayacağım. Bugün evden çalışacağım." Yanmış felaketi çatalla dürtüklüyorum. "Bu fırında ne kadar kaldı? İki gün mü?"

"Kırk dakika, ama sanırım sıcaklığı çok yüksek ayarladım."

"Yemek yapabilecek kadar dürüstsün. Keki unut." O uzaklaşmadan önce elini tutuyorum. "Günaydın," diyorum alnından öperek. "Tatlı olarak seni tercih ederdim zaten küçüğüm."

"Ah," diyor ağzından, gözleri ağırlaşıyor.

Elini kasıklarına koyuyorum ve parmaklarını sert sikimin etrafında kenetliyorum. "Bununla ilgilenilmesi gerekiyor."

Tek kelime bile edemedi onu kucağıma alıyorum ve banyoya, duştaki ılık suyun altına girene kadar bırakmıyorum.

Thalia'nın göğüslerine sabun sürdükçe daha da sertleşen kötü bir sabah odunu vakası yaşıyorum. O da bu iyiliğime karşılık veriyor, küçük avucu sikime yapışmadan önce ellerini vücudumda gezdiriyor ve yavaşça, *acı verici* bir yavaşlıkla okşayarak beni çılgına çeviriyor.

"Arkanı dön," diye törpülüyorum, ellerini başının üstündeki fayanslara yerleştiriyorum. Daha geniş bir duruş alıyor, çenesini kaldırıyor ve o mükemmel kıcını dışarı itiyor, parmaklarımla uyluklarındaki nazik vuruşlarını karşılıyor. "Destek ol," diyorum, sikimi sıcak amcığının içine yönlendirerek. Bir kolumu kaburgalarına doluyorum, onu her santimimle doldururken büyük göğüsleri ön koluma dayanıyor. Kabzasına kadar gömüldüğümde alçak bir hırıltı benden kaçıyor ve Thalia titriyor, yumuşak bir şekilde nefes alıyor. "Buna ne dersin? İçinde olduğumda bunu sevdiğini söyle bana."

"Beni boşalt." Başını geriye atıp boğazını ortaya çıkarıyor, oradaki damarlar nabız gibi atıyor ve ben neredeyse kendimi kaybediyorum.

Kayarak çıktım ve tekrar içine daldım. Sıcak su sırtından aşağı iniyor, omurgasının çukurlaştığı yerde bir damlacık oluşturuyor ve koyu renk saçlarını bir omzunun üzerinden kırbaçlıyorum, ensesini öpmek için eğilip ipeksi tenini ısıyorum.

Onun benim olduğu düşüncesine hâlâ alışamadım. Onun gibi bir kadını nasıl elde ettim? Ben bir ödül değilim. İstese benim yerimi almak için on adam sıraya girebilir ama Thalia her nasılsa kusurlarımı görmezden geliyor. Ya öyle ya da bende benden daha çok iyilik görüyor.

Vücutlarımızın birleşirken çıkardığı ıslak ses çabalarımı körüklüyor ama hızım ne olursa olsun Thalia ipte asılı kalıyor, orgazmın eşiğinde dengede duruyor. Ben parmaklarımı çalıştırmadıkça boşalmıyor. En hafif tabiriyle sinir bozucu bir durum. Geriye doğru eğiliyorum, bilinen her numarayı çekiyorum, her pozisyonu deniyorum, ama şimdiye kadar şans yok.

Elimi karnından aşağı kaydırıp iki parmağımla klitorisini daire içine alırken, Thalia'nın dudaklarından muhtaç bir inilti kaçtığı anda itişlerimin hızı artıyor.

"Benim için gelsen iyi olur ufaklık," diye törpülüyorum, alnım başının arkasına bastırıyor, parmaklarım çabayı ikiye katlıyor. "Bırak beni."

Dizleri bükülüyor ve yüksek sesli bir inilti vücutlarımızdan aşağı ve düş zeminine akan su tarafından yutuluyor. O etrafımda titreşirken ben çekiliyorum, onun orgazmı benimkini tetikliyor. Boşaldığımda kalçalarım acı verici bir şekilde kramp giriyor ve onun yuvarlak, diri kıcına dökülüyor.

Thalia sabahın geri kalanında dalgındı, Shawn öğlen saatlerinde eve gelene kadar telefonum her çaldığında irkildi.

"Yatak odanızda ya da notta parmak izi yok," diyor kahvaltı barına yaslanmış, saçları dağınık ve gözlerinin etrafında koyu halkalar var. Dün gece uyumamış gibi görünüyor. "Kamera görüntülerinde bir adam var ama kesinlikle Dean değil, kardeşim. Görüntülerde yüzü yok ama adam Dean'e göre çok kısa. Belki Asher'dır diye düşündüm ama bütün gün evde olduğunu iddia ediyor. En güçlü mazeret değil, bu yüzden bunu doğrulamak için mahallesindeki kameraları kontrol ediyoruz." Üniformasının arka cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkardı. "Elimizdeki en iyi aç bu."

Adamın üzerinde siyah bir kapüşon ve siyah bir eşofman var ama Shawn'a katılıyorum... Bu Dean değil. Boyunun 1.80 olduğunu saklamak zor. Resimdeki her kimse, zıplasa bile hedefi vuramaz.

Yüzümü ovuşturup resmi Thalia'ya uzatıyorum. "Ne olmuş yani? Buraya giriyor, kız arkadaşımı korkutuyor, tehdit notu bırakıyor ve bu yanına kâr mı kalıyor? Bu saçmalık, Shawn. O dışarıdayken Thalia'yı nasıl yalnız bırakabilirim?"

"Üzerinde çalışıyoruz. Biz konuşurken adamlarımdan birkaçı şehrin güvenlik kamerası kayıtlarını tarıyor. Ayrıca yarın gelip dairenin içine kamera yerleştirmesi için birini ayarladım ve sen," Thalia'ya baktı, "bir şey olursa beni ara ya da mesaj atıp *yardım iste* ya da *911'i* ara. Telefonunda konum paylaşımı ayarlayacağım, böylece seni nerede bulacağımı bileceğim."

Thalia biraz solgunlaşıyor ve Shawn'ın önlemeye çalıştığı tüm olası senaryoları hayal ettiğimde benim de midem bulanıyor.

Bu bir oyun değil.

Bu gerçek.

Onun geri dönmesini ve Tanrı bilir neler yapmasını bekliyor.

"Düşün," diyorum, onu içeri çekerek sırtını göğsüme yaslamasını sağlıyorum. "Sana kim zarar vermek isteyebilir? Yunanistan'dan biri olabilir mi? Eski erkek arkadaşın?"

Başını sallıyor, konuyu detaylandırma zahmetine girmiyor. Thalia'nın Amerika'ya gelmeden önceki hayatı hakkında pek bir şey bilmediğimi bir kez daha acı bir şekilde fark ediyorum. Ne zaman ailesinden ya da arkadaşlarından bahsetsem beni susturuyor.

"Eğer bu," diye resmi işaret ediyor Thalia, "bir erkek olmasaydı, bu kasabadaki her kadının bir şüpheli olabileceğini söyledim. Eminim erkek arkadaşımı isteyen pek çok kadın bana otobüs çarpmasına aldırmaz."

Shawn sırtıyor. "Evet, Theo'nun eski *arkadaşlarından* birinin kıskanmış olabileceği aklımdan geçti ama ne yazık ki bu bir erkek ve bildiğim kadarıyla Theo hiç penis denemedi. Tabii paylaşamayacak kadar utangaç değilse."

"Utangaç mı? Sen daha iyi bilirsin. Siklerden hoşlanmadığıma şükret," diye kıkırdıyorum, sırtını sıvazlıyorum. "Eşcinsel olsaydım kimse seni istemezdi."

Beni tersledi, iş moduna geri döndü. "Siz ikiniz gözlerinizi ve kulaklarınızı açık tutun, tamam mı? Doğru gelmeyen bir şey olursa beni arayın."

Dairenin kapısı pat diye açıldı, annem ve babam kapıyı çalmadan kendilerini içeri davet ettiler.

"Yeni öğrendik!" Annem beyaz bir şifon bulanıklığı içinde odanın içinde koşturuyor. "Nasılsın tatlım?" Thalia'yı sıkıca kucaklıyor. "Nasıl oluyor da Logan'dan öğrenmek zorunda kalıyoruz?" diye bana çıkışıyor ama dikkatini tekrar Thalia'ya verdiğinde yüz hatları yumuşuyor. "Merak etme tatlım, Hayes'i arayan herkes dün gece buraya giren kişiyi arıyor."

Thalia hafifçe kızarır, ağzından tek kelime çıkamayacak kadar sersemlemiştir.

"Onu rahatsız etmeyi bırak anne. Hayes ailesini kriz toplantısına çağırmayı akıl edemediğim için de özür dilerim."

"Çağırmalıydın. Annen haberlerden sonra sinir krizi geçirdi," diye araya giriyor babam, gözlerini devirerek ve ben kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum. "Sen Thalia olmalısın. Keşke senin hakkında çok şey duyduğumu söyleyebilseydim ama doğruyu söylemek gerekirse duymadım." Bana doğru bir bakış daha, bu sefer işaret ederek. "Bir ara kız arkadaşını da getirmeyi düşünmeliydin."

Evet, düşünmeliydim ama Thalia'yı mümkün olduğunca kendime saklayarak çok meşgul ve çok bencil davrandım. "Bu hafta sonu ziyaret edecektik."

Sonraki bir saat boyunca, babam, Shawn ve ben oturma odasında oturup olası güvenlik önlemleri üzerine beyin fırtınası yaparken, Thalia bir kez daha annem tarafından incelikle sorgulandı.

YİRMİ YEDİ

Theo

YARDIMA İHTİYACIM VAR.

Tavsiyeye.

Birkaç tavsiye.

İtiraf etmesi zor ama bir Cuma akşamı, Thalia Newport'un diğer ucundaki bir doğum günü partisinde garsonluk yaparken ben küçük kardeşimle onun iğrenç büyüklükteki oturma odasında oturuyorum.

"Dök içini," diyor Nico, Corona'sının kapağını açıp bana bir Budweiser uzatarak.

Benim oturma odama asla sığmayacak büyüklükteki kanepesini yuvarlayıp köşeye yerleştiriyor, bacaklarını sehpanın üzerine yayıyor. "Neler oluyor?"

Şişe açacağıyla oynuyorum. Bu konuşmaya başlamanın kolay bir yolu yok, ama rahatlamak ve rahatlamak için biraz oyalanabilirim, yani umursamayacak kadar *sarhoş* olabilirim. "Sen ve Kaya iyi misiniz?"

Yaklaşık Thalia ve benim kadar uzun süredir çıkıyorlar - tam olarak altı hafta. Kız arkadaşımın uzaklara kaçma ve onun bende uyandırdığı yoğun sevgiyi gömme dürtüsüne sahip olmamam hiç de şaşırtıcı değil. Nico'nun da aynı şeyi yapması kafamı karıştırıyor. Hissettiği her ne haltsa onu kovmaya çalışmadığı gerçeğini aklım almıyor. *Hissedebildiğini* kim bilebilirdi? Ben bilmiyordum.

"Evet, sanırım. Son zamanlarda iyiydi."

Her akşam kafayı bulmuyor anlamında iyi. Bu kızın ciddi bir içki sorunu var. Kaya'nın dış görünüşü ne kadar güzel olursa olsun, içi iğrenç - manipülatif, şımarık, kaba ve zehirli, *ama...* ayıldığında kardeşime layık biri haline gelebilir.

İnsan umut edebilir.

Bu sadece benim düşüncem değil. Shawn ve Logan da en az **benim** kadar Nico için endişeleniyorlar. Shawn bir müdahale başlatmayı bile önerdi ama ikisi de

Logan da ben de Nico'ya gerçek bir ilgi gösterdiği ilk kızın bizim gözümüzde bir canavar olduğunu söyleyecek cesarete sahip değiliz.

Cruella DeMon, Logan'ın Kaya'ya taktığı lakap. Ve o da haklı. O bir iblis, ama onun yanında durmazsam nasıl bir kardeş olurum? Onun seçimleri sadece bu; onlar *onun* seçimleri ve o incinmediği ya da başkasına zarar vermediği sürece benim görevim onları kabul etmek. Şimdiye kadar Kaya'nın hareketlerinden rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Kurtarıcı kompleksi var ve bu belli oluyor.

Ayrıca, Kaya'ya olan dşmanlığımı kötü giden birkaç ifte randevuya dayandırarak belki de tamamen adil davranmıyorum. Thalia ve ben onlarla birkaç kez akşam yemeği yedik ve Kaya ayıkken ya da akırkeyifken gayet iyiydi. Ama günlük alkol limitini aştığında işler sarpa sarıyor.

Yine de Thalia ile iyi anlaşıyor, yani belki de o kadar kötü değildir. Öte yandan, Cassidy ile kanka, geçmişimizi gözü önünde bulundurursak, kız arkadaşım ile benim hoşuma gitmeyecek kadar çok vakit geçiriyor. Thalia şimdiye kadar Cass'le yattığımı öğrenmiş olmalı, ama beni şaşırtacak şekilde bu konuyu hiç amadı ve Cassidy'yi ara sıra eve davet ediyor.

"Zorla girme olayından haber var mı?"

Anında sinirlenerek başımı sallıyorum. "Hayır... Bu çok garip. Adam evime girdi, Thalia'yı tehdit etti ve şimdi de sessizlik."

Bir haftadan fazla oldu ama Shawn'ın elinde hiçbir ipucu yok. Sıra dışı bir şey de olmadı, sanki evime giren her kimse fikrini değiştirmiş gibi, ama içimde çalkalanan huzursuzluk geceleri beni uyutmuyor.

Thalia'yı her gün işe götürüp getiriyorum ve Jared'e şimdilik onu başka bir arabacı kızla takım yapmasını söyledim, böylece gün boyunca hiçbir noktada yalnız kalmayacak.

"Umalım da sadece boktan bir şaka olsun. Şimdi, devam edin. Gerginsin. Ağır bir şey seziyorum."

"Sayılır. Bu fikirden vazgesem mi diye düşünerek yüzümü ovuşturuyorum. Belki de Logan'ı aramalıyım? Belki o bu konuşma için daha donanımlıdır?"

Kimi kandırıyorum ki? Logan bunu daha da rahatsız edici hale getirecektir. İdeal olan kimseyle konuşmamak ama altı haftalık deneme ve başarısızlıktan sonra aklımı kaçırmak üzereyim...

Nico sondan ikinci çarem.

Eğer mecbur kalırsam Logan'ı arayacağım.

"Tavsiye için sana geleceğimi hiç düşünmemiştim." Biramın yarısını tek seferde içiyorum, derin bir nefes alıyorum ve söylenmesi gerekeni söyleyene kadar tutuyorum.

"Hiç sikine boşalamayan bir kız oldu mu?"

Nico bir kaşını kaldırıyor, konuyu sessizce değerlendirirken yüzü donuklaşıyor. Biz erkeğiz, tamam.

Seks hakkında konuşuruz.

Yatağımıza aldığımız kadınlarla övünürüz ama ayrıntılara pek girmeyiz. En azından ben ve kardeşlerim. Kadınlar arasındaki yaygın inanışın aksine, erkekler seks hayatlarıyla ilgili ayrıntıları paylaşmazlar. Özellikle de değer verdiğimiz kız söz konusu olduğunda. O konu özeldir. *Dün gece fazla uyuyamadığım* gibi bir şeyden, kız arkadaşımın beynini siktiğim için uyuyamadığımı ima eden bir tonda bahsedebiliriz, ancak bundan daha açıklayıcı olmayız.

Nico'nun konu üzerinde düşünmesi en az yirmi saniye sürüyor. Her zaman kelimelerini dikkatle seçen biri olmuştur ve bu sefer de farklı değil.

Kahretsin, Logan'a gitmeliydim. En azından ondan ne bekleyeceğimi biliyordum - kakhaha. Shawn'ı bile deneyebilirdim ama o da pek yardımcı olmazdı.

Nico öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, yüzü soğuktu, ne söyleyeceğine dair hiçbir belirti yoktu.

Hiç eğlenmiyor ve bu da savaşın yarısını kazanmak demek.

"Onu boşaltamıyor musun, yoksa hiç orgazm olamıyor mu?"

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak. Tavsiye istemeye karar verdiğimde pek çok tepki bekliyordum; alay, aptalca yorumlar, dalga geçme ve kakhaha bunlardan birkaçıydı ama küçük kardeşimi bir kez daha hafife almışım. O tam bir iş adamı. Sesinde alaydan eser yok. Bana yardım etmeye odaklanmış ve kararlı. O kadar şaşırdım ki ilk şoku atlatmam biraz zaman aldı.

"Onu gayet iyi boşaltabilirim, ama sadece-" Nefes veriyorum, gururumu yutuyorum ve rahatlıyorum, artık bunun beklediğim kadar zor olmayacağını biliyorum. "Sadece parmaklarımı klitorisinde kullanırsam. Oyuncakla da boşalamıyor. Birçok şey denedim ve onu yaklaştırdım, ama tam olarak değil."

"*Birçok şeyden* daha fazlasına ihtiyacım var, Theo. Ne denedin?"

"Bir biraya daha ihtiyacım var." Boş şişeyi sehpanın üzerine koydum. "Kamasutra'nın yarısını denedim. Ortamı hazırlamayı denedim. Hatta sikimin silikon bir kopyasıyla onu boşaltmayı bile denedim, kardeşim. Bunu evde yapabileceğini biliyor muydun?"

Nico sırtarak bana yeni bir şişe uzatıyor ve kendisi için de bir tane alıyor, sık klonlama konusunu stratejik olarak görmezden geliyor. Vay, vay, vay... Boş zamanlarımda ereksiyon halindeki sikimi silikon bir kalıba sokan tek kişi ben olmayabilirim.

"Denemekten vazgeçmen ne kadar sürer? On dakika mı? On beş mi? Yarım saat mi?"

"Yarım saat mi?" Kekeliyorum, neredeyse bir yudum Budweiser'da boğuluyordum. "Şaka mı yapıyorsun? Thalia'nın yanında ergen gibiyim. Bana bakıyor ve ben hazırım. Sanırım pes etmeden önce en fazla on beş dakika dayanabildim ama zamanlayıcı kurmamıştım."

Birkaç kez başını sallıyor ve bir kolunu kanepenin arkasına sarkıtıyor. Görünüş olarak birbirimize benziyoruz. Yedimiz de birbirimize çok benziyoruz ama her birimizin diğerlerinin aptalca görünmeden başaramayacağı benzersiz bir niteliği ya da özelliği var.

Benim mizahım var. Hayes kardeşler arasında komedyen olan kesinlikle benim. Logan sportif bir tip. Üniversitedeki yüzücüler gibi yapılı. Dikkatsiz, saçma sapan tavırları olan ve çabuk sinirlenen biri. Nico sessiz, düşünceli, kendinden emin bir tip. Pembe giyse bile yine de korkutucu olabilir. Ben onun gibi oturup ucuz, sahte bir mafya babasını andıramam ve o da berbat bir espri yapıp insanları güldüremez.

"Kamasutra'nın yarısı," diye yineliyor, görünüşe göre düşüncede kaybolmuş. "Onu yüzüstü yatırmayı denedin mi? Yatakta düz, ayak bilekleri çapraz, elleri başının üstünde."

"Hayır. Kulağa rahatsız edici geliyor."

"Rahatsız mı? Hiçbir şey bilmiyorsun. Bir dene. Beni hiç yanıltmadı ama Thalia'da işe yaramazsa on beş dakikadan daha fazla sabretmen gerekecek. Kenarlarından tut. Hem de çok."

"Kenarlamak mı?" Bunca zamandır bir kayanın altında mı yaşıyordum? "Bu da ne demek oluyor?"

"Onu yaklaştırabildiğin kadar yaklaştır. Bir saniye uzağa. Nasıl olduğu önemli değil. Parmaklar, ağız, oyuncaklar, ne işe yararsa ama boşalmasına izin verme. Dur ve sakinleşene kadar bekle. Bunu altı, sekiz, belki on kez arka arkaya yapın. Onu öyle bir noktaya getirin ki serbest bırakılmaya o kadar çok ihtiyacı olsun ki gözlerinizi oymak istesin. Bundan sonra sikine boşalmazsa, onun bu şekilde orgazm olamayan kadınlardan biri olduğunu kabul etmek zorunda kalacaksın."

Onun sözlerini düşünürken, kız arkadaşımı arka arkaya on kez orgazmdan mahrum bıraktığımı hayal ediyorum. Sonunda dudağımın yarılacağı ve gözümün moraracağı kesin.

Nico, Thalia'yla aramızın yatak odasındaki bariz sorun dışında nasıl olduğunu kontrol ederken birkaç bira daha içiyoruz. Konu doğal olarak değişiyor ve her zamanki gibi spora geçiyoruz, ancak bu sefer beyzbol değil. Nico, yarış hafta sonlarında evini istila eden üçüzler sayesinde F1'i sevmeye başladı. Bir yandan da aklımın bir köşesinde Thalia'ya işkence ederken birkaç dişimi kaybetmeden nasıl hayatta kalacağımı düşünüyorum.

YİRMİ SEKİZ

Theo

"LÜTFEN BEBEĞİM..." Thalia'nın sesi yalvarırcasına, gözleri neredeyse ağlamaklı. "Artık dayanamıyorum."

Daha yarısındayım. Kırk dakika boyunca güzel esmeri orgazmın eşiğine getirdikten sonra serbest kalmasını engelledim.

Tanrım, bu benim için de işkence.

Ona istediğini, şu anda çaresizce ihtiyaç duyduğu şeyi vermek istiyorum. Ondan önce hiç olmadım, ama onunla *her zaman*, ben bir zevkçiyim. Onu ne şekilde boşaltırsam boşaltsın, aklını kaçıtırken adımı haykırmasını sağlamak için yaşıyorum.

Kadınlar için orgazm, erkekler için olduğundan çok daha farklı bir şeydir. Tek ihtiyacımız olan hız. Bizi doğru şekilde ve yeterince uzun ovarsan, her seferinde bizi oraya götürürsün.

Kadınlar bedenleriyle olduğu kadar zihinleriyle de orgazm olurlar; ben bunu çok geç öğrendim. Belki de bu yüzden Thalia'dan önce pek çok kadın benim adımı haykırmadı. Onların zihinlerini, seksin duygusal yönünü ve bana karşı ne kadar açık olduklarını görmezden geldim.

Artık her şey çok farklı. Thalia ne kadar rahat ve kendine odaklanmışsa, orgazmını tetiklemek o kadar kolay oluyor. Onun ruh halini daha iyi okumayı öğrendim. Stresli veya yorgun olduğunda, seksi başlatmak dinlenmiş ve neşeli olduğundan farklıdır.

Şimdi, çaresiz durumda.

Daha önce hiçbir kadında görmediğim kadar ateşli, rahatsız ve muhtaç. Mücadele ediyor. Sanırım o da benden biraz nefret ediyor ama buna degeceğini umuyorum. Yüzünü kavıyorum ve dudaklarını yoğun bir öpücükle yakalıyorum, onu tekrar çalıştırıyorum.

Aletim çelik bir çubuktan daha sert, ama pes etmeyeceğim. Onu oraya götüreceğim, yatakta çırpınışını izlemekten çarşaflara dökülecek olsam bile, denediği için kravatlarımdan biriyle elleri arkadan bağlı

üçüncü reddedilmiş orgazmdan sonra kendini boşaltmak için. Kıvrıcık saçları ensesine yapışmış, zeytin rengi teninde bir ter buğusu parlıyor.

"Sabır, küçüğüm. Kısa bir süre daha dayan." Dudaklarımı klitorisine yaklaştırmadan önce boynundan aşağıya doğru inip her iki meme ucuna da dokunuyorum. Thalia haykırıyor, şişmiş tomurcuk dilimin her hareketine duyarlı. Onu her yiyişimde, daha hızlı bir şekilde kenara geliyor ve sekizinci seferde, tam orada, devrilmeye hazır hale gelmesi sadece bir dakika sürüyor. Yunanca mırıldanıyor, muhtemelen küfrediyor ve işkenceyi durdurmazsam beni hadım etmekle tehdit ediyor.

Sekiz yapmalı, değil mi?

Çok heyecanlı, çok muhtaç. Ona her dokunduğumda tüm vücudu titriyor.

"Şimdi," diyorum kulağına. Onu ters çeviriyorum, böylece karnı üzerine düz yatıyor, bacaklarını düzeltiyor ve ayak bileklerini çaprazlıyorum. "Hazırlan ufaklık." Tek bir yumuşak hamleyle içine giriyorum. İkimiz de bir inilti çıkardık -onunki çaresiz, benimki alçak ve tatmin olmuş.

"Ah... evet!" diye nefesini tutuyor ve gergin bir nefes veriyor. "Tanrım... çok iyi hissediyorsun."

Harika hissediyor. Her zaman sıkıdır ama bu pozisyonda, bu açıda neredeyse hiç boşluk kalmıyor. Geri çekilip tekrar tekrar içine girerken, hız kazanırken, o çok önemli noktaya vururken ılık, sırlı sıklam duvarlar etrafımda kasılıyor.

"Yaptığım son şey olsa bile sikime boşalacaksın," diye homurdanıyorum, tatlı dudaklarından çıkan her tatmin edici sesle ona daha hızlı giriyorum. Duyulabilir, iç gıcıklayıcı inlemeler beni teşvik ediyor, çabalarımı ikiye katlıyor.

Çok yaklaştı.

Hem de çok yakın.

Nefes alış verişinin hıçkırıklarla kesilmesinden, nefes verişlerinin birbirinden uzaklaşmasından anlayabiliyorum.

"Bırak. Savaşmayı bırak," diyorum, zorlu tempomu bozmadan. "Benden uzak durmayı bırak. Ben senin için buradayım." Ona doğru eğilip boynunun kıvrımındaki bir çizgiyi öpüyorum. "Benimle güvendesin, bebeğim. Her zaman güvendesin. Bırak kendini."

Görünüşte önemsiz olan bu pozisyon değişikliği *her şeyi* değiştirdi.

Thalia bir an kollarımda hareketsiz kaldı ve sonra...

"Oh Tanrım, oh Tanrım! Evet! Evet! Evet!" Yunancaya geçti, kontrolsüzce titriyordu... ve boşalıyordu.

Sikimin üzerine boşalıyor.

"İşte bu," diye nefes alıyorum, kaslarım yanıyor, ama kalçalarımı ileri itiyorum, içeri ve dışarı, daha sert ve daha derin. "İşte bu, bebeğim. İşte bu..."

Şu anda suyun üzerinde yürüyebilir, altımda kasılmasını, erotik, epileptik bir ecstasy patlamasını izleyebilirim. Orgazmının yoğunluğu birkaç uzun, çılgın saniye boyunca nefesini kesiyor. Amının sikimin etrafındaki spazmı acıya dönüşüyor. Bağımlılık yapan, hoş bir acı, omurgamda bir zevk karıncalanmasını tetikliyor. Bu his kendini kalçalarımın etrafına sarıyor ve ben içine boşaldıkça, göğsüm kabardıkça, dudaklarım ensesine yapıştıkça patlıyor.

"Sonunda," diye törpülüyorum, vücudumun ağırlığıyla onu maddelere sabitliyorum. "Geldin ufaklık."

Dışarı kayıyorum ve omurgasını okşayarak ilerliyorum.

"En iyisi. Orgazm. Şimdiye kadarki" diye nefes alıyor. Göğsümü öperken dudaklarından bitkin bir yarı kıkırdama, yarı inilti çıkıyor. "Harikasın..." diye iç geçiriyor, başını yastıktan kaldırdığında gözleri parlıyor. Yüzündeki mutluluk, o acı dolu saate değişiyor.

Hırsızlık olayından beri dalgın ve gergin. İkimiz de öyleyiz ama bu gece o korkunç tedirginlik arka planda kalıyor. Bu gece, sadece biz varız, bir balonun içinde kilitli.

En azından bir balonun içindeydik...

Nefes alış verişimiz normale döner dönmez ağır atmosfer geri geliyor. Havada asılı duruyor, o hırsızlık her ne haltsa henüz bitmediğini haber veriyor.

Topun düşmesini beklemek sinir bozucu.

Saatim akşam yediyi gösteriyor ve her ne kadar gecenin geri kalanını yatakta Thalia'yı sikimle boşaltarak geçirmek istesem de, artık bu şekilde orgazm *olabileceğini* bildiğimden, kardeşlerimle Nico'nun restoranında buluşmamız gerekiyor. Shawn ve Jack düğünle ilgili bazı konularda yardımımızı istiyorlar.

"Oturabilir misin?" Thalia yarım saat sonra soruyor ve gitmeye hazır olduğumuzda kanepeyi işaret ediyor.

Kahverengi gözleri ışıltısını kaybediyor ve tırnaklarını karıştırıyor, dikkatsizce dudağını çiğniyor. Bu, göğsümde bir endişe sancısı yaratmaya yetiyor.

"Her şey yolunda mı?"

Bana sarılıyor, elleri boynumda, dudakları tatlı, şefkatli bir gagalama için alnımda. "Elimden geldiğince uzun süre tutmaya çalıştım ama artık yapamam." Yanaklarımı okşuyor ve gergin bir nefes alıyor. "Biz

Uzun zamandır çıkıyoruz ve senden hiçbir şey istemiyorum, tamam mı? Sana geçmişimle ilgili anlatmadığım her şeyi öğrenene kadar olmaz. Sana gerçeği söyledikten sonra benimle ne yapacağına karar verebilirsin."

Sözlerini anlamam biraz zaman alıyor ama anladığımda midem bulanıyor ve nabzım bir küvete dolan su gibi giderek hızlanıyor.

Hay sikeyim.

Yüce Tanrım.

O hamile...

Bunu biliyorum.

Hamile amına koyayım.

Daha çok erken. Değil mi? Hazır mıyım? Şimdi iyi bir zaman mı? İşim yeterince istikrarlı mı? Thalia ne olacak? Evde mi kalacak? Bir dadiya ihtiyacımız olacak mı?

Birbiriyle çelişen fikirlerden oluşan bir kasırga tüm mantıklı düşünceleri zihnimde tam olarak şekillenmeden yok ediyor. İlişkimizin altıncı haftasında onu hamile bıraktığım için öfkeliyim. Bana söylemeden önce kim bilir ne kadar bekledi diye kızgıyım. Son zamanlarda çok fazla stres yaşadım. Haftanın altı günü çalışıyor. Dinlenmeli ve kendine bakmalıydı.

Kahretsin.

Dün gece birkaç bira içtik. Bu bebeği nasıl etkileyecek?

Bebeği.

Benim

bebeğimi.

Benim ve Thalia'nın.

Zihnim baştan çıkarıcı görüntülerle dolup taşarken aklımı başımdan alan bir mutluluk sersemliği kaplıyor içimi. Thalia'nın yuvarlak karnı. İlk adımlarını atan küçük bir erkek bebek. Ailemle barbekü yaparken Thalia çocuklarımızın kirli yüzlerini siliyor. Sevinçten havalara uçuyorum... Bu öfkemizi biraz olsun dindiriyor.

Özellikle de Thalia korkmuş görünmediği için. Hamilelik en çok onu etkileyecek olsa da paniklemiyor.

Kafamda sorular çoğalıyor ve *benim* de paniklemediğimi anlamam için bir saniye geçmesi gerekiyor. Bundan kurtulmanın yollarını düşünmüyorum. Hayatımı ve geleceğimi onunla kurmak isteyip istemediğimi sorgulamıyorum... İstiyorum.

Buraya nasıl geldim?

Ve tam olarak *ne*

zaman?

Zamanın bu anını hiç düşünmemiştim. Çok uzak bir kavram gibi görünüyordu, ama şimdi buradayım, doğru hissettiriyor. Çok lanet

Bu kadar mutlu olmayı hak etmediğimi düşünüyorum ama öyleyim.

Ve bilmem gereken tek şey bu.

Geri kalan her şey zamanla yerine oturacak.

Thalia kafamın içinde yaşanan kaostun farkında değil. Daha on saniye bile olmadı ama bir eylem planım var.

Yüzük. Bir yüzüğe ihtiyacım var, hem de hemen.

Yüzünü kavrayıp dudaklarını yavaş ve şefkatli bir öpücükle yakalıyorum. Tanrım, içim o kadar dolu, o kadar kabarık ki kalbim her an patlayabilir. "Bunu başaracağız. Söz veriyorum, *omorfiá*. Bunu senin için nefes almak kadar kolay hale getireceğim."

Alnında iki kırışıklık belirliyor ve elimi karnına koyduğumda ifadesi saf bir utanca dönüşüyor. "Aman Tanrım! Hamile olduğumu mu düşünüyorsun?" diye ağlıyor, sonra da kahkahayı basıyor. "Hamile değilim, Theo. Sana söylemek istediğim bu değil!"

Hamile *değil* misin?

Kahretsin, kendi aklımla baş edemiyorum. Çok erken olurdu, öyleyse neden karnım ağrıyor ve sanki benden değerli bir şey almış gibi omuzlarım çöküyor?

"Hamile değil misin? Emin misin?"

"Eminim, ama eğer olsaydım kaçmayacağını bilmek güzel."

Kaçmak mı? Birkaç saniyeliğine, bir çizgi film kongresindeki sersem bir çocuktan daha mutluydum.

"O zaman bana ne söylemek istiyorsun?"

Derin bir nefes alıyor, gözleri gözlerimde, küçük elleri gövdemde düz duruyor. "Seni seviyorum."

Ne? Şimdi kafam karıştı. Tabii ki *seviyor*... Bunu hiç yüksek sesle söylememişti. Bir süredir ona aşık olduğum için bunu doğal karşıladım. Ve sonra aklıma geldi. Ben de ona hiç söylemedim.

"Beni sevdiğini yeni mi fark ettin?"

Başını sallıyor. "Hayır, hırsızlık olayından beri biliyordum ama daha çok yeniyiz ve seni korkutmak istemedim."

"Sadece kafamda bile olsa on saniyeliğine hamile olman beni korkutmadı. Hiçbir şey korkutamaz." Onu tekrar öperim. "I-"

Eliyle ağzımı kapatıyor ve ben daha o üç kelimeyi söyleyemeden sözümü kesiyor.

"Yapma," diye uyarıyor. "Lütfen. Henüz değil. Önce yapmam gereken bir itiraf var. Sadece *seni* sevdiğimi bilmeni istedim, Theo. Senin sevebileceğinden çok daha fazla.

anlıyorum." Beni tekrar öpüyor. "Açıklamadan önce bu kadar uzun bıraktığım için özür dilerim."

Kucağımdan inip berjer koltuğa otururken, parmakları görünmez bir kazak örerken etrafımıza gergin bir korku çöküyor.

Bu işin gidişatı hoşuma gitmiyor.

Bazen dünyanın ekseninden kaymak üzere olduğunu bilirsiniz. Muazzam bir şey olmak üzeredir. Kontrolünüz dışında bir şey ve tek yapabileceğiniz oturup izlemek. Buz gibi bir sıvı bir tür ölümcül enfeksiyon gibi damarlarımda dolaşıyor, ses tellerim düğümleniyor.

"Bana ne söylemek istiyorsun?"

Mısır tarlasında esen sert bir rüzgâr gibi yüzünde bir gerginlik gölgesi belirliyor. "Benim gerçeğim."

YİRMİ DOKUZ

Thalia

"BİR AYI NEDEN HAPİSTE GEÇİRDİĞİMİ SORMUŞTUN," diyorum.

Çiviler, kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

Sebebini hayatımın geri kalanında bir sır olarak saklama fikri üzerinde düşünüyordum ama bu asla işe yaramayacaktı. Theo geçmişimle ilgili çok fazla soru soruyor. Bir gün dizüstü bilgisayarını açıp internette bilgi bulmaya çalışmasından korkuyorum. Soyadımı biliyor ve bir noktada Selanik'te büyüdüğümü ağzımdan kaçırdım. Ne sakladığımı öğrenmek için ihtiyacı olan tüm bilgi bu. Google'da bir arama yaptığında birçok utanç verici makale ekrana gelecek ve Yunancadan İngilizceye çevirip neden hapiste olduğumu öğrenmesi birkaç tık uzağında olacak.

Ve bu gerçekleştiğinde, ona kendim söylemediğim için beni affetmeyebilir. En azından şimdi, neden bu kadar uzun süre beklediğimi anlayacağını umabilirim.

Gitmeyeceğini umabilirim.

"Cinayetle suçlandım."

Theo'nun gözleri büyüyor, dudakları hafifçe aralanırken yakışıklı yüzünü inanılmaz bir şaşkınlık kaplıyor. Dudaklarından titrek bir nefes geçirmeden önce birkaç uzun saniye boyunca görmeyen gözlerle bana bakarak sessiz kalıyor. "Buradasın, yani suçlamalar düşmüş olmalı."

Buraya taşındığım günden beri misafir odasındaki yatağın altına sakladığım defteri açıyorum. Gazete kupürleriyle dolu; duruşmayla ilgili yazılar ve resimler. Vasilis'le ilişkimden bahsetmeyen bir tanesini buluyorum ve telefonumdaki bir uygulamayı kullanarak metnin fotoğrafını çekip Yunancadan İngilizceye çeviriyorum, sonra da telefonu Theo'ya veriyorum.

Vasilis D. bu sabah Selanik'teki evinde ölü bulundu. Ölümüyle ilgili ayrıntılar henüz kamuoyuna açıklanmadı. Acil durum çağrısına yanıt veren memur, basına 34 yaşındaki kişinin doğal nedenlerle ölmediğini bildirdi. Gizli kalmayı tercih eden bir muhbir

Bay D.'nin kiivette bulunduğunu söyledi. Olay yeri bir intiharı akla getiriyor, ancak polis tarafından ele geçirilen suçlayıcı kanıtlar nedeniyle bu aşamada cinayetin göz ardı edilemeyeceği konusunda ısrar etti.

Theo kaşlarını çatarak başını kaldırdı ve dilinin ucunda hangi sorunun dans ettiğini bildiğinden eminim. Bu makaleyi okuduktan sonra herhangi bir insanın cevaplamak isteyeceği sorunun aynısı. Bunu gözlerinde görebiliyorum ve kelimeler dudaklarından ayrılmadan önce bir cevabım hazır. Avuçlarım soğuyor ve kalbim daha hızlı atıyor, bundan sonra olacaklardan korkuyorum.

Theo bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı.

Ona Vasilis'ten arkadaşlığımızın başlarında bahsetmeliydim, cinayet davasından bahsetmeden bile. O zaman daha kolay olurdu. Arkadaşken bu haberin etkisi şimdi çıktığımız zamanki kadar büyük olmazdı.

Artık ona aşığım ve o da beni seviyor. "Kimdi o?"

"Selanik Belediye Başkanıydı. Gençti ama tüm ülke ona ve vizyonuna hayrandı."

"Tamam," diyor, sabırsızlanıyor ama sakın kalmak için mücadele ediyor. "Bunu farklı bir şekilde deneyelim. Neden onu öldürmekle suçlandınız?"

"Çünkü..." Derin bir nefes alıyorum ve sanki tekrar uçtaymışım, paraşütle atlamaya hazırmışım, birkaç hafta önce yaptığımız gibi eğitmene bağlıymışım gibi çarpışmaya hazırlanıyorum. Ama bu sefer tek başıma ve paraşütsüz atlıyorum. "Polisi arayan bendim. O benim kocamdı."

Kulaklarımı sağır edici bir sessizlik dolduruyor ve kanım donuyor.

"Kocan," diye yankılanıyor Theo sessizce, sesi sanki kelimeyi telaffuz etmek çok zormuş gibi gergin. On saniye boyunca tepki vermiyor, itiraftan nispeten etkilenmiyor ama sonra vücudu kaskatı kesiliyor ve elleri kafasına doğru uçarak kafa derisini pençeliyor. Soğukkanlılığı o kadar hızlı bozuluyor ki ne zaman olduğunu yakalayamıyorum. "Evli miydin?!" diye gürleyerek ayağa fırladı. "Ve sen bana söylemeyi düşünmedin mi?"

"Theo, lütfen, bırak beni-"

"Sen evliydin, Thalia! *Seninle tanışmadan önce birkaç adamla yattım değil, hayır, onu o kadar çok sevdim ki hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istedim!* Bu büyük bir şey! Lanet olsun! Bana daha önce söylemeliydin-"

"Arkadaşlığımızı mahvetmeden önce mi?" Onun için bitiriyorum, gözlerimden yaşlar akıyor ve dökülmekle tehdit ediyor. Ağlamayacağıma dair kendime söz verdim, ama küçümseme

Sesi beni bir neşter hassasiyetiyle kesiyor. "Bu bir şeyi değiştirir miydi?"

Sessizce oturup dinlemesini beklemiyordum ama gözlerinde yanan ateş ve sesinin keskinliği, beynimin aklıma getirdiği tüm tepki senaryolarından daha uğursuzdu. Yerimde kıpırdanıyorum, ben daha fazla açıklama yapmadan önce onun bağırıp çağırmasına ve haberleri kendi şartlarına göre değerlendirmesine izin vermek için mücadele ediyorum ama beklemediğim bir şey daha oluyor.

"Artık her şeyin değiştiği kesin." Kapının yanındaki askıdan arabasının anahtarlarını almak için odanın diğer ucuna uçar.

"Theo, açıklamama izin ver, ben-" Ayağa kalkıp peşinden koşuyorum ama kapıyı açıyor ve arkasından öyle sert çarpıyor ki çerçeve sallanıyor. Ares çığlık atarak yataktan fırladı.

Dışarıda canlanan arabasının motor sesini duyunca hıçkırıklara boğuluyorum.

Gitmişti.

O da herkes gibi gitti...

Duvardan aşağı kayıyorum, zihnim bu konuşmayı nasıl ele almam gerektiğine dair sonsuz senaryolar üretiyor. Partiden önce gerçeğimi sorduğunda Theo'ya evli olduğumu söylemek için mükemmel bir fırsatım vardı. *On bir gündür evli olduğumu* o gece gerçeğim haline getirebilirdim. Ama yapmadım ve şimdi gerçek hakkında çok belirsiz bir fikri var. Keşke durup dinleseydi. Keşke Vasilis'le evlenmemin hayatımın en büyük hatası olduğunu açıklamama izin verseydi. Aşktan bile değildi.

Aşk fikrine kapılmıştım.

Aslında Theo'ya gerçeği daha önce de söyleyebilirdim. Bütün gün sahilde oturduğumuz ve Yunanistan'daki hayatımı sorduğu gün söyleyebilirdim, ama gerçek yerine dişlerimin arasından yalan söyledim, ona Amerikan Rüyası hakkında saçma bir hikaye anlattım.

Sorduğunda ona ailemden bahsetmeliydim. Onları neredeyse iki yıldır görmediğimi çünkü onların gözünde bir kızları olmadığını. Vasilis küvetimizde ölü bulunduğunda onların kızı olmayı bıraktım.

Vasilis öldüğünde sadece benim hayatım mahvolmadı. Cinayet suçlamaları ailemin de hayatını mahvetti. Duruşma sırasında benim yanımda durmak, tüm ulusa karşı durmakla eşdeğerdi. Onlar isimlerini ve geçim kaynaklarını kurtarmak için beni terk ettiler, şimdi Theo da öyle.

Vasilis beni yeniden kırmanın bir yolunu buldu, hatta mezarın ötesinden, Atlantik'in öbür ucundan, yeniden başlamaya, geçmişini unutmaya ve mutlu, huzurlu bir hayat sürmenin bir yolunu bulmaya çalıştığım yerden bile. Kısa bir süre için mutluydum. Daha önce hiç olmadığım kadar mutluydum ama hayatımın kolay olması gerekmiyordu. Hatta zor olması gerekiyordu.

Yaşamaz olması gerekiyordu.

Theo'nun arkasında kaybolduğu kapıya bakarken gözlerim doluyor ve geri dönüp *beni dinlemesini* istiyorum. Şu anda yalnız kalmaya dayanamıyorum.

Theo ile ilişkimin uzun sürmeyeceğini bilmeliydim. Çok mükemmeldi.

Yerde top gibi kıvrılıp daha önce hiç ağlamadığım kadar ağlıyorum. Ares yüzümü yalıyor, sonra yanıma uzanıyor, ona sarılmama izin veriyor ve kalbimin küçük parçalara ayrılmamasının tek nedeni o olabilir.

OTUZ

Theo

NEFESLERİMİN HER BİRİ ÇOK ACI VERİYOR

Göğsümün etrafındaki zinciri sıkıyor, her nefes alışımında daha da sert çekiyor.

Ellerim direksiyonun üzerinde titriyor, parmak eklemlerim beyazlayacak kadar sıkı olmama rağmen.

Berbat haldeyim.

Kafamda anarşi.

Kalbimde bir boşluk.

Hafif bir panik duygusu göğsümü kavırıyor.

Kırmızı ışıktaki durduğumda yumruğum direksiyona çarpıyor. İçimde birbirine zıt duygulardan oluşan bir sözlük dolaşırken yerimde duramıyor, koltuğumda kıpırdanıyor, ayağımı pedala vuruyor ve önümdeki sürücüye ışık değiştiğinde park etmediği için küfrediyorum.

Kocam beynimde bir depremin artçı sarsıntısı gibi yankılanıyor ve düşüncelerimi dizginleme çabalarımı yok ediyor. Keşke şaka olsaydı. Aşık olduğum kız başka bir adamla evliydi.

Bu benim günahlarımın intikamı mı? Bunca yıldır kadınlardan sıradan bir seksten fazlasını istemediğim için mi?

Ne ironi ama... Seksten daha fazlasını istediğim, geleceğimi birlikte inşa etmek istediğim kız, mükemmel erkeği çoktan bulmuş bir kız. Hayatını birlikte geçirmek isteyeceği adamı.

Ve ben o değilim.

Birileriyle konuşmaya, içimi dökmeye, çılgınlığa atmaya ihtiyacım var ya da biraz stres atmak için rastgele bir barda rastgele bir pislikle kavga etmek gibi gerçekten aptalca bir şey yapabilirim.

Ve pürüzlü sinirlerimi yatıştırmak için birkaç içkiye ihtiyacım olduğu kesin.

Thalia ve ben, kardeşlerim ve Jack'le yarım saatten kısa bir süre içinde Nico'nun restoranında buluşacaktık ama plan bir anda değişti. Aradım

Nico'nun numarası, direksiyona tutunmuş, direksiyonu kolondan söküp sökmemeye karar vermeye çalışıyor.

"Ne oldu?" diye cevap veriyor.

"Planlar değişti." Sesimi duyunca irkildim. Kulaklarıma bile çıldırmış gibi geliyor. "Hepinize evinizde ihtiyacım var."

"Sesin iyi gelmiyor. Neyin var? Neredesin?"

"Evinden iki dakika uzaktayım. Herkes buraya gelsin, tamam mı?"

"Evet, onları arayıp bir şişe açacağım. İçeri gir."

Aramayı kesip sola, kapılı siteye dönüyorum ve ayağımı yere basıp büyük McMansion'ların sıralandığı yolda hızla ilerliyorum. Tekrar sağa dönüyorum, bu sefer Nico'nun araba yoluna, saatte çok fazla mil hızla. Fren pedalına bastığımda lastikler gıcırıyor ve garaj kapısına birkaç santim kala duruyorum.

Dışarısı sıcak, hala yetmiş derece civarında. Güneş uzakta okyanusun üzerinde batıyor, pembeler ve morlar yukarıdaki bulutsuz gökyüzünü boyuyor. Havada çimen kokusu dolaşıyor ve yaprakların narin hışırtısı duyulabilen tek ses. Civardaki konakların etrafında koşuşturan çocuklar yok, köpekler havlamıyor, arabalar geçmiyor... huzurlu bir akşam. Ve sanki tüm dünya benim mutsuzluğumla alay ediyor gibi hissediyorum. Şu anda yağmur yağıyor olmalıydı.

Ya da daha iyisi, gökyüzünü yırtıp geçen şimşeklerle Nico'nun lüks evini bembeyaz eden şiddetli bir fırtına olmalıydı.

Ya da daha iyisi: kötü ruh halime uygun bir kasırga, ama hayır.

Çiseleyen bir yağmur bile yok.

"Berbat görünüyorsun," diyor Nico, ben içeri dalıp mermer kaplı koridordan gösterişli oturma odasına geçerken. "Sen ve Thalia iyi misiniz?"

Cam duvarla kuyruklu piyano arasında bir ileri bir geri adım atıyorum ki bu da tek yönde on sekiz adım atmamı gerektiriyor. Düşüncelerimi toparlamaya ve tutarlı, mantıklı bir cümle kurmaya çalışıyorum. İşe yaradığından değil.

Kafamın içi Bellagio'nun ana katındaki kaosa benziyor. Düşüncelerim dikkat çekmek için savaşıyor, tutarsız bir gürültü kakofonisi. Kanepenin yanından üçüncü kez geçerken Nico'nun elime tutuşturduğu viskinin yarısını içiyorum ve parmaklarımı kaskatı kesilmiş ensemeye gömüyorum.

Shawn, Jack ve Logan gelene kadar beklemeliyim ama hemen konuşmaya başlamazsam felç geçirebilirim.

"Thalia'nın partideki gerçeğini hatırlıyor musun?"

Nico aptal koltuğunun kolçağına oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, gözleriyle beni odanın içinde takip ediyor. "Evet, hapiste bir ay geçirdi."

Aptal viskinin kalanını yudumluyorum ve aptal bardağı **a p t a l** sehpaye çarpıyorum.

Sanırım birkaç derin nefese ihtiyacım

var. "Cinayetle suçlandı."

Nico'dan hiçbir tepki gelmeden birkaç uzun sessiz saniye geçiyor. Sanırım bir kahkaha patlatmamı bekliyor.

Öyle bir şey olmayacak, kardeşim.

"O hapiste değil, o yüzden..." diye yavaşça başlıyor, sesi sanki yanlış bir kelimeyle patlayacağını biliyormuş gibi çekingen.

"Bana *kimi* öldürdüğünü iddia ettiğini sor."

Sanki titreyen ellerimi ve kesik ses tonumu anlamaya başlıyormuş gibi yüz ifadesinde ince bir değişiklik oldu, ama daha ağzını açmadan kapı gürültüyle çalındı. Harika zamanlama.

"İçeri gel!" Nico bağırıyor.

Önce Logan giriyor, hemen ardından Shawn ve Jack, ellerinde birer şişe viskiyle. Nico onlara telefonda durum hakkında bilgi vermiş olmalı çünkü tek kelime etmeden omzumu sıvazladılar.

"Seni bilgilendireceğim." Nico odayı geçip içki dolabından üç kristal bardak alıyor. "Thalia Theo'ya neden hapiste kaldığını anlattı. Cinayetle suçlanmış."

"Cinayetle mi?" Logan beyzbol şapkasını çıkarırken kaşlarını birleştirerek dudak büküyor. "Kimi öldürmüş?"

"*İddiaya göre*," diyor Nico bardaklarını doldururken. "Sanırım öğrenmek üzereyiz." Beklenti dolu bakışlarla beni sorguya çekiyorlar. "Kimi?"

Boynumdaki ve kollarımdaki kaslar yeniden geriliyor. Kelimelerin tadı eski bir sakız gibi. "*Kocası*."

Bu bilgi onlara cinayet suçlamalarından daha hızlı ulaşıyor. İfadeleri kafamın içindeki kargaşaya uyuyor: şaşkın, şaşırmış, şok olmuş. Logan'ın yüzü de tanıyarak buruşuyor, sanki neden odada volta attığımı, kulaklarımdan sanki birini öldürmeye hazırmışım gibi buharlar çıktığını birden fark etmiş gibi.

"*Evliydi* ve bana söylemedi." Omuzlarım çökmüş bir halde kanepeye uzandım. Her şey açığa çıktığı için biraz daha hafifledim. Daha sakın demek isterdim ama bu bariz bir yalan olurdu. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Cinayet davası hakkında sana ne söyledi?" Shawn soruyor, içindeki polis memuru dizginleri ele alıyor. "Suçlamalar? Neden şüpheliydi?"

Başımı iki yana sallayıp tavana bakıyorum. "Kimin umurunda? O burada, yani suçlamalar düşmüş olmalı. O *evliydi*, Shawn. *Bu* önemli. Onunla evlenmek için adamı sevmesi gerekiyordu, değil mi? Onun doğru kişi olduğunu düşünmüş olmalı. Bu beni ne yapıyor? İkinci en iyi seçim mi?"

"Bu soruları bize değil Thalia'ya sorman gerektiğinin farkındasın, değil mi?" Logan elindeki bardakla oynayarak soruyor. "Sana başka ne söyledi? Ne kadar süredir evlilermiş? Sadece yirmi dört yaşında, yani uzun sürmüş olamaz. Ya Vegas'ta sarhoş bir gecede olduysa? Ya da ya şu görücü usulü evliliklerden biriye?"

"Yunanistan'da görücü usulü evlilik mi?" Alay ettim, öfkem alevlendi. "Mümkün değil. Ya onu gerçekten seviyorsa?"

"Aşık olması senin ipucun olurdu," diyor Jack, sivri bir bakışla beni yere sererek. Tabii ki Thalia'nın tarafını tutuyor. Onun gözünde Thalia yanlış yapamaz. Onun kankası sayılır. "Geçmiş zaman."

Nico iPad'ini alıp sehpanın üzerine koyuyor ve ekrana dokunmaya başlıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum. "Google'a soruyorum."

"Ne yapmalıyım?"

Kıkırdıyor, başını sallıyor. "Bazen senin için endişeleniyorum Theo. Cinayet davasıyla ilgili herhangi bir makale bulmaya çalışıyorum. Kocanın adını biliyor musun?"

"Vasilis. Thalia Selanikli ve soyadı Dimopoulos." Bardağı daha sıkı sıkıyorum, gözlerim yine kıpkırmızı oluyor. Sikeyim böyle işi. Muhtemelen *onun* soyadıdır, kızın değil.

"Çeviri konusunda Thalia'nın yardımına ihtiyacımız var," diyor ama bir süre sonra web tarayıcısında başka bir sekme açıyor ve Google Translate'in sihrini konuşturmasına izin veriyor. Nico, Yunancadan İngilizceye çeviri yaparken bir süre gidip geldikten sonra, "Bir şey buldum," diyor.

iPad'i bana doğru itiyor, boş bardağı alıp yeniden dolduruyor, ben de makalenin çevrilmiş halini yüksek sesle okuyorum, böylece herkesin yetişmesini bekleyerek zaman kaybetmiyoruz.

Selanik Belediye Başkanı, hayırsever ve cumhurbaşkanı adayı 34 yaşındaki Vasilis Dimopoulos'un dün gece (Salı) geç saatlerde evinde ölü bulunmasının ardından cinayet soruşturması başlatıldı.

Saat 22.00'den kısa bir süre önce yapılan bir ihbarı değerlendiren polis cesedi buldu. Kurbanın 22 yaşındaki eşi sorgulanmak üzere gözaltına alındı.

Dedektif Nikolaos Balaskas şunları söyledi: "Bu aşamada ne olduğu hakkında spekülasyon yapamayız. Bay Dimopoulos'un ölüm koşullarını belirlemek için çok sıkı çalışıyoruz. Bu aşamada hiçbir olasılığı göz ardı edemeyiz."

Cinayeti soruşturan dedektifler, olayın aydınlatılmasında kendilerine yardımcı olmaları için insanları öne çıkmaya çağırıyor.

"Bölgede şüpheli bir şey gören ya da duyan herkes derhal bizimle irtibata geçmelidir. Adresin çevresinde kordonlar oluşturuldu ve soruşturmamız devam ederken bölgede yoğun bir polis varlığı olacak."

"Başkanlık için mi yarışıyordun?!" Kanım yeniden kaynayarak bağırdım. Bu kesinlikle berbat duruma yardımcı olmuyor. "Belediye Başkanı ve hayırsever, sıradan bana karşı."

Shawn gözlerini devirerek, "Aptalın tekisin," dedi. "Öfkelendiğini anlıyorum ama bu kadar aptalca davranmana gerek yok. O seni seviyor, Theo."

Seviyor. Bundan bir an bile şüphe duymuyorum ama bu gerçekleri değiştirmiyor. Hangisinin daha çok acı verdiğinden emin değilim - evli olması mı yoksa bana söylememiş olması mı? Sanırım ikisi de canımı yakıyor ama bu bilgiyi daha önce paylaşacak kadar bana güvenmemiş olması daha derinden yaralıyor.

Nico'ya iPad'i uzattım. Cinayet gizemine daha fazla ışık tutabilecek daha fazla bilgi bulmak için çevirmene farklı paragrafları kopyalayıp yapıştırmadan önce makaleye tekrar göz atıyor.

Bir sonraki bulduğu zaten bildiğimiz şeyi doğruluyor -Thalia cinayetle suçlandı. Olay yerinin başlangıçta intihar gibi görüldüğünü biliyorum, ancak bu küçük ayrıntıyla ilgili makaleler belirsiz ve adamın bir küvette bulunmasından başka olay yerinin gerçekte neye benzediğine dair bir açıklama yok.

Nico daha sonra Thalia'nın ailesi ve arkadaşlarıyla yapılan bir röportaja rastlar. "Şunu dinleyin. Thalia'nın babası basına böyle söyledi. *Artık bir kızımız yok. Ne kadar utandığımı ve ne kadar üzüldüğümü anlatacak kelime yok.*

öfkeliyiz. Adaletin hızlı bir şekilde tecelli edeceğine yürekten inanıyor ve bu iğrenç suç için mümkün olan en ağır cezanın verilmesini bekliyoruz."

Ne tür bir ebeveyn kızı hakkında böyle bir kin kusar? Ne bok yersem yiyeyim, ailem bana asla sırtını dönmezdi.

"Dahası da var."

Thalia'nın birkaç arkadaşının ifadelerini okuyor, onlar da hep bir ağızdan aynı cümleleri tekrarlıyorlar: Onu tanıdıkları için utanıyorlar, hapiste çürümesini istiyorlar. Sayfanın üst kısmında, Thalia'nın anne ve babasının tahrip edilmiş bir evin önünde dururken çekilmiş fotoğraflarının yer aldığı bir resim galerisi var - kırık camlar, ön bahçeyi kirleten çöpler ve duvarları işaretleyen grafitiler.

Nico galeride gezinerek Vasilis'in evinin önüne serilmiş binlerce çiçeğin, adliyenin önünde ellerinde çirkin pankartlarla duran kalabalığın resimlerini gösteriyor. Ve bir tanesi midemi bulandırıyor; kızımın mahkeme salonunda elleri kelepçeli, kollarını kavuşturmuş bir avukatın yanında dururken çekilmiş bir fotoğrafı. Sanki onu temsil etmek bir kabusmuş gibi müvekkiline umursamazca bakıyor.

Duruşmayı böyle hayal etmemiştim. Hayal etmek için fazla zamanım olmadı ama ne kadar uzun süre düşünmek zorunda kalırsam kalayım *bunu* hayal edemezdim.

Thalia bir numaralı halk düşmanı olarak görülüyordu. Herkes ondan nefret ediyordu, buna sevgileri ve korumaları koşulsuz olması gereken ailesi de dahildi.

Kusma dürtüsüyle savaşıyorum, acı safra boğazıma tırmanıyor. Bu yüzden ailesinden, arkadaşlarından ya da Yunanistan'da geride bıraktığı hiç kimseden bahsetmemiş olmalıydı. Bu yüzden her fırsatta konudan kaçıyordu.

İsim yok, hikâye yok, resim yok.

Amerika'ya gelmesinin nedeni cinayet suçlamaları olmalı.

Ülkesindeki nefretten kaçmak için.

"Bu çok garip," diyor Nico. "Duruşmanın bitiminden iki gün önce tüm suçlamalar düşürüldü." Sessizce makaleyi okurken alnında derin kırışıklıklar oluşuyor. "Açıklama yok. Vasilis'in ölümü intihar olarak kabul edildi ve Thalia sicilinde hiçbir leke olmadan kurtuldu."

Kısa ve öz makaleyi okuyabilmem için iPad'i bana veriyor. "Bu hiç mantıklı değil."

Zihnim ikiye bölündü. Mahkeme sırasında Thalia'nın hayatının nasıl bir cehenneme dönmüş olabileceğini düşündükçe içimde asi ve dikenli bir kaşıntı oluşuyor, ama ben

ana meseleden kurtulamıyorum.

"O *evliydi*," diye hatırlatıyorum onlara, dördüncü içkimi içtiğim için kelimelerim biraz bulanık çıkıyor. "Hayatını o adamla geçirmek istedi."

"On bir gün evli kaldılar, Theo." Jack, makalelerden birinden öğrendiğimiz küçük ayrıntıyı yüzüme vurarak karşı çıkıyor. "Bu bir ömür sayılmaz. Hepimizin bir geçmişi var. Neden üzgün olduğunu anlıyorum ama seninle tanışmadan önce yaptıklarından onu sorumlu tutamazsın. Yıllar boyunca çılgınca şeyler yaptın ve bahse girerim bunların hiçbirini ona anlatmadın."

"Elbette hepimizin bir geçmişi var, ama ben hiç evlenmedim ve eğer evlenseydim, bu kadar ciddileşmeden önce bunu ona söylerdim. Nişanlı bile değildim. Hay sikeyim! Onunla tanışmadan önce hiç aşık olmamıştım." Parmaklarımın ucuyla şakaklarıma masaj yapıyorum. "Kafam çok karışık."

"Sana neden daha önce söylemediğini söyledi mi?"

"Tek kelime etmesine izin vermedim," diye itiraf ediyorum, sesimde utanç çınlıyor. "Hışım ile çıkıp gittim..."

Logan'ın çenesi titriyor ama sesinin tonu beni daha fazla kızdırmamak için ölçülü ve nötr. "Onunla konuşmazsan bu işin aslını öğrenemezsin. Makaleleri okudun. Cehennemden geçmiş gibi görünüyor. Eminim bu konuda konuşmak kolay değildir. Olanları unutmaya çalışıyor."

"Bu onu temize çıkarmaz. Bana daha önce anlatmalıydı. Bu önemsiz bir şey değil Logan. Onunla bir gelecek düşünüyordum. Yüzük, düğün, çocuklar... ve şimdi öğreniyorum ki zaten lanet olası bir koca varmış!"

"Bazı garip önceliklerin var, kardeşim. Cinayetle suçlanıyordu," diye kestirip atıyor Nico, acımasız, siyah bakışlarıyla içimde bir delik açıyordu. "Bu seni daha çok ilgilendirmeli."

"Suçlamalar düştü. Onu o öldürmedi."

Cevap vermiyor, dosdoğru önüne bakıyor, konuşmamak için elinden geleni yaparken çenesi sıkı daireler çiziyor.

"Sence onu o mu öldürdü?" Gümbürdüyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor. "Şaka yapıyor olmalısın. Onu gördün! Bir adamı alt edebileceğini mi düşünüyorsun?"

Nico içkisinin kalanını yudumlarken benim tavrımın kafasındaki öfke düğmesini çevirmesine izin vermemek için mücadele ediyor gibi görünüyor. Soğukkanlılığını kaybetmesi uzun sürmüyor. Bazen dudağının patlaması ya da gözünün morarması için yanlış söylenmiş tek bir kelime bile yeterli olabiliyor.

"Ne olduğunu ben de bilmiyorum, sen de bilmiyorsun. Onunla konuşmazsan da bilemeyeceksin."

Sorun da bu zaten. Gerçeklikten o kadar kopmuş durumdayım ki, duyguların dizginleri ele almasına izin vermeden Thalia ile bir konuşma yapabileceğimi sanmıyorum. Sözlerimi filtrelememek ve düşüncelerimin karmakarışık ağını kusmak iyi bir fikir değil. İstemediğim şeyleri haykıracağıma ve ileride pişman olacağıma eminim. Uykuya ihtiyacım var; dinlenmeli, şarj olmalı ve beklenmedik ve istenmeyen bilgilerin ani akışını düzenlemeliyim.

Bir noktada konuşmamız gerekecek ama zamanı geldiğinde konuşmasına izin vermek için kendime güvenmem gerekiyor çünkü şu anda tek yapmak istediğim avazım çıktığı kadar bağırarak. Bugün güvenimi sarstı ve bunu yeniden inşa etmek çok zor.

OTUZ BİR

Theo

Nico'nun misafir odasında uyandığımda aklımı başımdan alan baş ağrısı hiç de sürpriz olmadı. Thalia ile ilişkimin başladığı yerde.

Sabahın erken saatlerine kadar kardeşlerimle alt katta oturdum ve yatağa nasıl girdiğimi hatırlamıyorum. İyi haber şu ki, aç karnına altı viski içmeme rağmen kusmadım. En azından altıncısı içtiğimi hatırladığım son viski. Daha fazla içmiş olabilirim.

En son ne zaman bu kadar sarhoş olduğumu hatırlamıyorum ama akşamdan kalmalığım bir nimet. Kız arkadaşımın ölen kocasını düşünemeyecek kadar hastayım. Ayrıca bağırıp çağıramayacak ya da etrafa bir şeyler fırlatamayacak kadar da kötü durumdayım ki bu da eve gidip onunla konuştuğumda Thalia'nın işine yarayacak.

Kıçımı oraya sürüklediğimde Nico ve Logan aşağıdaydı. İkisi de bir zombi filminde figüran olarak rahatlıkla rol alabilirlerdi; kan çanağı gözler ve solgun yüzler. Düşünsenize, üniversitedeyken her hafta sonu böyle görünürdük.

"Günaydın," diyorum, ağzım Mojave Çölü'nden daha kuru. Kahvaltı barına oturuyorum, dirseklerim tezgâhta, başımı öne eğmiş, mutfakın dönmeyi bırakmasını diliyorum. Tanrı aşkına, yirmi yedi yaşımdayım. On altı yaşımdaymışım gibi içmemem gerektiğini bilmeliyim. "Saat kaç?"

"Sekiz buçuk." Logan bana bir şişe ağır kesici fırlattı. Kafamdan sekiz yere düşüyor. "İki tane al, ya da belki beş. Kararını verdin mi?"

"Ne hakkında?" O haplara ihtiyacım var ama onları yerden almak için eğilirsem bir daha ayağa kalkamayabilirim.

"Thalia'ya evlenme teklif edip etmeyeceğin konusunda." "Ne? Bunu ben mi söyledim?"

Nico kahve makinesini çalıştırıyor, sesi kulak zarıma iğne gibi batıyor ama acı aroması bu acıyı telafi ediyor. "Pek bir şey hatırlamıyorsun,

ha? Altıncı viskiden sonra diz çökmek konusunda bir ileri bir geri gittin."

"*Siktir et! Onunla evlendi, benimle de evlenecek. Onun lanet soyadını almayacak. Benimkini alacak.*" Logan aşırı teatral bir şekilde alıntı yapıyor.

"Ya hayır derse? Ya ben onun için doğru adam değilsem? Ya beni sevmese?" Shawn bir papatya kadar taze bir şekilde toplantımıza katıldı. "Tam bir drama kraliçesisin. Daha iyisini bilmesem, eşcinsel olanın sen olduğunu söyledim."

"Yani?" Nico fincanının arkasından sırtarak ısrar ediyor. "Bu güzel sabah nişan yüzüğü alışverişine mi çıkıyoruz?"

"Sarhoştum," diye mırıldanıyorum, ama Thalia'nın Bayan Hayes olacağı düşüncesi kalbimi raydan çıkan bir trenden daha hızlı çarptırıyor. "Kendinize gelin."

Logan kollarını göğsünde kavuşturarak, "Evet, sarhoştun," diyor. "Sarhoş insanlar dürüştür. Thalia ile ilişkini bitirmeyeceksin. Bitirirsen kıcını bizzat tekmelerim çünkü kabul edelim, ona sahip olduğun için şanslı bir piçsin. Seni sevecek kadar saf başka bir kadın bulabileceğini düşündüren nedir?" Omzuma dirsek atıyor ve kafasına fırlattığım elmayı başarıyla savuşturuyor. "Şaka yapıyorum ama gerçekten üzölmeyi bırak, büyük adam pantolonunu giy ve onunla konuş."

Hep birlikte başlarını sallıyorlar, yardımsever küçük grup. Lanet olası pislikler.

Çoğu zaman beni sinir ediyorlar ama açıkçası onlarsız ne yapardım bilmiyorum. Gördüklerini söylüyorlar ve şu anda kafamdan aşağıya dökölen meşhur bir kova buz gibi su için minnettarım çünkü Logan haklı.

Hepsi haklı.

İlk sorun belirtisinde ilişkiyi bir kenara atmak yerine Thalia ile konuşmalı ve meselenin özüne inmeliyim. Thalia, ben onu bulana kadar hayatımı bir erkek fahişesi olarak yaşadığım için beni sorumlu tutmadı. Hatalarından dolayı onu sorumlu tutmaya hakkım yok ama tüm hikayeyi duymam gerekiyor. O adamla neden evlendiğini ve nasıl öldüğünü bilmem gerek.

Shawn'ın telefonu cebinde çınlıyor ve ekrana baktığında yüzünden kan çekiliyor. "Kahretsin..." Bana baktı. "Thalia arıyor."

Kız arkadaşımından gelen mesajın olduğu ekranı bana gösterdiğinde baş ağrım bir anda geçti.

Telefonumu almak için oturma odasına koşarken bacaklarım iki küvet dolusu su gibi beni yavaşlatıyor. Bir dakikadan daha kısa bir süre önce gönderilmiş aynı mesaj ekranımda bekliyor.

"Onu arama!" Tam çevirmek üzereyken Shawn bağıyor. "Neler olduğunu bilmiyorsun. Eğer saklanıyorsa ve ararsan işleri daha da kötüleştirirsin. Telefonun konumu onu senin dairende gösteriyor."

"Hadi gidelim!" Nico elinde anahtarlarla kapıdan gürliyor.

Herkes birden ayık ve uyanık oldu. Shawn telefonda evime bir ekip arabası gönderirken biz de onun G-Wagon'una atlıyoruz. Neler olduğunu kontrol etmek için güvenlik sistemi uygulamasını açıyorum ve midem bulanıyor.

Görüntü yok.

Yayın kesilmiş olsaydı bir hata mesajı olurdu ama sadece siyah bir ekran var, bu da ön kapının yanındaki kameranın kapalı olduğu anlamına geliyor.

Kaydı Thalia'nın beş dakikadan az bir süre önce kapıya yaklaştığı ana kadar geri sarıyorum, gözleri bütün gece ağlamış gibi kırmızı ve şiş. Kapıyı açtı, muhtemelen diğer tarafta beni bulmayı bekliyordu. Güzel yüzü soldu ve kapıyı tüm gücüyle çarparak kapattı. Aklından geçen korku karmaşası içinde Ares'i yerden almayı hatırladı, sonra da yatak odamıza koştu.

Lanet olsun. O kapıda kilit yok. Orada saklanamaz.

Banyoyu hedef almalıydı!

İki saniye sonra, bir şey kamerayı kapattı. Kalbim bir çekiç gibi çarpıyor, kaburgalarımı zedeliyor. Dilimdeki korkunun ekşi tadı beni hasta ediyor. O pisliği elime geçirdiğimde parçalayacağım, her kimse.

"O iyi olacak. Kendi başının çaresine bakabilir," diyor Shawn, beni yatıştırmaya çalışarak. "Sakinleşmeye çalış. Neredeyse geldik."

"*Sakinleşmek mi?*" Ellerim titreyerek bağıyorum. "Jack evinizde bir kaçıkla kilitli kalsa sakinleşir miydiniz? O *içeride*, kızımla yalnız!"

"Ekip arabası sadece bir dakika uzaklıkta. O iyi olacak, Theo. Tanıdığım birçok erkekten daha ateşli."

Nico, Newport'ta yüksek bütçeli bir aksiyon filmindeymişiz gibi hızla ilerliyor. Motor kükrüyor ve her virajda lastikler gıcırıyor. Yedi dakika. Yedi dakika.

Binanın dışında frene basıp arabayı yolun ortasında bırakana kadar uzun dakikalar geçer.

Üç polis arabasının tavanlarında mavi ve kırmızı ışıklar yanıp sönüyor. Binanın kapısı ardına kadar açık duruyor ve bir polis memuru dışarıda, muhtemelen çevre güvenliğini sağlıyor ve çevredeki kalabalığın fazla yaklaşmasını engelliyor.

Önce ben koşarak içeri giriyorum, koridordaki duvardan sekiyorum, kapıdan içeri dalarken kalbim boğazımda. "Thalia?!"

"Geldik," diye bağıyor yatak odasından bir erkek sesi.

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede oradaydım, sırtımdaki tüm kaslar gerilmişti. Thalia, Ares yanında kıvrılmış halde yatakta oturuyor, yüzünde gözyaşı lekesi yok. Doğruca ona saldırıyorum ve onu kendime çekiyorum, ellerimin dokunuşu acil. O iyi. Yaralı değil.

Vücudunun sıcaklığı tedirgin zihnimi yatıştırıyor. "Buradayım," diyorum yüzünü avuçlayarak. "İyi misin? Yaralandın mı?"

Dudaklarından sessiz bir inilti dökülüyor ve kollarımın arasında kaskatı kesiliyor. "Beni tutma. Çok acıyor."

Bıraktım, onu kontrol ettim, ancak şimdi sağ omzunun doğal olmayan bir pozisyonda geriye doğru büküldüğünü fark ettim. "Ne oldu böyle?"

Shawn bize katıldığında polis, "İlk ekip arabası geldiğinde burada kimse yoktu," diye açıkladı.

"Polis sirenlerini duyunca kaçtı," diyor Thalia.

"Ama onu yakaladılar," diye hızla ekliyor Shawn, sanki bu bilgiye ihtiyacım olduğunu yoksa çıldıracağımı biliyormuş gibi. "Onu arka sokakta koşarken yakalamışlar."

"Kim? Burada kim vardı?"

"Kai." Thalia alnını omzuma yaslıyor ve ben de çıkık omzuna dokunmamaya dikkat ederek kolumu ortasına dolamayı göze alıyorum.

Kai.

Neden bu salağı daha önce düşünemedim ki?!

Geçen sefer bıraktığı not gözlerimin önünden geçiyor. Shawn, Dean ya da Asher olmadığını doğruladığında daha derine inmeliydim. Kai'nin bu kadar kolay pes etmeyeceğini bilmeliydim.

Bir şansın vardı ve sen bunu mahvettin. Oynama zamanı.

Oynama.

Oyun başlasın.

Siktiğimin hasta orospu çocuğu.

Shawn dudaklarını kıvrarak küçük bir gülümsemeye, "Sen sert bir kurabiyesin," diyor. "Çocuklar bana mutfaktaki tavaların yarısını adama fırlattığını söylediler."

"Mutfak mı?" Kafam karışmış bir şekilde yankıladım. İçeri koşarken o tarafa bakmamıştım bile. "Ares'le buraya saklandığını gördüm."

"Ares'i buraya kilitledim, size mesaj attım ve çıktım." Köpeğin başını okşadı. "Kai'nin ne olacağını düşündüğünü bilmiyorum. Silahsız geldi. Elinde kloroformla ıslatılmış olduğunu tahmin ettiğim bir bez vardı ve yatak odasından çıktığımda beni yakalamaya çalıştı ama hayalarını tekmeledim ve mutfığa doğru koştum."

Tanrım... Onu kaçıracaktı. Bana şantaj yapmak ve oyunu teslim etmeye zorlamak için onu kullanacaktı.

Dudaklarımı şakağına bastırıyorum, hangimizin buna daha çok ihtiyacı olduğundan emin değilim. "Omzunu nasıl yerinden çıkardın?"

Shawn'ın yanındaki memur kıkırdıyor. "Onun kaçmasını engellemeye çalışırken oturma odasında ayağı kaydı ve sehpanın üzerine düştü."

Daha çok kızsam mı yoksa gurur mu duysam bilemiyorum. Kai buraya son geldiğinde kendini banyoya kilitlemişti ama bugün o kaçıkla yüz yüze geldi. Bu riski almamalıydı. Yaralandı ve cesur yüzüne rağmen gözyaşlarını zor tutuyor. Çıkık bir omuzun ne kadar acı verdiğini biliyorum ve bu kadar iyi dayandığına inanamıyorum.

Ambulans hangi cehennemde?

Başının yan tarafını öpüyorum. "Kendi iyiliğin için fazla cesursun, bunu biliyor musun?"

"Kim olduğunu görene kadar korkuyordum. Kai gibi adamlar sert görünürler ama zayıftırlar. Hazırlıksızdı ve oyalanıyordu, itibarını nasıl yok ettiğini ve iş dünyasında kimsenin onunla çalışmak istemediğini söylüyordu. Beş parasız olduğunu ve senin ortağın olmak istediğini söyleyip durdu ama sen onu geri çevirdin ve ona harekete geçmekten başka seçenek bırakmadın."

"Ambulans geldi." Logan kapının önünde durur, Nico da arkasındadır. "İyi misin, Thalia?"

"Evet, ama biraz ağrı kesici alınca daha iyi olacağım."

Shawn'ın arkadaşlarından biri ambulans ekibini yatak odasına yönlendirdi ve bir dakika sonra genç bir kadın içeri girdi. Thalia'yla ilgileniyor ve beni yolumdan çekilmeye zorluyor. Sağlık görevlileri onu kontrol ederken çenem acıyla sıkılıyor. Yardım ediyorlar ama bunu yaparken onun acı çekmesine neden oluyorlar ve ben onun güzel gözlerinin yaşadığını görmeye dayanamıyorum.

"Onun ifadesine ihtiyacımız olacak." Shawn beni, Logan'ı ve Nico'yu yatak odasından çıkarıp arkadaşlarının fotoğraf çekip buldukları kanıtları güvence altına aldıkları mutfağı gösteriyor. "Kai sorgulanmak üzere gözaltına alındı. Bunun için hapse girmesini sağlayacağım Theo, ama fazla umutlanma. Bir şey çalmadığını düşünürsek en fazla iki yıl yer. Elimizdeki tek şey zarar verme niyetiyle haneye tecavüz, ki bu da fazla bir şey değil."

"Gelecek yıl iyi halden çıkar, değil mi?" Dolapların içindekilerin yere saçıldığı mutfaktaki kargaşaya bakarak tıslıyorum.

"Muhtemelen, ama şimdiden endişelenme." Omzumu okşuyor, dudaklarında hayalet bir gülümseme beliriyor. "Harika bir kadının var."

Nico ve Logan aynı fikirde, Thalia sağlık görevlileriyle sedyeyle taşınmasına gerek olmadığını yüksek sesle tartışırken burunlarının altından sırıttıyorlar. Savaşı o kazandı ve birkaç dakika sonra ambulansın arkasına atlayıp hastaneye kadar onun elini tuttum. Ağrı kesici aldığı için artık o kadar sert değil, acısı tamamen geçmese de katlanılabilir düzeyde.

"Konuşmamız gerek," diyor, sesi kısık.

"Şimdi olmaz bebeğim. İyileştiğinde konuşuruz." Başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum. "Yakında her şey bitecek, söz veriyorum."

Umduğum kadar çabuk değil.

Thalia'nın iyileşme odasına götürülmesi neredeyse üç saat sürdü. Sol elimde tırnaklarının yarım ay şeklindeki kanlı izleri vardı. Doktorlar omzunu yeniden hizalarken avucumu sıkarak deriyi kırdı. Yardım eden insanları bayılma dürtüsüyle savaşırken bazı dişlerimin kırıldığından eminim. Ağrı kesiciler onu biraz sakinleştirdi ama iki doktor omzunu yerine yerleştirirken ağladı ve çığlık attı, midem bulandı.

Şimdi hastane yatağında, mavi bir önlük giymiş, beyaz çarşaflarla örtülü ve yatağını çevreleyen serumlar sayesinde uyuyor-ağrı kesici ilaçlar ve hafif bir yatıştırıcı. Buna ihtiyacı yoktu ama uzman doktor onun şokta olduğundan endişelendi ve adrenalinin etkisi geçtikten sonra bir erime riskini almak istemedi.

Önlem olarak onu bir gece tutmak istiyor. Başka bir hastaya bunu yapacağından şüpheliyim ama o *benim* kız arkadaşım, ben de Hayes ve belediye başkanının oğluyum, yani... özel muamele.

Bu gece kalmasını istemiyorum. Buradan çıkıp kendi kıyafetlerini giyebileceği ve bütün gece kanepede benimle Netflix izleyebileceği evine dönmesini istiyorum. Onu kollarıma alıp başını defalarca öpebileceğim bir yere. Ares'in ayaklarının dibinde top gibi kıvrılıp onu sıcak tutabileceği yere.

Dokuzuncu kez titrediğinde telefonumu cebimden çıkarıyorum. Ailenin çoğundan gelen cevapsız aramalar, birkaç kısa mesajla birlikte ekranda bekliyor.

Baba: Shawn bize neler olduğunu anlattı. Thalia nasıl?

Anne: Hastaneye gidiyorum. Thalia için kıyafet ve banyo malzemeleri almak için evine uğradım. Bunu alınca beni ara.

Telefonunu aç, pislik. Bekleme odasındayız. Kimse bize bir bok söylemiyor. Durumu nasıl?

Anne: Theo, lütfen beni ara. Çok endişeliyim!

Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Shawn'a yardım ediyorum.

Babama bir mesaj atıyorum ve Thalia'yı isteksizce yalnız bırakıyorum, bekleme odasının şu anda aileyle dolu olduğunu çok iyi biliyorum. Ama umurumda değil. Aslında burada oldukları için minnettarım. Umursadıkları için. Ellerinden geldiğince yardım etmeye hazır olduklarını bilmek güven verici.

Şimdi uyuyor. Omuzları yerine oturdu.

Beklendiği gibi, haber bekleyenler sadece annem ve Cody değil. En küçük kardeşlerimin üçü de Jack ve Logan'la birlikte rahatsız plastik sandalyelerde oturuyor. Cassidy, Mary-Jane ve Amy bile burada, sanki ısıracaklarından korkuyorlarmış gibi köşeye sıkışmış, herkesin yolundan çekilmişler.

"Thalia nasıl?" Ayağa ilk kalkan annem oluyor, sandalyesinin altına küçük bir seyahat çantası sıkıştırmış. Herkes etrafımızda toplanmış, detayları duymak için sabırsızlanırken o kollarını bana doluyor ve beni kucaklıyor. "Shawn aradığında çok endişelendim. Sen iyi misin? Bir şey yapmamı ister misin? Ares'i eve götürebilirim ya da-"

"Sorun yok anne. Thalia'nın omzunu yerine oturtular. Hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş ama iyileşecek. Şu anda uyuyor. Doktoru önlem olarak onu bir gece tutmak istiyor ama bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Kendi yatağında buradan çok daha rahat edecektir."

Geceyi hastanede geçirmesini istemiyorum. Onunla birlikte küçük yatağa sığmamın imkânı yok ve eğer doktoru eve gitmesine izin vermezse bunu denemememin de imkânı yok.

"Burada oturmana gerek yok. Bir değişiklik olursa seni ararım. Thalia'nın dinlenmeye ihtiyacı var, bu yüzden bu gece hiçbiriniz onu görmeyeceksiniz." Annemin başını okşadım. "Merak etme, tamam mı? Göründüğünden daha dayanıklıdır. Yarın eve geldiğinde uğrayabilirsin."

Sonunda Thalia'yı gece için eve götürmeme izin verildi. Doktor oflayıp pufladıktan sonra, fikrimizi değiştirmek ve Thalia'yı gözlem altında tutmak konusunda kararlıydı. Ağır yaralı değildi, bu yüzden belediye başkanı olan babamı etkilemek dışında onu burada tutmak için bir nedeni yoktu.

Doktora onu yarın kontrol için geri getireceğime dair güvence verdikten sonra serbest bırakma belgelerini imzaladı. Thalia'nın kolu askıda, yanımda bir torba ağı kesici ve annemin getirdiği malzemeler var.

Daireye girerken "Doğruca yatağa," dedim.

Ares hemen orada, ama her zamanki gibi yükseğe zıplamıyor, sanki zıplamaması gerektiğini hissediyor gibi. Onun yerine arka ayakları üzerinde duruyor ve Thalia'nın askısını kokluyor.

İlaçlar yüzünden kafası hâlâ biraz karışık olan Thalia onun başını okşuyor ama bana başını sallayarak banyoya doğru yöneliyor. "Duş almam lazım ve sanırım yardıma ihtiyacım olacak." Askıyı işaret ediyor.

Onu banyoya kadar takip ediyorum, eşofmanını ve külotunu indiriyorum, sonra da tişörtünü çıkarmasına yardım ediyorum. Güvenli bir şekilde duşa girdiğinde soyunuyorum, akıntının altında duruyor, ılık suyun yüzüne sıçraması için başını eğiyor. Derisinin altında büyük bir morluk oluşmaya başlamıştı bile; kırmızı ve mor karışımı omuz, köprücük kemiği ve kürek kemiğini işaretliyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" Onu göğsüme bastırıyorum.

"Yorgunum ama konuşmamızı istiyorum."

Sağlam kolunu tutup onu döndürüyorum ve ağzımla onunkini yakalıyorum. Öpücüğü engellemeye çalışıyor, dudakları ince bir çizgi halinde, bir eliyle beni itiyor ama ben buna izin vermiyorum. Çenesini kavriyorum ve pes edip içeri girmeme izin verene kadar ağzının içine girmek için mücadele ediyorum. Dilim onunkinin üzerinde geziniyor, öpücük talepkâr ama şefkatli.

"Seni seviyorum," diyorum alnımı onunkine yaslayarak. "Seni seviyorum ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecek." Biraz uzaklaşıyorum ama dudaklarını gagalamadan önce değil. "Yarın konuşuruz. Uyuman gerek."

Dudağını ısırtıyor, birkaç kez göz kırptıyor ve sanırım yanaklarından süzülen damlacıkların bazıları tuzlu. "Ben de seni seviyorum."

"Biliyorum, *omorfiá*. Dün gece öfkeyle çıkıp gittiğim için özür dilerim. Düşünmem ve bana söylediklerinle başa çıkmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu."

Başını bir kez eğip göğsüme bastırıyor. "Yarın. Sana yarın anlatacağım."

Tedirginliği yeniden ortaya çıkıyor. Sesi yenilmiş gibi geliyor. Sanki söylenecek ne kaldıysa söyledikten sonra bitmemizi bekliyormuş gibi.

Düşünceleri bir kenara itiyorum, onu döndürüyorum ve muhtemelen berbat bir iş çıkararak saçlarını yıkiyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım ve Thalia'nın tanıdığım tüm kadınlardan daha fazla saç var, bu yüzden çok uzun sürüyor. Ben giyinmesine yardım ederken sessiz kalıyor ve tek kelime etmiyor. Sanırım bu gece bir kelime daha söylerse susmayacağından korkuyor.

OTUZ İKİ

Thalia

"SABAH," diyorum, Theo'nun kahve makinesiyle uğraştığı mutfağın kapısında dururken, üzerinde bir eşofman altı ve düz beyaz bir tişört var.

Başını yana doğru eğiyor. "Günaydın. Neden ayaktasın?"

"Uykum bitti."

"Fark ettim. Omzun nasıl?"

Odaya doğru yürüyüp kendimi mutfak adasının üzerine atmaya çalışıyorum ama şiddetli ağrı ve askı beni hemen durduruyor.

Theo devralıyor ve beni belimden tutup kaldırıyor. Göz hizasına geldiğimizde, popom serin mermerin üzerinde dururken, alnımdan öpüyor.

"Kendi kendine yetmeyi ve inatçılığı bırak ve yardım istemeye başla."

"Ağrı kesiciye ihtiyacım var ve sanırım bir gün izin alacağım."

"Evet, haftanın geri kalanında da." Çekmecedan reçeteli ağrı kesici ilaçları çıkardı. "Ağrı kesiciye ihtiyacın kalmayana kadar evde kalacaksın."

"İş için giyinmemişsin." Kaşlarını çatıyor, yüzümü inceliyor. "Bana bakıcılık yapmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?"

"Hayır, zorunda değilim ama istiyorum." Bana bir fincan kahve uzatıyor ve dolaplara yaslanıyor.

Buz gibi ayakları olan kırkayaklar omurgam boyunca koşuştururken atmosfer anında değişiyor. Aramızdaki mesafe beni kimseyle yapmak zorunda olmadığım ve tanıştığımız günden beri bilinçsizce hazırlandığım bir konuşmaya hazırlıyor.

Kalbim daha hızlı atıyor ve midem düğümleniyor, bundan nefret ediyorum. Theo'nun yanında asla güvensiz ve kararsız hissetmek istemiyorum, ama bu korku çok açık. Zihnim şimdiden en kötü sonuçla başa çıkmak için hazırlanıyor. Parmaklarımı sıcak fincanın etrafına doladığımda gözyaşlarımı tutan baraj patlamakla tehdit ediyor.

"Öldürdün mü?" diye soruyor yavaşça, sesi sabit, yüzü kararlı. "Kocanı sen mi öldürdün?"

Kelimelere yer açmak için boğazımdaki yumruyu yutuyorum. O geceyi hiç kimseye anlatmadım. Avukatıma bile. Mahkeme tarafından atanmıştı ve bu konuda başka seçeneği yoktu. Beni temsil etmeye *hayır* diyebilseydi, bunu çatılardan haykırırdı.

"Vasilis siyasi kariyerinden çok önce Selanik'te bir Tanrı'ydı." Her hikâyenin başlaması gerektiği gibi ben de en baştan başlıyorum. "Yirmili yaşlarından itibaren yetimhanelere fon sağlamak için mücadele etti. Gazetelerde çocuklara yığınla oyuncak ve şeker götürürken, gülümserken ve küçükleri göğsüne bastırırken resmedildi."

Adama olan hayranlığımı hatırlıyorum. Elbette Theo bu konuşmayı böyle hayal etmemişti ama resmi çizip evliliği ve cinayet suçlamalarını açıklayacaksam, bunu kendi şartlarımla yapmalıyım. "Siyasi kariyer yapmaya karar verdiğinde, belediye başkanlığı seçimlerini yüzde seksen dokuz oyla kazandı. Seçim ekibinin bir parçası olarak gönüllü oldum."

"Thalia," diye ısrar ediyor Theo, dişlerini sıkıyor ve ellerini yumruk yapıyor. "Lütfen, sadece... soruya cevap ver. Onu sen mi öldürdün?"

Bu konuşmayı kafamda binlerce kez prova ettim ve aklıma gelen en iyi senaryo buydu. "Evlenme teklif etmeden önce sadece birkaç hafta çıktık," diye devam ediyorum. "İki hafta sonra evlendik. Beni seviyordu ve çocuk sahibi olmak istiyordu... ne kadar kabul edersem o kadar. Çocukları severim, Theo. On sekiz yaşına bastığımdan beri anne olmak istiyorum." Kahvemden bir yudum alıyorum, bileğimdeki bilezikle oynuyorum, gözlerinin içine bakamayacak kadar utanıyorum. "Onun sevgisi beni büyüledi. Bugün bile güçlü bir büyü'nün etkisi altındaymışım gibi hissediyorum. Apaçık ortada olana karşı kördüm." Derin bir nefes alıyorum.

"Birlikte yaşamaya başladık ve o hemen başkanlık kampanyasını planlamaya başladı, akşamları geç saatlere kadar kendini ofisine kilitliyordu. Evdeki adım atmama izin verilmeyen tek odaydı ama kapıyı asla kilitlemezdi. Gece gündüz açık dururdu. Orası onun alanıydı, ama o sabah..." Sertçe yutkunuyorum, sesim kırılıyor ve yalnız bir gözyaşı barajı aşıyor.

Bu hayal edebileceğimden de zor. O günü yüzlerce kez hatırladım ama bunu düşünmek, hakkında konuşmaktan farklı. Sırrı gerçekten paylaşmaktan, hayatımı riske atmaktan farklı. Yunanistan'dan uzakta olabilirim ama beni bulmaya karar verirse saklanabileceğim bir yer yok.

Gözyaşlarımı silerek derin ve sakin bir nefes alıyorum, ellerim tekrar bardağa sarılırken titriyor. "Yavru köpeğimizle oynuyordum, top atıyordum. Ofisine doğru koştu, ben de peşinden gittim."

Her kelimeyi çıkarmak daha zor ve daha sık duraklıyorum, asla hatırlamak istemediğim görüntüler gözlerimin önünden geçerken yıkılmamak için elimden geleni yapıyorum.

Şans eseri Theo'ya bir göz atıyorum. Gözlerinde ne gördüğümünden emin değilim ama parmaklarını tezgahın alt tarafına vuruşuna bakılırsa sabrı tükeniyor. Soruya cevap vermemi istediğinden eminim ama bir yandan da yaklaşıp beni kollarının arasına almamak için kendini zor tutar gibi tezgâha tutunuyor.

"Bunu çok iyi planlamamıştım," diye fısıldıyorum gözyaşlarımın arasından, görüşüm bulanıklaşıyor. "Okul yıllarımdan bir torbacı tanıyordum. Vasilis o akşam eve geldiğinde bardağına bir uyuşturucu attım, sonra da hâlâ yürüyebiliyorken ona banyo yaptırdım."

Theo rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor, yüzünün rengi kaçıyor. Bir şekilde, sorduğu sorunun cevabını o sormadan önce biliyordu. Bilmek zorundaydı. Dün gece bana Nico'nun Vasilis'in ölümüyle ilgili makaleler bulduğunu söyledi ama ayrıntılara girmedi ve sabah konuşacağımızı söyleyip durdu. Eminim gerçeği tahmin etmiştir. Ya da en azından bunu düşünmüştür.

Şimdi konuşmak için ağzını açıyor ama ben daha hikâyeyi bitirmedim. Sözümü keserse, sesinde küçümseme duyarsam, başka bir kelime daha edemem ve o tam olarak ne olduğunu ve neden olduğunu bilmek zorunda.

"Düşündüğün kadar kolay değil... birinin bileklerini kesmek," diye fısıldıyorum, gözyaşlarımda boğuluyorum ama onları silmiyorum. Gözyaşlarımın yanaklarımı ve burnumu boyamasına izin veriyorum, ellerim kahve fincanının etrafında sıkıca kenetlenmiş. "Tahmin ettiğinizden daha fazla güç gerektirir. Özellikle de küçük bir mutfak bıçağı kullanırken."

Parmaklarıma odaklanmış, bir tırnak etini çekiştiriyorum ama Theo sessiz ve büyük olasılıkla dehşete kapılmış bir şekilde bir ayağından diğerine geçerken göz ucuyla bir hareket yakalıyorum. Aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyorum. Endişeli mi? Dengesiz olduğumdan ve ona da zarar verebileceğimden mi korkuyor? Nedenini bilmek mi istiyor, yoksa benden nasıl hızlıca kurtulacağını mı merak ediyor?

"Polis otopsi yaptı. Vasilis'in toksikoloji sonuçlarını kontrol ettiler ve uyuşturucu aldığını anladılar. Kanıt oradaydı... hapse tek gidiş biletim. Herkes benden yüz çevirdi. Arkadaşlar, aile, tüm kasaba.

Bütün ülke. Kötü adam oldum. En kötüsü çünkü herkesin sevdiği adamı öldürdüm. Kahramanı."

Sesim yeniden istikrarlı çıkmaya başladı. Toplumun bana yaptıklarının acısını engellemeyi öğrendim. Derinlerde gömülü kalan tek acı benim için değil. *Onlar* için. Kendilerini koruyamayanlar için.

"İnsanlar acımasız. Yüzüme tükürüldü, ölümle tehdit edildim ve aklınıza gelebilecek her türlü isim takıldı. Gözaltında tutulduğum ve yargılanmayı beklediğim süre boyunca yüzlerce aşağılık mektup aldım. Bir kişi bile yanımda durmadı ama ben suçumu kabul etmeyi reddettim. Suçlu hissetmedim, Theo. Hâlâ da hissetmiyorum."

Kulağa çılgınca geldiğini ben bile biliyorum. Birinin canını aldığım için kendimden nasıl nefret etmem? Neredeyse iki yıldır bunu merak ediyor, davranışlarımı ve kişiliğimi zihinsel dengesizlik belirtileri açısından didik didik ediyorum. Ya ben bir psikopatsam?

Belki de öyleyim.

Belki de bir akıl hastanesine kapatılmalıyım.

Gözyaşlarım kurudu ve ellerim titremeyi bıraktı. Yaptığım şeyden pişman değilim. Sonradan çektiğim acı ve ıstıraba değdi. Hiçbiri *onların yaşadıklarıyla* kıyaslanamaz.

"Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Duruşma en önemli haberdi ve yargıç beni mümkün olan en kısa sürede adalete teslim etmek için çok çalıştı. Onlara Vasilis'i öldürüp öldürmediğimi ya da neden öldürdüğümü hiç söylemedim. Kimse sormadı. Tahmin ettiler ama kimse doğru anlamadı. Gerçek sebebi sadece bir kişi biliyor, o da babası. Ve şimdi, sen de bileceksin."

"Neden?" Theo ağzını açarak ona bakmamı istedi.

Ve bir kez daha gözlerinde parlayan şeyin ne olduğundan emin olamıyorum. Korku mu? Küçümseme mi? Merak mı? Belki de üçünün karışımı. Belki de tamamen başka bir şey.

"Gördün mü, şu ofis? Neden içeri girmeme izin verilmediğini öğrendim. Vasilis'in neden bölgedeki her yetimhaneye yardım etmekle bu kadar ilgili olduğunu öğrendim. Sebebini dizüstü bilgisayarında gördüm. Ekran koruyucusu küçük erkek ve kız çocuklarının *çıplak* fotoğraflarından oluşan bir kolajdı."

"Kahretsin," diye sessizce nefes alıyor Theo, gözleri kocaman, yüzüme yapışmış, teni kül rengi. "O...? Tanrım," diye homurdanıyor, canavarlığın ne olduğunu söyleyemiyordu.

Onu suçlamıyorum. Ölen kocamın işlediğinden daha kötü bir suç düşünemiyorum.

"Vasilis'in çocuklara tecavüz ettiği videolarla dolu bir klasör masaüstündeydi," diyorum sessizce. "Göz önündeydi. Gizli değil, şifre korumalı değil. Güçlü bir adamdı, arkasında daha da güçlü bir adam vardı - Yunanistan'ın eski cumhurbaşkanı olan babası. Vasilis kendini yenilmez mi hissetti yoksa..." Tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek içimi çektim. "Vasilis'i ifşa etmeye çalışsaydım babası kanıtları gömer ve hayatımı cehenneme çevirirdi. Çocuklara zarar vermesini başka nasıl engelleyeceğimi bilemedim."

İki yıl sonra, henüz bir alternatif bulamadım. Yaşamasına izin verecek bir çözüm. Ailemle birlikte Yunanistan'da kalmamı sağlayacak bir çözüm.

Kahvemden bir yudum daha alıp Theo'nun bu bilgiyi sindirmesini bekliyorum. Düşüncelere dalmış, dalgın dalgın dişlerini gıcırdatıyordu. Konuşana kadar dakikalar geçiyor ve konuştuğunda sesi sanki ses tellerini çalıştırmak için zorluyormuş gibi gergin çıkıyor.

"Suçlamalar neden düşürüldü?"

Benden korkmuyor gibi görüldüğü için içime bir rahatlama yayılmaya çalışıyor. Sanki hayatından beslenen bir hastalık mışım gibi konuşmuyor. Vasilis'i öldürdüğüm için yirmi beş yıl hapis yatmaktan pişmanlık duymazdım ama bu istediğim anlamına da gelmiyor. Son nefesini verdikten sonra dizüstü bilgisayarını ele geçirdim, içindeki kanıtların beni maksimum güvenli bir hapishanenin parmaklıkları ardındaki bir hayattan kurtarabilecek bir pazarlık kozu olabileceğini biliyordum.

"Duruşmanın yarısında Vasilis'in babası benimle konuşmayı kabul etti. Tanıkların olmadığı özel bir görüşme ayarladı." Başımı kaldırıp Theo'nun kara gözlerine baktım. "Ona şantaj yaptım. Ona oğlunun ne yaptığını ve eğer cinayetten içeri girersem onu ve iyi adını da yanımda götüreceğimi söyledim. Rizos benim için çekip gitme fırsattı. Ona kanıtları halka açıklayacağımı söyledim. Bu onun sonu olacaktı. Ailesinin sonu ve o buna asla izin vermez.

"İki hafta sonra bir yığın yasal belgeyle geri döndü - oğlunu neden öldürdüğümü kimseye söylemeyeceğimden emin olmak için yaptığı sigorta poliçesi. Suçlamalar düştü, Vasilis'in ölümü intihar olarak kabul edildi ve ben de serbest bırakıldım."

Theo öne doğru ilk adımı atıyor ama ben geri çekiliyorum, o bana dokunamadan elimi uzatıyorum.

"Bunu hafife alma. Ben bir insanı *öldürdüm*. Bileklerini kestim ve kan kaybından ölmesini izledim. Bundan sonra ne yapmak istediğini düşünmek için bir saniyeni ayır."

Çenesi öfkeyle çalışıyor ama başka bir soruyu dile getirdiğinde mesafesini koruyor. "Bunu tekrar yapar mıydın? Bugün bildiklerini bilerek onu öldürür müydün? Ailenin ve arkadaşlarının senden nefret edeceğini bilerek? Onların hayatında olmayacağını bilerek?"

Cevabı düşünmeme gerek yok. Yaptığım şeyle başa çıkmak, o kader gününün her saniyesini yeniden yaşamak için uzun zamanım oldu. Bildiğim hayatımı kaybettim. Aileme asla gerçeği söyleyemem ve suçlamalar düşürülmesine rağmen suçlu olduğuma inanıyorlar ve beni tanımak istemiyorlar. Eğer benim yanımda dururlarsa bu onların geçim kaynaklarına mal olur.

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Onu tekrar öldürürdüm. Tekrar ve tekrar çünkü onu durdurmak için başka ne yapabileceğimi bilmiyorum. Dünyayı kurtarmadım ama acı çekmeyecek tek bir çocuk bile olsa buna değerdi."

Bu kez onu durdurmama izin vermiyor, yaklaşıp yüzümü kavırıyor, dudakları derin ve yavaş bir öpücükle dudaklarıma konmadan önce başparmaklarını elmacık kemiklerimin üzerinde gezdiriyor.

Dünyam etrafımda parçalanıyor ve bir anda yenilenmiş bir güç, yeni bir umut ve yeni bir hayatla yeniden inşa ediliyor.

"Seni seviyorum, *Omorfiá*. Hem de çok. Sen benden ve kardeşlerimin toplamından daha güçlüsün ve benim olduğun için gurur duyuyorum." Dudaklarını alnıma bastırıyor. "Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Ellerimi yanlarına götürüp sırtına doluyorum. "Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Bunu düşünmemeye çalışıyorum çünkü ailemi bir daha göremeyecek olmak canımı acıtıyor. Onlara gerçeği söyleyemem."

"Bana söyledin. Onlara da söyleyebilirsin."

Başımı sallıyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Sen bana inanıyorsun. İnanmayacaklar."

"Neden inanmasınlar ki? Sen onların kızıydın."

"Artık değil. Suçlamalardan aklandıktan sonra onlarla konuşmaya çalıştım ama eve girmeme bile izin vermediler. Babam beni tersledi ve bir daha asla oraya gitmememi söyledi. Onlara bir mektup yazmak istedim ama zaten söylediğimden fazlasını söyleyemem. Bu sırrı *sana* söylememeliyim. Eğer Rizos gizlilik anlaşmasını bozduğumu öğrenirse, doğruca hapse giderim."

"Kimseye söylemeyeceğim, *Thalia*. Bana güvenebilirsin. Yemin ederim."

"Sana güveniyorum. Hayatımı avucunun içinde tutuyorsun. Bilen tek kişi sensin ve önemli olan tek kişi de sensin."

Kollarını bana doluyor, beni göğsüne çekiyor ve başımın üstünü öpüyor. "Ben artık senin ailenim. Ben, kardeşlerim ve ailem."

OTUZ ÜÇ

Theo

SEVDİĞİNİZ KADININ KOCASINI ÖLDÜRDÜĞÜNÜ ÖĞRENDİĞİNİZDE
NE YAPARSINIZ?

Kaçar

mısın

ız?

Kalır

mısın

ız?

Polisi mi ararsınız?

Duruma bağlı olarak her biri doğru seçim olabilir. Sadece biri uygun

Benim durumum.

Thalia ve ben günün geri kalanını koltukta konuşarak ve "Ozark "ı izleyerek geçirdik. Ben daha önce bana anlattıklarını tekrar ederken o izliyordu, korku ya da şüphenin içeri girmesini bekliyordu. Aklı başında bir tepkinin gelmesini bekliyordum. Sonuçta, *öldüren* bir kadını tutuyorum. Bir adamın bileklerini kesen bir kadını tutuyorum. Yunanistan'ın eski cumhurbaşkanına hapisten çıkması için şantaj yapan ve bunu başaran bir kadın.

Ve aynı zamanda, mantıklı düşünemeyecek kadar sarhoşken bir arkadaşına yardım eden bir kadını tutuyorum. Asher ile yüzleşerek bir yabancıyı tecavüze uğramaktan kurtaran bir kadın. Kai ile yüzleşmeden önce köpeğimin güvende ve emniyette olduğundan emin olan bir kadın. İçimdeki en iyiyi ortaya çıkaran ve beni hiç olmadığım kadar canlı ve mutlu hissettiren bir kadın.

Korku ve şüphe gelmeyi başaramadı. Her şeye rağmen huzurluyum, hayatıma girdiği için gururlu ve minnettarım.

Thalia bir süre önce uyudu ama dizi iç monoloğuma arka plan olarak oynamaya devam ediyor. O kadar güzel ki, sanki tek ihtiyacı benmişim gibi bana sarılıyor. Sanki sahip olduğu tek şey benmişim gibi.

Yüce Tanrım. Sahip

olduğu tek şey benim.

Arkadaşlarım ve ailem var ama onu seven tek kişi ben olabilirim ve bu düşünce boğazımı daraltıyor. Battaniyeyi daha yukarı çekiyorum,

Omzunu incitmemeye dikkat ederek onu yatırıyorum. Parmaklarım monoton ve sabit bir ritimle kolunda aşağı yukarı geziniyor.

Hamile olduğunu düşündüğüm zamana geri dönüyorum ve o anda içimde oluşan aşırı sıcaklık ve heyecanı hatırlıyorum. İçten içe, doğru kadın karşıma çıktığında yuva kurmanın çocuk oynacağı olacağını hep biliyordum. Bu karar için en iyi an olmayabilir ama asla pişman olmayacağımdan eminim.

Çocuklar, o yüzüğe ihtiyacım olacak.

Hayır. Sikeyim. Way! Gerçekten evlenme teklif edecek misin?!

Görüyorum ki ikiniz bu işi halletmişsiniz. Güzel. Hiç vakit kaybetmiyorsunuz, değil mi?

Ben: Evet, tabii... bunun için bilmediğim bir zaman çizelgesi var mı? Yukarıdan beklemem gereken bir işaret.

Nico: {gif}

Sokakta yürüyen bir adamın, başının çok üzerinde "Bu bir işarettir" yazan bir karton parçası tuttuğu bir gif izliyorum. Kahkahalarımı yutuyorum. Omuzlarımdan büyük bir ağırlık kalkıyor ve akşam havasındaki duman gibi dağılıyor.

Kardeşlerim ve ben her zaman dikkatsizdik. Sanırım olgunlaştığımız ve büyüdüğümüz anı kaçırdım çünkü onların onayı ve cesaretlendirmesi sürpriz oldu ve dünyalara bedeldi. İçimi sıcak havanın balonu doldurması gibi bir rahatlama kaplıyor ve onu uyandırmamaya dikkat ederek Thalia'nın başının tepesini nazikçe öpüyorum.

Shawn: Jack ne istersen yapabilecek bir kuyumcu tanıdığını söylüyor.

Nico: Biraz para bırakayım mı? Cinayet gizemini açıkladı mı?

Ben: Kuyumcu kulağa hoş geliyor. Nakit yok, Nico. Ve evet, açıkladı. Her şey yolunda. Yarın konuşuruz. Benim kız burada uyuyor. Uyandırırsam bana ödetir.

Kahretsin. Şu evcilleştirmeden biraz almalıyım. Kulağa eğlenceli geliyor. Evlenebileceğim bir kız var mı?

Ne kadar çaresiz olduğuna bağlı.

Ekranı karartıyorum ve telefonu kenara koyuyorum. Birkaç kez titriyor, tartışmalarının hâlâ devam ettiğini ima ediyor ama ilgilenmiyorum. Dudaklarımı Thalia'nın başının tepesine bastırıyorum, olacıklara hazırım.

Bir hafta.

Thalia askıyı o kadar süre takmak zorunda kaldı. Bir *hafta* boyunca kesinlikle seks yapmadı.

Doktor askıyı çıkarır çıkarmaz ve ben artık acı çekmediğini üç kez kontrol ettikten sonra hastaneden çıktık ve şehri hızla geçerek eve gittik.

Daireye adımımızı atar atmaz ona sarıldım.

"Çok uzun. Bir hafta çok uzun, *omorfiá*." Sırtımdaki tişörtü yırtıp atıyorum ve Thalia'nın yazlık elbisesi üzerinde o kadar hızlı çalışıyorum ki fermuarı çektiğimde dikişler açılıyor. "Sana yeni bir tane alacağım." Thalia'nın etrafında dönerek, beyaz ve mavi bir yığın halinde yere düşene kadar kumaşın geri kalanını vücudundan söküyorum.

Topuklarının üzerinde dönüyor ve bir an bile tereddüt etmeden dizlerinin üzerine çöküp kot pantolonumu indiriyor ve hızlı bir hareketle sikimi serbest bırakıyor. Aklımdaki bu değildi. Bütün hafta ağzıyla benimle ilgilendi. İhtiyacım olan onun amcığı, ama bir eliyle sikimin tabanını kelepçeleyip ipeksi dudaklarını şişmiş başın etrafına sardığında, sanki aylardır beni tatmamış gibi ilk sperm damlasını yaladığında kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Siktir," diye törpülüyorum, ama niyetlendiğim gibi ayağa kalkmasına yardım etmek yerine, beni daha derine aldığı anda onu yerinde tutuyorum.

Emdiğinde nutkum tutuluyor, yanakları çukurlaşıyor, kapüşonlu gözleri bana bakıyor. Nasıl bu kadar şanslı olabildim? Elleri dudaklarıyla senkronize bir şekilde pompalanırken sahip olduğu kontrolü sevdiğini görebiliyorum ve ben onun merhametine kalmış durumdayım.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, sikim boğazının arkasına çarptığında. "Bu işte çok iyisin. Çok iyi..."

Kilitlerini bileğime doluyorum, ama orgazm omurgamın dibinde oluştuğunda, saçlarını çekiyorum, sessizce durmasını istiyorum.

Ama onun işi bitmemiştir.

Kalçamı pençeliyor, uzunluğumu okşarken elini çeviriyor, dudaklarını olabildiğince aşağı kaydırmadan önce dilini ucunda döndürüyor.

"Thalia," diye uyarıyorum ama kenara yaklaştıkça direncim azalıyor. Durmuyor ve onu yukarı çekmeme izin vermiyor. "Kahretsin," diye homurdanıyorum, o mükemmel sıcak ağzına dökülüyorum, birkaç yoğun an boyunca onu yerinde tutmak için başını tutuyorum.

Bir patlamayla sikimi bırakıyor ve ben de eğilip onu kaldırıyorum ve yatağa taşıyorum. Genelde yaptığım gibi onu fırlatmıyorum. Omzunun iyileşmesi bir haftadan daha uzun sürecek ve bir süre onu nasıl tutacağıma dikkat etmem gerekiyor.

Vücudunu kendi vücudumla sarıyorum ve dudaklarını uzun, derin bir öpücükle yakalıyorum. "Seni sikimin üzerinde hissetme şansım olmadan beni boşaltmanın bedelini ödeyeceksin."

Yanağının içini ısıyor, ellerini saçlarımın arasından geçiriyor. "Üzgünmüş gibi davranma."

"Oh, üzgün değilim," diye fısıldıyorum, dişlerimi boynunda gezdirerek, "ama bu gece seninle işim bittiğinde yürüyemeyebilirsin. Yarım saatlik bir telafi süresine ihtiyacım var. Otuz dakika içinde kaç orgazm olabileceğini kontrol edelim."

"Bunun bir ceza olması mı gerekiyor?" diye kıkırdıyor ama on saniye bile geçmeden, başparmağımı uyluklarının tepesindeki sinir demetinin üzerinde gezdirdiğimde hafifçe soluyor.

"Nasıl istersen öyle davran." Dilimi çakıllı meme ucunun üzerinde döndürmek için aşağı iniyorum.

İlk orgazmın gelmesi uzun sürmüyor. İki, belki de üç dakika önce durgunlaşıyor, o erotik iniltileri yutmaya çalışırken alt dudağımı ısıyor.

"Bir. Şimdi, tadına bakmam lazım," diyorum, onu yatakta daha da yukarı iterek. Dilimin ilk yalayışında yumuşak bir iniltiyle çarşafı yumrukluyor. Kalçaları birkaç dakika içinde bükülüyor ve tam inlemek üzereyken bir parmağımı içeri sokuyorum.

Gel. "İki," diyorum, onu yalayarak kurutuyorum. "Boşaldığını görmekten daha çok sevdiğim bir şey yok."

Ben hazır olmadan önce beşe ulaşıyoruz ve ilk derin, acil itiş Thalia'yı yatağa fırlatıyor. "Seni çok özledim." Bir elimle boynunu tutarken diğer elimle ağırlığımı bir dirseğime vererek onun üzerinde duruyorum.

"Ben de seni özledim," diye fısıldıyor, itişlerim hızlandığında ve bacakları belime dolandığında kelimeler nefessiz bir kesik kesik gibi. "Tanrım... ceza," diye mırıldanıyor bir an sonra. "Kesinlikle *ceza*. Bu çok fazla, ben-"

"Çok fazla değil. Bırak."

Ağzımı göğsüne kapatıp onu tekrar uçurumun kenarına getiriyorum. Aşırı hassas, her orgazmı tetiklemek daha kolay ve acaba onu ona ulaştırmak mümkün mü?

"Seni seviyorum," diyor, başka bir orgazm vücudunda titreşirken dudaklarına gömülüyor.

Bunu duymaktan asla sıkılmayacağım. "Tekrar söyle." "Seni seviyorum."

Dudaklarını umutsuz, derin bir öpücükle kapatıyorum. "Seni daha çok seviyorum." Ona daha hızlı geri dönüyorum ve yüzümü boynunun kıvrımına saklayıp hassas etini öpüyorum. "Çok. Lanet. Çok. Seni üstte istiyorum, ufaklık." Bizi ters çeviriyorum, sırtımı yatak başlığına yaslıyorum, bir elim Thalia'nın belinde, diğeri daha yukarıda, saçlarını sıkı bir yumrukla tutuyor. "Yavaşça."

Zayıf, bitkin bedenine rağmen hareketlerini sabit tutmaya çalışıyor, sanki yakınlığımı içine çekmek istiyormuş gibi neredeyse içimde eriyor. Küçük elleri omuzlarımda dolaşıyor, kasların izini sürüyor. Saçlarımı çekiyor ve yüzüme tekrar tekrar dokunuyor. Nefes alış verişimiz hızlanıyor ve öpüşmelerimiz aynı anda acil, sıcak ve şefkatli bir hal alıyor.

"Sakin ol," diye mırıldanıyorum, içime gömülürken onu durduruyorum. "Acele etme. Bu gece olmaz." Kalçalarını yönlendiriyorum, tempoyu tercihime göre ayarlıyorum ve göğsüme yapışarak bana binerken onu yakın tutuyorum.

İşte tam o anda ihtiyacım olan tek şeyin o olduğunu anlıyorum. Benim. Şimdi ve sonsuza dek.

EPİLOG

Theo

AYNI YER. AYNİ KIZ. ALTI AY ARAYLA.

Thalia'yı ve kalın buklelerle dolu başını *Tortugo*'ya girerken iki parçalı siyah bir kıyafetle ilk kez burada gördüm. Gözleri barda, elleri küçük bir çantayı kavırıyor, kıvrımlı kalçaları soldan sağa sallanıyordu.

Nico'nun Jared'le açmak üzere oldukları restoran hakkında konuştuğunu hatırlıyorum ama onu gördüğümde sesleri arka planda kayboldu. Hayatımın en gerçeküstü anıydı. Sanki yıllardır her gün televizyon izliyormuşum ve o gördüğüm ilk gerçek şeymiş gibi hissediyordum.

Ona doğru yürümek için verdiğim bir karar hayatımı alt üst etti. O zamana kadar sadece kendimi önemsiyordum. Elbette, ailemi seviyorum ve kardeşlerimin her birine yardım etmek için sağ elimi verirdim, ancak günlük bazda endişelenmem gereken tek şey kendimdim.

Altı ay önce tam da bu barda o gece her şey değişti. *Bu barda* çok yerinde.

Thalia tezgâha yaslanmış, saçları bir omzuna dökülmüş, barmenin siparişimizi almasını beklerken gözleri parlıyor. O çok güzel. Sadece şimdi değil, her zaman. Sabah yataktan kalktığına bile, ilk yudum kahveyi içene kadar kaşlarını çatıyor ve homurdanıyor.

Barmen Thalia'nın caipirinha'sını bir peçeteye koyup barın diğer tarafına kaydırırken o da omzunun üzerinden odayı tarıyor, kardeşlerimi ve arkadaşlarını bekliyor. *Q*'ya gitmeden önce birkaç içki içmek için onlarla burada buluşacağımızı söyledim ama kimse gelmiyor. Bu gece için farklı bir planım var. Bir içki ve sonra, umarım, bir yolculuk. Sadece ikimiz.

Uzun bardağın yanında kırmızı kadife bir kutu duruyor.

Kapağı açık, içinden bütün gün uğraşıp seçtiğim elmas yüzük çıkıyor. Belki de Shawn ve Jack'i yanımda sürüklemek yerine kuyumcuya yalnız gitseydim daha kolay olurdu.

Gümüş kordon küçük elmaslarla süslenmiş ve ortasında büyük bir elmas var. Barın üstündeki halojenlerin ışığını yakalıyor ve yüzüklerin olması gerektiği gibi parıldıyor.

Thalia gözleri içkiye kaymadan önce bana gülümsüyor ve küçük kırmızı kutuya bakarak durgunlaşıyor. Bu kadar şaşkın olmasına sevindim. Bugün bir an için oyunumu anladığından ve ne olacağını bildiğinden endişelendim ama yanaklarının pembeleşmesi ve gözlerinin genişlemesi bana hiçbir fikri olmadığını söylüyor.

"Sence ben yakışıklı mıyım, Thalia?" Dirseğim hâlâ rahatça barın üzerinde dururken dikkatini bana çekmeye çalışarak soruyorum. "Komik mi? İlginç mi?" Elini tutuyorum ve bir adım daha yaklaşıp kadar çekiyorum. "Sanırım Vegas sadece beş saat uzaklıkta. Kabul *ediyorum* demeden önce seni ne kadar sarhoş etmem gerekiyor?"

Güzel yüzündeki kafa karışıklığı ve şaşkınlık en güzel gülümsemeye dönüşüyor. "Espri anlayışımın sana da bulaştığını görüyorum ama bana meydan okumaman gerektiğini bilmelisin."

"Önce *evet* demen gerekiyor, *omorfiá*."

Kutuyu kapıldığı gibi elime tutuşturdu. "Daha soruyu sormadın."

Sırıtiyorum. Bunun için beni uğraştıracaklarını biliyordum. "Daha fazlası olmamızı isterken seni bir arkadaş olarak tutarak neredeyse üç ayımı boşa harcadım. Karım olmanı isterken seni kız arkadaşım olarak tutarak zaman kaybetmeyeceğim." Yüzüğü kutudan çıkarıp parmağına doğru tutuyorum, takmaya hazırım. "*Hayır dersin* ne diyeceğimi bilmiyorum, o yüzden bunu yapma."

Daha geniş gülümsüyor, parmaklarını oynatarak soruyu bekliyor. Sanırım bütün bar da onunla birlikte bekliyor çünkü kimse konuşmuyor.

"Benimle evlenir misin?"

Thalia parmağını yüzüğün içine sokuyor. "Gerçekten hayır diyeceğimi mi sandın?" diye kıkırdıyor, kollarını boynuma doluyor ve bir öpücük için eğiliyor. "Evet. Tabii ki seninle evleneceğim."

İnsanlar alkışlıyor ve tezahürat yapıyor ama ben onları gerçekten duymuyorum. Onları bastırıyorum ve tıpkı ilk gecede olduğu gibi, *Thalia* ve *Theo* balonunun dışında var olmuyorum. Sadece biz varız, barın yanında öpüşüyoruz, ellerim saçlarında, dudaklarım senkronize çalışıyor.

"*Evet* dedin," diyorum ağzının içine, uzaklaşarak. "Şimdi ilk soruma cevap ver."

"Ne sorusu?"

"*Kabul* ediyorum demeden önce seni ne kadar sarhoş etmem gerekiyor?"

Gözleri bir an için açılıyor ve sonra dudaklarını büken bir başka gülümseme şaka yaptığımı düşündüğünü söylüyor.

Şaka yapmadığıma eminim.

Bunu kanıtlamak için arabamın bagajında bir bavul var.

Thalia bir yandan içkisini yudumlarken bir yandan da yüzüğe bakıyor.

"Sanırım yeterince sarhoş oldum Bay Hayes. Şimdi ne olacak?"

"Şimdi mi?" Elini tutuyorum ve insanlar tebrik çığlıkları atarken kapıya doğru adım atıyoruz. "Şimdi evleniyoruz, *omorfiá*."

Too Much'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim.
Umarım kitabı beğenmişsinizdir. Lütfen birkaç
dakikanızı ayırıp
bir yorum bırakın. Uzun olmasına gerek yok.

Too Wrong'un birinci bölümü için devam edin.
Buradan ön sipariş verebilirsiniz: [Çok Yanlış](#)

ÇOK YANLIŞ

BİR

Logan

"BUNU NEDEN BU KADAR BÜYÜTÜYORSUN?" Ben soruyorum, Küçük kardeşimin, karısının doğum günü partisine davet ettiği elli küsur kişiyi ağırlamak için oturma odasını yeniden düzenlemesine yardım ediyorum. İki yıldır evli ama küçük kardeşimi bir koca olarak düşünmek hâlâ doğal gelmiyor. "Sanki geçen yıl yirmi beşinci yaş günü için bir parti verdin ve bu yirmi altıdan daha önemliydi."

Theo kanepenin bir ucundan tutuyor ve benim de diğer ucundan tutmamı istiyor. Gerçekten de bu lanet iş için uygun kişi ben değilim. Kaslarım var, tamam. Nispeten iyi durumda kalmak için haftada dört kez evimdeki spor salonunda çalışıyorum. Hava izin verirse arka bahçemdeki havuzda elli boy yüzüyorum. Bu yüzden yüzücü vücuduna ve yüzücü gücüne sahibim. Kanepe kaldırmak benim en güçlü yanımdan değil.

Ayrıca, çok tembelim.

Burada olmamın, Theo'ya yardım etmenin acısını çekmemin tek nedeni onun kardeşim olması. Uzun zaman önce, akrabam olan altı pislikten hiçbirine yardıma ihtiyaçları olduğunda *hayır* dememeyi bir kural haline getirdim. Bu, canavar kanepelerle tartışırken belimi incitirsem dava açmayacağım anlamına gelmiyor.

Theo, küçük kardeşimiz Nico'dan yardım istemek yerine ağır işlerde beni arayarak topu düşürdü. O deli herif kanepayı omzuna atar ve koşmaya giderdi. Önemli bir şey değil.

"Geçen yıl Thalia'nın doğum günü için tatildegdik," diye hatırlatıyor Theo bana, üç kişilik, inek kadar ağır, parlak turuncu kanepayı parti süresince misafir yatak odalarından birinde saklamak için koridorda geri geri yürürken.

Sanırım bütün akşam ayakta durmam gerekecek... bu parti gittikçe daha da güzelleşiyor, değil mi?

"Bu yıl herkesi burada istiyorum. Thalia ve annem hâlâ anlaşıyor ve bunu düzeltmek için fazla şansımız yok."

Elli kişiyi davet etmek onlara kaynaşmaları için en iyi fırsatı vermeyecektir, ama bunu belirtmek için nefesimi harcamıyorum. Ayrıca ona son başarısız anne Thalia kaynaşmasını da hatırlatmıyorum. Geçen ay bizimkilerin evindeki buluşma pek iyi geçmemişti. Theo'ya göre Thalia'nın yapması altı saat ve dört deneme süren ilekli cheesecake'e annem hakaret edince zavallı Thalia tatlının yarısında hışımla dışarı ıktı.

Annem yapay ve eğlenceli bir ses tonuyla pastanın yeni yürümeye başlayan bir çocuğun kustuğu bir şeye benzediğini söylediğinde iimden annemin tarafını tuttum ama Thalia'ya tek kelime etmedim.

Dürüst olmak gerekirse, beni biraz korkutuyor. Güzel, sevecen ve her şeyiyle harika biri ama pek hoşlanmadığım bir yanı var: ateşli, Yunan tavrı; yaşayan, nefes alan bir volkan. Renkli, kalın aksanı ne zaman sinirlense alevleniyor ve İngilizce kelimeleri anlamayı imkansız hale getiriyor.

Annemin onu Hayes klanının bir parçası olarak kabul etme konusundaki isteksizliği, klanın şu anki tüm üyelerini şaşırtmıştı. Babam da dahil. Dahası, Theo ve Thalia çıkmaya başladıklarında, ikisi de bir tür anne ve gelin dl kazanma yolunda ilerliyordu... ta ki Theo kızla Las Vegas'ta evlenmeye karar verene kadar.

Annem büyük bir kilise düğününün olmayacağını anlayınca fikrini değiştirdi.

Theo ve Thalia, Thalia'nın soyadı Dimopopololu ya da Dimopopus ya da Dimo bilmem neyden Hayes'e dönüşmeden önce birkaç ay çıktılar, yani muhtemelen bu da durumlarına yardımcı olmadı, ama neredeyse iki yıldır T&T'nin dizginlenemez, mide bulandırıcı mutluluğu yüzünden iki büklüm olup gökkuşağı kusmak istiyorum. Annemin şimdiye kadar kendini aşacağını düşünmüştüm.

Her zaman bir kızı olsun isterdi - dolayısıyla yedi oğlu vardı - ama şimdi teknik olarak bir tane var, klişeleşmiş bir canavar kayınvalideye dönüştü. Kıskanç, kkk ve gösterişli. Theo benden çok daha sabırlı. Ortada hiçbir neden yokken benim kızıma da aynı soğukkanlılık ve sertlikle davransaydı annemin kafasını koparırdım. Bir kızım olduğundan değil ama durum bu.

Babamın sözleriyle, annem tüm oğullarının birer birer bir kadın tarafından kapılacağını, onu yalnız ve istenmeyen biri olarak bırakacağını fark etti. *"Anneme ihtiyaç duyulduğunu hissettirin."*

Yedimiz daha sık ziyaret ediyor ve aklımıza gelen her konuda yardım istiyoruz. Sabahın yedisinde annemi aramak inanılmaz,

krep tarifi istemesi onun moralini düzeltiyor. Ne yazık ki, bu numara onu Thalia'ya ısındırmak için çok az işe yarar. *Civil* olabildiğince sıcak.

"Eminim annemi yemeğe çıkarıp onunla konuşmanın bir zararı olmaz," diyorum, kanepeyi kapıdan geçirmeye çalışırken aklımdan Ross, "Friends" ve *pivot* geçiyor. "Söyleyeceklerini dinleyin. Sadece ikiniz. Thalia yok."

"Evet," diye homurdanıyor, yan tarafını bırakıyor ve durumu değerlendirmek için geri adım atıyor. Bu o kadar da zor olmamalıydı, ama burada şekil sıralama küpünün önünde kalp şeklindeki bir deliğe eşkenar dörtgen sığdırmaya çalışan iki küçük çocuğa yakışır bir ikilemle karşı karşıyayız. "Bunu düşüneneğim."

"Sen bunu düşünüürken, bir an için karını hamile bırakmayı da düşün. İki yıldır birliktesiniz. Evlisiniz. Ne bekliyorsun? Davetiye falan mı? İstersen çıktısını alırım. Torun üretimine şimdiden başlasan belki annem Thalia'yla daha mutlu olur."

Theo bir kakhaha atıyor ve bana kanepeyi dik tutmamı işaret ediyor. Kahretsin... İhtiyacın olduğunda Nico hangi cehennemde?

"Shawn ve Jack gibi konuşuyorsun. Josh'a ayda en az iki kez bakıcılık yapmamızı istediklerini biliyor musun? Şeytanla ilgilenmenin Thalia'nın annelik içgüdüsünü harekete geçireceğini düşünüyorlar." Kanepe sallanıp başının üstüne düşme tehlikesi geçirdiğinde onu sabitliyor. Bundan en azından omurgası kırılmadan kurtulacağından şüpheliyim. "Şimdiye kadar tek yaptığı vazektomi yaptırma isteği uyandırmak oldu."

Duracell Tavşanı Josh'a karşı hiçbir şey yapamaz. Kendisi odada olmasa bile her yerde aynı anda ortalığı karıştırır. En büyük kardeşimiz Shawn, Theo ve Thalia'nın çok saygın *Viva Las Vegas Düğün Şapeli*'ndeki yarım yamalak düğün töreninden kısa bir süre sonra kocası Jack ile birlikte küçük adamı evlat edindi. Ne şaka ama. Hayes kardeşlerin grup sohbetine kendisinin ve gelininin söz konusu saygın kuruluşun dışında dururken çekilmiş bir fotoğrafını gönderdiğinde kışına tekme basmaya hazırım.

Josh o zaman on beş aylıktı. Geçen hafta üç yaşına girdi ve işaret parmağında bir kova dolusu Red Bull'dan daha fazla enerji var. Çocuğu bu kadar çok sevmemin nedeni bu olabilir. Ben en sevdiğim amcasıyım, hemen ardından Cody geliyor - en küçük kardeşim ve Kutsal Üçlü'nün üçte biri. Cody, Josh'ın cinayetten paçayı sıyırmasına izin veriyor. Diğer ikisi, Colt ve Conor, amcık kovalamakla meşgul oldukları için

Olmalılar. On dokuz yaşındalar, üniversite ikinci sınıftalar ve en iyi hayatlarını yaşıyorlar.

"Aileye bir bebek daha katılabilir," diyorum kanepeyi tekrar yatay konuma getirirken. Kapıdan dik olarak geçemeyecek kadar uzun. "Artık gençleşmiyorsun. İşe koyul ve bir kız çocuğu hedefle, tamam mı?"

"Sen mi diyorsun?" Theo sırtıyor. "Sen benden daha yaşlısın Logan. *Otuz* yaşındasın. Ve ben bir kız çocuğu istemiyorum. Kahretsin, bu çağda bir kız çocuğu yetiştirmeyi düşünsene. Bir bodrum kazmam ve on sekiz yaşına gelene kadar onu oraya kilitlemem gerekir."

Dudaklarımın arasından bir kahkaha patlaması geçiyor. "Hayal görüyorsun. Ona saygısızlık etmeye cüret eden her pislğin bağırsaklarını deşmeye hazır altı amcası var Theo. Merak etme, onu yakaladık."

"Ben mi hayal görüyorum? Sanki duvarın arkasında, beşikte uyuyormuş gibi konuşuyorsun. Öyle biri yok, kardeşim. Elinde *hiçbir şey yok!*"

Homurdanarak karşı duvara dayandı ve kanepeyi misafir yatak odasının içine doğru itti. Kumaşın yırtılma sesiyle ikimiz de donup kaldık. Evlilikte sorun çıkacağını haber veren bir ses. Tahmin yürütmem gerekirse, bir hafta boyunca seks yok.

Thalia yırtığı gördüğünde burada olmak istemiyorum. Ve kanepeyi geri çekme zamanı geldiğinde burada olmak istemiyorum, bu yüzden telefonum yarın kapalı olacak.

Theo topuğunun üzerinde dönerek oturma odasına doğru yürüyor. "Benim üreme programım seni hiç ilgilendirmez. Eğer ailede bir kız çocuğu istiyorsan, git ve bir tane yap."

"Benim elimle mi? Pek olası değil."

"Çok fazla bilgi." Yüzünü buruşturuyor ama eğlence de ses tellerini zorluyor. Her ne kadar büyümüş ve evcilleşmiş olsa da, arada sırada başını kaldırmayı seven olgunlaşmamış bir yanı var. "Elini bir kızla değiştirmenin zamanı geldi, sence de öyle değil mi? Sana birini ayarlamamı ister misin? Thalia'nın bir sürü arkadaşı var. Seçip seçebilirsin."

Seçip seçiyorum.

Aslında ben değil. Theo, Nico ve iki dostumuz Toby ve Adrian benim için seçtiler. Bana *hayır* diyecek bir kadın bulmaya çalışırken kendi iyilikleri için fazla yaratıcılar. İki aydır her cumartesi bu işi yapıyorlar ve yelpazenin her iki ucundan da kızlar seçiyorlar. Hepsine kur yaptım: uzun, kısa, dolgun ve zayıf; yaşlı, genç, gevşek ve muhafazakâr. Buna rağmen

bahsi her kaybettiklerinde bana seçtikleri bir saati almak zorunda kalıyorlar, vazgeçmiyorlar. Kutudaki en parlak ampuller değiller.

Yeterince kadın adımı inletti ve sözlerinin doğru çıkması için yeterince kadın beni bir çubuktaki seksmişim gibi süzdü... Çoğunun söylediği gibi, ben *karşı konulmazım*. Kulağa ne kadar aptalca gelse de. Kadının ne kadar tutucu olduğu önemli değil. Kafama koyarsam bir rahibenin donunu bile etkileyebilirim.

İlk başta, erkekler güzel, alıngan gençler ve güzel, naif yirmi küsur yaşındakiler arasında seçim yaptı. Çok da güzel olmayanları seçmeye başladıklarında bahisler yokuş aşağı gitti.

Bu saçmalığa bir son vermeliyim.

Otuz yaşındayım ve birkaç aydır da öyleyim ama kahretsin. Hayatımda yapacak daha iyi bir şeyim yok.

Bütün iyi kızların kapılmış olması benim suçum mu? Birkaç yıl önce, uysal, güzel ve akıllı kızlar hâlâ mevcutken yuva kurmalıydım ama o zamanlar beynimle değil sikimle düşünüyordum. Gerçi bahisleri düşününce hâlâ çoğunlukla sikimle düşünüyorum sanırım.

"Olacağı zaman olur," diyorum, konuyu tartışmaya hevesli değilim. "Şimdilik böyle iyiyim."

Oturma odasını temizlemeye devam ediyoruz. Nedense mobilyalar olmadan daha küçük görünüyor, ki ben işyerindeki inşaatları denetlerken genelde böyle olmaz. Belki de o alanların çoğunu mobilyalı görmediğim için karşılaştırma yapamıyorum. Theo geçen yıl rahat dairesini büyük bir bahçesi ve havuzu olan dört yatak odalı bir evle değiştirdi. O boş yatak odalarına gerçekten birkaç çocuk koymalı.

Yemek şirketi yarım saat sonra yiyecek dolu arabalarla gelir. Bazıları mutfakta kamp kuruyor; diğerleri ise barbekünün hazır ve nazır olduğu dışarıya çıkıyor. Önlüklerindeki logo Nico'nun Adrian'la birlikte sahibi olduğu *The Olive Tree* adlı restoranın logosu. Eskiden Nico ve Jared'e aitti, ancak bir yıl önce işler sarpa sardığından Nico Jared'e ödeme yaptı ve Adrian'ı iş ortağı olarak atadı.

Sonra da Thalia'yı baş aşçı olarak atadı. Ve bu ne kadar iyi bir seçimdi. Restoran, Thalia'nın sunduğu Yunan spesiyaliteleri sayesinde kısa sürede Newport Beach'te gidilmesi gereken bir yer haline geldi. Harika bir aşçıdır. Ama kek konusunda işe yaramaz.

"Pekâlâ, senin fikrine ihtiyacım var çünkü savaşı kaybettim sayılır." Theo sigara içebilmek için beni dışarı çıkardı. Ona sorarsanız, sigara içmez.

En azından karısının önünde. "Thalia Cassidy'yi davet etti. Sence Nico'ya haber vermeli miyim?"

"Neden? Kaya'yla arkadaş olduğu için mi?"

Theo bu ağza alınmayacak ismi duyunca irkiliyor ve o geceyi hatırladığımda benim de cebimde bir bıçak açılıyor.

Yirmi yıllık en iyi arkadaşını yedi aylık *kız* arkadaşını öldürürken yakaladığı Country Club'daki çalışan soyunma odasından hışımla çıkarken Nico'nun yüzünde beliren öldürücü öfke. İçten içe Nico, Jared'in bu çılgın kaltağı elinden alarak ona iyilik yaptığını biliyordu ama o, Jared'in çıktığı ilk ve şimdiye kadar da tek kadındı. Tüm kardeşlerim Kaya'nın ihanetinin Nico'yu daha çok etkilediğini düşünüyor ama ben en iyi arkadaşını kaybetmenin onu daha çok yaraladığını biliyorum. Bu, Kaya'nın aldatmasını hafife aldığı anlamına gelmiyor. Onu bir şekilde önemsiyordu. Önemsemek zorundaydı, yoksa yedi ay dayanamazdı.

Hiçbir aklı başında insan dayanamazdı.

Hiç bu kadar zehirli bir kadınla tanışmamıştım. Bu kadar manipülatif. Bu kadar ikna edici. Nico'yu uzun, manikürlü parmağının etrafına sarmış, çaldığı her melodiyle dans etmesini sağlıyordu. Ve Nico'nun kusurlarını, aşırı korumacılığını, kıskançlığını ve hırçınlığını ortaya çıkarmak, körüklemek ve beslemek için pek çok melodi çaldı. Her zaman çabuk sinirlenirdi ama Kaya bunu on bire katladı.

Ayrılmalarının üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmesine rağmen, Kaya öncesi moduna asla geri dönmedi. Neyse ki, Kaya dönemindeki öfke dolu evrede oyalanmadı. Şimdi sadece... gergin. Temkinli. Ateş, kükürt ve lanet olası ölüm. Çıplak gözün görebileceğinden daha hızlı sinirleniyor.

"Belli ki," diyor Theo. "Thalia ve Cassidy yakınlar ve Cass Kaya'nın en iyi arkadaşı olduğu için Nico'dan ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Thalia Kaya'yla vakit geçirmiyor, yemin ederim, ama Nico bu sonuca varabilir."

"Evet, uyarmak fena bir fikir olmayabilir."

Theo dişlerini gıcırdatıyor ve numarayı çevirmek için telefonu çıkarıyor. "İşte bir şey çıkmıyor." Nico cevap verdiğinde aniden yay kirişi gibi gerilen omurgasını dikleştiriyor. Burada bile değil, ama komuta eden kişiliği uzun mesafelerde de işe yarıyor. "Hey, kardeşim, dinle-"

Onu kendi haline bırakıyorum, yemek şirketi hazırlanırken birkaç atıştırmalık çalmak için eve giriyorum. Thalia'nın restorandaki diğer aşçılara aktardığı mükemmel mutfak becerileri sayesinde yemeklerin tadı tam

Arada bir bizi yemeğe davet ettiğinde sunduğu cennet gibi.

Kutsal Üçlü bile nihayet yedimizin bir odada oturup eşitler gibi konuşabileceği yaşa geldikleri için artık daha sık katılıyor. Liseden mezun olduktan ve Nico ile yaşamak için ailemizin evinden taşındıktan sonra çok olgunlaştılar.

"Karar nedir?" Theo yüzü asık bir şekilde içeri girdiğinde soruyorum. "Sakın bana gelmeyeceğini söyleme."

"Oh, geliyor. Gelmesi bir dakika sürdü gerçi," diye tersliyor ve ardından derin bir iç çekiyor. "İkinizden biri ya da Thalia arasında seçim yapmaktan nefret ediyorum."

"Seçim yapmıyorsun. Kaya'yı sen davet etmedin ya. Sakin ol. Burada elli kişi olacak ama kendini daha iyi hissedeceksen Cass ve Nico'nun yollarının kesişmemesini sağlarım, tamam mı?"

"Olur mu? Emin misin? Senin de onun hayranı olmadığını biliyorum." Bu tam olarak doğru değil.

Üç yıl önce Cass'le birkaç kez bir şeyler içmek için dışarı çıkmıştık. Yatakta anlaşmadan önce onu yemeğe bile götürmüştüm. Newport Beach küçük bir yer. Kardeşlerim ertesi gün akşamı en sevdiğim restoranda geçirdiğimizi öğrendi. Cassidy'nin güzel ve formda vücudunu sahiplenmemin üzerinden on iki saat geçmeden Theo oraya ilk kendisinin gittiğini söyledi.

"Onun için sorun değil." Bir şişe bira bulmak için buzdolabını karıştırdım. "Onunla o zamandan beri konuşmadım-" Cümlemin sonu ağızımdan kaçmadan önce frene basıyorum.

Theo da ben de Cass'le en son ne zaman konuştuğumu biliyoruz ve bu konudan kaçınıyoruz: Nico'nun Jared'i Kaya'yı becerirken yakaladığı gece. Bir buçuk yıllık göreceli sessizliğin ardından o gün bana rastgele şifreli bir mesaj atan Cassidy'ydi.

Cass: Nico bir şeyler biliyor olmalı. Onu bu akşam saat 10'da Country Club'a götür. Çalışan soyunma odaları. Bu mesajı sil. Bunu benden duyamazsın.

Yemi yuttum. Cass bana herhangi bir ayrıntı vermedi; Kaya ya da Jared'den bahsetmemişti ama Nico'dan bahsetmişti ve şifreli mesajı çözmek çok kolay oldu. Kaya'yı en başından beri sevmiyordum. I

Cass o mesajı göndermeden çok önce kardeşimi aldattığına dair içimi kemiren bir his vardı.

Asla tahmin edemeyeceğim şey ise Cruella DeMon'un Nico'nun en iyi arkadaşıyla aldatıyor olmasıydı. Tanrım, Jared'in aptal suratını çivilemek iyi hissettirdi. O pisliği hiç sevmemiştim. Nico ilk yumruğu savuşturdu ama *ben* Jared'in burnunu kırdım ve Theo da ön dişini kırdı. Shawn bir polis olarak kenarda durdu ve yasaların açıkça ihlal edilmesine göz yumdu.

"Teşekkürler. Sana borçlandım," dedi Theo. "Şimdi kanatlı sandalyeyi taşımama yardım et."

Aradığında neden cevap verdim ki?

I. A. Dice Yazarına Ait Tüm Kitaplar

[Bozuk Kurallar \(Broken #1\)](#)

[Bozuk Sözler \(Broken #2\)](#)

[Kurtuluşun Sesi \(Deliverance #1\) Kefaretin](#)

[Tadı \(Deliverance #2\)](#)

[Çok Fazla \(Hayes Kardeşler #1\) Çok](#)

[Yanlış \(Hayes Kardeşler #2\)](#)

Bağlanalım!

[Instagram](#)
[Facebook](#)
[Okuyucu](#)
[Grubu](#) -

-
- [1] *Hoş geldiniz*
[2] *Kaliforniya'da Yunanca duyacağımı hiç düşünmezdim.*
[3] *Güzellik*
[4] *Teşekkür ederim.*
[5] *Aman Tanrım.*
[6] *Evet. Evet. Tekrar lütfen.*
[7] *Benim bebeğim*

İçindekiler

- [\[1\]](#)
- [\[2\]](#)
- [\[3\]](#)
- [\[4\]](#)
- [\[5\]](#)
- [\[6\]](#)
- [\[7\]](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

